

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

B. WAHLSTRÖMS FLICKBÖCKER

BERTA
CLÉMENT

GUNNAR WIDHOLM.

VILDKATTEN

Pris 1.50

Anna Nordhall

Humanistiska
biblioteket

ÖU
28536

BERTA CLÉMENT
VILDKATTEN

*Av BERTA CLÉMENT
har förut utkommit:*

TROLLSLÄNDAN SOM
BACKFISCH

TROLLSLÄNDAN SOM
FÖRLOVAD

FLICKFÖRBUNDET
SILVERKORSET

GREVINNAN WALLY
ROSENKEDJAN

BERTA CLÉMENT

VILDKATTEN

BERÄTTELSE FÖR FLICKOR

ÖVERSÄTTNING
FRÅN TYSKA AV

EBBA NORDENADLER

GÖTEBORGS
UNIVERSITETSBIBLIOTEK

B. WAHLSTRÖMS BOKFÖRLAG

B. Wahlströms Förlagstryckeri - Stockholm 1931.

VILDKATTEN

FÖRSTA KAPITLET.

— Hurra för de första violerna! Ilse von Roden kom inrusande till fostersyskonen och viftade triumferande med några violer, som hon höll i handen.

De ljusa och mörka huvudena lyftes från skolböckerna.

— Sedan när har Puck — barnens smeknamn på Ilse — börjat intressera sig för blommor? frågade Rolf, den yngste av gossarna.

Ilse gav honom en föraktfull blick.

— Pojkar har då alltid svårt att begripa någonting, sade hon och stack den lilla buketten under hans näsa. Känner du nu, att äntligen, äntligen är våren här?

— Ja visst, men eftersom det är självklart att vår följer på vinter, begriper jag inte, varför de där små stackarna till violer ska göra dig alldeles snurrig. Men flickor är förstas, ofta oberäkneliga, i synnerhet när de kommit in i den så kallade backfischåldern.

Han tittade retsamt på syster Käthe och kusin Genia; kusinen var åter upptagen av sitt arbete, men system blev honom inte svaret skyldig.

— Inte på långt när så oberäkneliga, som pojkar i en viss ålder, vars rätta benämning jag av artighet inte vill nämna.

— Alldeles som det anstår en liten späd och fin fröken, sade Rolf med en skålmaktig blick på sin lilla knubbiga syster.

Käthe blev blossande röd. Det var och förblev hennes ständiga sorg, att hon inte var lika lång och smärt som Genia, och nu retade det henne, att hon själv utmanat Rolf att vidröra den ömma punkten, men det är också bra svårt att lägga band på sin vassa tunga.

Ilse, som inte brydde sig om att höra på syskonen hade tagit sin lilla vita rätthund i framtassarna och dansade muntert omkring med den i rummet.

— Du Rosettchen, förstår säkert varför jag är så glad, eller hur? pladdrade hon. Så snart våren kommit, är sommaren snart här, och då kommer äntligen pappa och mamma hem från det otäcka Konstantinopel. Å, jag gläder mig så förskräckligt åt att få hem dem!

Hon måtte ha gett sina känslor alltför starkt utbrott, ty det lilla djuret gnällde och nafsade efter sin härskarinnas fingrar. Hon släppte skrattande sin älskling, och omfamnade i stället i stormande glädje den yugsta av flickorna.

— Är du inte också glad, Leni?

— Jo visst, är jag det. Men du förstår nog, att jag tycker det är tråkigt, att du skall lämna oss så snart. Hela detta år har varit så roligt, eller hur?

Ilse nickade och tog till Käthes tysta förargelse, ett skutt upp på bordet, där hon satt och dinglade med benen.

— Ja, det blev trevligare än jag trodde, medgav hon, men jag har tvingats att lära mig oroväckande mycket detta år. Tänk, så häpen pappa ska bli över sin Puck.

Rolf hostade lätt och Käthe ropade skrattade:

— Ja, i synnerhet om han förhör dig i historia, och du, som helt nyligen, upphöjer Otto I på spanska tronen!

— Bravo! ropade Rolf. Leve vår lärda Puck!

— Stora andar tar små misstag med ro, sade Ilse trankilt.

Werner, den älskte av syskonen, gav henne en vänlig nick.

— Vi alla ger dig det intyget att du, i synnerhet sista tiden, varit mycket flitig.

Ilse gled ner från sin höga plats, sprang bort till Werner och slog armarna kring hans hals.

— Du är ändå den bästa av allihop och jag erkänner hur otroligt jag måste anstränga mig för att bli ett mönster bland skolflickor. Jag tror att själve farbror Robert, din stränge herr far, måste förklara att min uppfostran är i alla avseenden fulländad, då han lämnar mig tillbaka till mina föräldrar.

Werner småskrattade.

— Det tror jag knappast, Puck. Du har gett pappa många hårda nötter att knäcka i vinter.

— Det är ett mycket vanligt vintergöra, Werner och har varit en god övning för farbror. Jag tror, att han skulle känna en viss tomhet, om jag ett, tu tre blev lika sedesam och korrekt som Genia.

Denna hotade henne skrattande med fingret.

— Hur har du det med dina läxor, yrhätta?

Ilse gjorde en grimas men tog dock genast fram böckerna.

Efter en stunds tystnad, sade Leni halvhögt:

— Vet du av Ilse, att du i sommar inte kan få följa med till morföräldrarna i Dabelsdorf?

— Å, pappa och mamma låter mig säkert resa dit. Det är alldeles förtjusande i Dabelsdorf.

— Ja men Ilse, invände Genia, en föräldralös flicka, som fått sitt hem hos morbrodern, du vill väl ändå inte lämna dina föräldrar, som får stanna hemma så kort tid?

Ilse rodnade.

— Jag har överhuvud taget inte tänkt längre än att pappa och mamma kommer; allt annat är tillsvidare bisaker.

— Låt oss nu i lugn och ro arbeta en stund och sedan prata, föreslog den sjuttonårige Werner.

Djup tystnad rådde i rummet, då doktor Wendorf efter en stund trädde in. Han såg igenom deras skrivningar och uttryckte sitt gillande.

Ilse smålog skälmskt mot honom, då det blev hennes tur att få beröm.

— Är du inte väldigt stolt, farbror Robert, över att kunna överlämna mig till mina föräldrar, som en av de bästa flickorna i min klass? Nej, se då inte så allvarsam ut farbror, tillade hon livligt, då han tyst såg på henne. Jag vill visst inte skryta, men nog måste du medge, att jag under ditt regemente blivit helt annan än förr.

— Skenbart, ja.

— Vad menar du, farbror Robert? utbrast hon förvånad.

— Att din goda vilja räcker till, så snart allt går som du vill; men om Gud sänder dig en prövning, är jag inte riktigt säker på, att den håller stånd.

— Å farbror, jag önskar du ville sätta mig på prov, så att jag kunde få överbevisa dig om hur hemskt medgörlig och älskvärd jag blivit.

Han gick inte som vanligt med på hennes skämt, utan svarade allvarligt:

— Vi får hoppas det, Ilse. Så snart du slutat ditt arbete, skall du komma in till mig. Jag har något att tala med dig om.

När doktorn gått utbrast Leni ängsligt:

— O Ilse, vad kan pappa ha att säga dig? Det måste vara något förskräckligt, han såg så allvarsam ut.

— Var lugn, lilla hare! ropade Rolf. Vår Puck kommer att med lugn och värdighet bära, vad ödet än har i beredskap åt henne.

— Och eftersom ödet för mig är din far, behöver jag nog inte vara orolig, svarade Ilse sorglöst. Första tiden tyckte jag att farbror Robert ofta var förskräckligt sträng, men nu håller jag nästan lika mycket av honom som min egen far. Men låt mig nu sluta min

läxa i fred och ro; ni begriper väl, att jag är gränslöst nyfiken.

Just när hon lagt undan sina böcker och rusade mot dörren, öppnades den av de andra ungdomarnas mor, en smärt, vacker kvinna.

— Å, tant Anna, vet du det redan? ropade Ilse övermodigt. Farbror tänker övertyga sig om, att jag noga övat mig i alla dygder.

Doktorinnan lät handen smeksamt glida över Ilses svarta lockar och sade kärleksfullt:

— Bed Gud, ge dig ett tålmodigt hjärta, min lilla Ilse.

Ilse såg litet häpen på det upprörda ansiktet, men utan en aning om vad som väntade henne, besvarade hon flyktigt tantens kyss och skyndade, sorglös som vanligt, in till farbrodern, som lade bort sin penna och drog henne till sig.

— Du sa nyss, min lilla flicka, att du lagt bort dina fel, började han vänligt, kan du räkna upp dem för mig?

Ilse stirrade förvånad på honom men svarade dock utan tvekan:

— Jag har varit ett förskräckligt nöt, farbror.

Han drog på munnen, men svarade allvarligt:

— Du vet mycket väl, att jag inte tycker om sådana talesätt av en flicka.

— Ja visst farbror, det flög oförhappandes ur mig. Jag menade, att jag varit egensinnig, trotsig och fasansfullt häftig.

— Och nu tror du, att du övervunnit dessa fel?

— Ja, men farbror, nog har du väl ändå märkt hur gladlynt och förnöjd jag varit hela den sista tiden? Tänk bara, om några månader kommer pappa och mamma hem, är det underligt då, om jag bara vill dansa, hoppa och springa!

Doktorn såg nästan medlidsamt på det rosiga flickansiktet.

— Jag hoppas, att du åtminstone lärt dig, att inte så våldsamt som förr spjärna emot det som inte faller

dig i smaken, och nu skall du höra på mig. Du minns nog, att din far förra våren talade om för oss, att hans vistelse i Konstantinopel skulle bli årslång. Du vet också att turkiska regeringen anhöll hos vår om några av våra officerare, vilka skulle i den turkiska härordningen införa några av de ändringar vi gjort i vår egen. Din far anmälde sig, därför att läkaren ansåg att klimatet där borta vore särskilt förmånligt för honom. Han reste alltså med fem andra officerare och sin hustru till Turkiet och dina föräldrar lämnade i min vård sitt enda barn. Min och min hustrus strävan har hela tiden varit, att vid deras hemkomst återlämna till dem en i alla avseenden god och älskvärd dotter.

— Den glädjen får du snart, käre farbror, sade Ilse ivrigt.

— Deras återfärd har blivit uppskjuten en tid, sade doktorn långsamt.

— Men inte länge, farbror? frågade hon ivrigt, och en skugga flög över det lilla glada ansiktet.

— Vi måste ge oss till tåls, barnet mitt. Detta år har bara två officerare fått permission, de andra tre stannade kvar, och på sultanens önskan är din far bland dem.

Ilse ansikte blev mycket blekt, och hennes mörka ögon blixtrade.

— Det är inte möjligt! ropade hon. Så ont kan inte pappa vilja göra mig. Han har förut glatt sig lika mycket som jag åt återseendet.

— Det gör honom också utesägligt ont, mitt barn, att inte få komma hem, som sagt var. Men plikten, tjänsten måste gå framför andra intressen. Här min flicka har du ett brev från dina föräldrar, som låg i mitt. I det kan du tydligt se, hur svårt det känns för dem att åter nödgas vara borta på obestämd tid från sin flicka.

Ilse tog brevet och kastade det för doktorsns fötter.

— Jag bryr mig inte om deras brev! ropade hon häftigt. Det är dem själva jag vill ha. Å, hur kan

pappa handla så mot mig! Han håller inte av mig längre, annars hade han och mamma kommit hem till mig.

— Försök att lugna dig Ilse, du vet ju inte vad du säger. Jag trodde, att det var med en liten förständig flicka jag talade.

— Nej, ropade hon, jag vill inte alls vara förständig. Du vet inte, du, hur mycket jag hela året bjudit till att vara flitig och lydig för att glädja pappa och mamma. Men nu tänker jag sannerligen inte göra mig vidare besvär, eftersom de inte ett dugg bryr sig om hur det går för mig. Det kan du skriva och hälsa dem, farbror Robert.

Och därmed rusade hon från honom in i vardagsrummet.

Doktorinnan var inte inne, men barnen, som fått veta av henne vad som hänt, skyndade deltagande mot Ilse.

— Har ni redan hört det? ropade hon. Pappa och mamma kommer inte — inte på länge! Kanske de stannar för alltid där borta, där de tycks trivas så bra. Näja, det må de gärna göra, då de inte bryr sig ett dugg om mig.

Hon ryckte ner sina skolböcker ur hyllan och slängde dem utåt golvet.

— Jag vill inte längre vara flitig, eller lydig, eller snäll, jag vill inte vara någonting alls, då pappa och mamma struntar i mig. Hon brast med ens i gråt och rusade förbi den ordentliga Käthe, som just kom in från trädgården och med djupt ogillande såg på de kringkastade böckerna.

— Man kan verkligen inte tro, att den där flickan är tretton år! utbrast hon.

— Skulle det där vara en flicka! sade Rolf skratande. Det är väl snarare en vildkatt, och jag är verkligen nyfiken att se på vad sätt pappa skall lyckas tämja den. Har jag för resten inte alltid sagt, att en flicka är precis lik en aprildag, ena stunden idel sol-

sken, den nästa en rejäl hagelskur. Du, gamle gosse, han vände sig till Werner, som hjälpte Leni och Genia att plocka upp böckerna, du, som intresserar dig för djurvärlden, kan du säga mig till vilken klass av backfischer Puck hör.

— Hon hör till ingen klass alls, avbröt honom hastigt den femtonåriga Käthe. Man kallas inte backfisch, förrän man fyllt fjorton år.

— Aha, till åldern hör förmodligen också ett visst antal centimetrar, eller hur, lilla syster? frågade Rolf med den oskyldigaste min i världen.

Käthe såg stridslysten ut, men innan hon hann svara, sade Genia:

— Ska vi inte se efter vart Ilse tog vägen?

— Nej, låt bli, sade Rolf. Jag reder mig bättre med en vildkatt än ni. Men han misstog sig storligen. Ilse hade intalat sig, att föräldrarna inte mer brydde sig om henne, hur var det annars möjligt, att de fortfarande kunde stanna så långt borta från henne? Tyst och trotsig gick hon omkring, avvisade häftigt varje försök att närma sig henne och fullgjorde mekaniskt vad hon var van att göra.

Inom familjekretsen var den forna glättigheten försvunnen. Ilses bleka, trotsiga ansikte jagade på flykten all munterhet, och inte ens Rolf förmådde liva upp henne. Leni trippade sorgmodig omkring, Genia försökte vara så vänlig som möjligt mot den halstarriga Ilse, och Käthes ansikte blev för var dag mer likt ett åskmoln. Det retade henne, att föräldrarna voro så till den grad tålmodiga mot den obändiga flickan, att de nästan behandlade henne som en liten prinsessa.

Och Ilse själv? Hon kände sig till och med mer olycklig, än när hon skildes från föräldrarna, fast hon inte kunde förmå sig att erkänna det.

Långsamt och dystert förgingo vårens vackra dagar; hon somnade var afton med kinderna fuktade av tårar, och vaknade var morgon med tungt hjärta. Den en-

faldiga lilla flickan betraktade sig ofta med kritiska blickar i spegeln och undrade, om någon märkte att hon höll på att sörja ihjäl sig. Det grämde henne också, att hon kastat brevet från föräldrarna för farbroderns fötter. Hon visste mer än väl, att hon inte skulle få sitt brev tillbaka, förrän hon bett om förlåtelse, men vem har lust att ödmjuka sig, då föräldrarna inte bryr sig om hur man är!

Försjunken i sådana tankar satt hon en dag i trädgården och hörde förtretad på de andras röster nere från krocketplanen. Själv höll hon sig borta från alla spel och lekar, och det var inte längre någon som bad henne vara med; det var verkligen, som om hon inte längre tillhörde de levande.

Sanden knastrade under fasta steg, och i nästa ögonblick stod doktor Wendorf framför henne.

— Jag tänker skriva till dina föräldrar i dag, Ilse, vill du lägga till några rader? frågade han vänligt.

Hon blev blossande röd; kärlek och trots kämpade i hennes hjärta, men det sista segrade.

— Nej, det vill jag inte! ropade hon häftigt.

— Känner du dig just nu lycklig och nöjd, Ilse?

— Det är bara pappas fel, att jag är olycklig.

— Såå. Fråga dig själv vems fel det är, att du inte kan bättre bära denna prövning. Jag medger visst, att den är tung, men vi alla håller av dig och vill gärna hjälpa dig, bara du själv vill.

Hon teg trotsigt, och doktorn tillade:

— Jag ger dig betänketid tills i morgon middag. Har du inte då tagit ditt förnuft tillfång, måste jag skriva till dina föräldrar sanna förhållandet och därigenom vålla dem sorg och bekymmer.

Ilse teg fortfarande, och doktorn gick sin väg.

Så nedrigt av farbrodern att ställa henne inför ett sådant val! Hon hade en bestämd känsla av att han, som var så skarpsynt, ansåg att det var trots och inte sorg, som kom henne att tala så bittert om föräldrarna.

Ack, om hon bara blev fri från denna olycksaliga sinnesstämning!

Werner kom helt plötsligt och slog sig ner bredvid henne på bänken.

— Stackars lilla Puck, sade han deltagande. Det här har en övergång, och sedan lyser solen igen!

— Du tycker alltså också, att pappa handlat orätt mot mig? ropade hon ivrigt

Han skakade på huvudet.

— Nej Ilse, en god, samvetsgrann far handlar inte orätt mot sitt barn, och det vet du väl, att din far är?

Hon rodnade men föredrog att inte svara.

Werner såg ett ögonblick på henne och så frågade han vidare:

— Har du inte ens skrivit till dina föräldrar?

— Nej, och inte tänker jag heller göra det.

— Är det roligt för dig att veta, att din mor gråter för din skull? frågade Werner, och då hon teg, tillade han sakta:

— Hur bedrövad måtte inte din mor ha blivit, då hon hörde, att hon inte fick resa hem. Hon hade nog glatt sig lika mycket däråt, som du, Ilse.

— Hon har i alla fall pappa, men jag — jag har ingen i hela vida världen.

— Stackars liten, det är verkligen synd om dig, som måste vara alldeles ensam bland främlingar.

Hon såg osäkert på honom, men hans ansikte var lika vänligt som förut.

— Jag är ju så gärna hos er, Werner, fann hon sig nödsakad att svara, men det är ändå så olika.

— Ja visst, Ilse, jag håller fullkomligt med dig om, att ingenting kan ersätta föräldrahemmet, men vet du vad, jag skulle sannerligen inte göra livet så tungt för mig själv.

— Hur ska jag bära mig åt, då? frågade Ilse suckande.

— Var munter och glad som förr, skall du få se, att tiden går mycket fortare. Skall jag hjälpa dig, Ilse?

Han såg så god och vänlig ut, att Ilse av hela sitt hjärta svarade:

— Ack Werner, om du bara kunde det! Du anar inte hur olycklig jag är. Om jag åtminstone hade mitt brev!

— Är det då så svårt att be pappa om det? Har du inte under dessa tre dar märkt hur god och ömsint han är? Han vill ge dig tid att ta ditt förnuft tillfånga, och han vet mycket väl att han lyckats. Du måste nog själv förstå Ilse, att det är alldeles på tok att försöka trotsa min far. Det är i alla händelser inte hans fel, att du tillsvidare måste stanna hos oss.

Ilse for upp.

— Han vill kanske helst bli av med mig?

— Det vore en smal sak för honom, svarade Werner skrattande. Din far har gett pappa fritt val att behålla dig eller skicka dig i pension.

Pension! Ilse sjönk nästan förintad ner på bänken. Farbroderns hem föreföll henne plötsligt som ett paradis.

— Jag har hört talas om, att i en pension får man inte ens röra sig, som man vill.

— Var lugn du, pappa släpper dig inte så lätt från sig, och han säger att han föredrar, att fortfarande ha dig i sin vård.

Ilse drog en suck av lättnad. Egentligen var det bra snällt av farbror Robert, ty noga betänkt gjorde hon honom mycket besvär med sin trotsighet.

Werner som iakttagit hennes minspel reste sig upp och sade:

— Kommer du med, Ilse? Det ringer strax till kvällsvarden, och du vet att pappa inte tycker om, att vi inte är punktliga.

Hon följde honom villigt och var hela aftonen mycket tankfull. Nästa morgon, då doktorn satt i sitt rum och läste tidningen, hördes en sakta knackning och Ilse trädde dröjande in. Detta var så olikt hennes vanliga

sätt, att doktorn förvånad vände på huvudet för att se vem det var som kom. Han lade ifrån sig tidningen och sade vänligt:

— Kära barn, kom närmare.

Blossande röd och med nedslagna ögon, stod hon i nästa ögonblick framför honom.

— Nå Ilse, vad har du att säga mig.

Då hon såg upp och mötte doktors allvarliga och dock så goda blick, brast hon i våldsamt gråt och slog armarna kring hans hals.

— Ack farbror, käraste farbror, jag är så gränslöst olycklig!

— Vill du inte säga mig, vad det egentligen är, som gör dig så olycklig? frågade doktorn sedan hon lugnat sig något.

— Du menar min trotsighet, farbror, sade hon och rätade hastigt upp sig, men du anar inte hur förskräckligt jag grämer mig för pappas och mammas skull.

— Det har du ingen orsak att göra, barn. Jag förstår mer än väl hur svårt du skall känna det, men du bör tacka Gud, att orsaken till den förlängda skilsmässan inte är av svårare art.

— Jag skall försöka ha tålmod, farbror, om jag bara finge veta hur länge den skall räcka.

— Det vet inte ens din far, mitt barn; hans nuvarande kommandering kan hastigt ta slut, men också bli långvarig.

— Å, då skall jag bara tänka på, att de kanske snart kommer hem! ropade Ilse glättigt.

— Ja, det kan du ju göra, men tappa bara inte tålmodet för vart brev, som inte innehåller underrättelse om när de komma.

— Jag var så säker på, att jag blivit mycket snällare än förr, sade hon rodnande, men nu tror jag, att jag aldrig nånsin kan bli av med alla mina fel.

— Å, så illa skall vi inte tro. Men vad är det nu som gjort dig så mjuk och medgörlig?

— Din stora, stora godhet, farbror! ropade hon livligt. Du kunde ha blivit av med mig men vill dock ha mig kvar. Det är det, farbror, som gjort mitt hjärta mjukt.

— Vem har skvallrat om det för dig?

— Werner.

— Ser man på, min store pojke pladdrar om hemligheter för en liten flicka!

— Du får inte vara ond på honom, han var gräns-löst snäll mot mig, och farbror, kan jag nu få mitt brev, tillade hon lågt.

Doktorn såg allvarligt på henne.

— Vill du aldrig mer missförstå dina föräldrar, Ilse?

— Nej, aldrig mer.

— Nå då skall du få ditt brev. Men kom ihåg, att det är bara denna gång jag är så efterlåtten mot dig. Ett dylikt uppförande ämnar jag inte tåla hädanefter. Förstår du mig?

— Ja, farbror.

Hon var blossande röd, och ögonen voro tårfyllda, då hon tog emot brevet.

— Var inte längre ond på mig, käre farbror, bad hon, och då han såg betänksamt på henne, slog hon armarna om hans hals och log genom tårarna mot honom. I grund och botten håller du av din vildkatt, farbror Robert, och många gånger tycker jag nästan, att du är min egen, älskade far.

Doktorn tryckte en kyss på hennes panna, och hon gick med mycket lättare hjärta än hon kommit.

En halv timme senare skrämde hon doktorinnan, som satt och sydde i vardagsrummet. Med tårdränkt ansikte och ett brev i handen kom hon instörtande i rummet.

— Käraste tant Anna, låtsa en stund, som om du var min egen mamma. Hon har skrivit ett så förtju-sande brev till mig, och jag som har varit så förskräck-ligt stygg och elak!

Tant Anna tog den halvvuxna flickan i knäet och

talade tröstande till henne, till dess hon lugnat sig så, att de tillsammans kunde läsa moderns brev.

Sedan satte Ilse sig vid skrivbordet och skrev ett långt, kärleksfullt brev till föräldrarna, som voro så långt borta från henne.

ANDRA KAPITLET.

Sommaren var i antågande, och barnen började på nytt tala om resan till Dabelsdorf, morföräldrarnas gods.

— Det är bara synd, att morbror Rolf och tant Inez inte är där i år, sade Leni en dag. Det var så trevligt förra sommaren då de kom hem från Konstantinopel.

— Ack ja, sade Ilse med en djup suck, de kunde berätta så utförligt för mig om pappa och mamma.

— Seså Puck, gör mig nu den glädjen att inte försjunka i svårmodstankar igen, sade Rolf och drog i en av hennes svarta lockar. I grund och botten har du ganska trevligt hos oss.

— Och dessutom måste det vara gränslöst roligt att veta, att det inte dröjer så förskräckligt länge, förrän du får återse dina föräldrar, tillade Leni.

— Jag gläder mig redan över att få bada och simma i Dabelsdorf, gör du inte också det, Ilse? frågade Genia.

— Ja visst, det är härligt att era morföräldrars gods ligger vid havet. Å, om vi finge resa strax! Hur många veckor dröjer det än?

De räknade ivrigt veckorna, då föräldrarna kommo in.

— Jag hör, att ni redan i tankarna reser till Dabelsdorf? sade doktorn.

— Ja pappa, vi gläder oss så mycket åt den resan, och tänk, det är bara fyra veckor och tre dar till dess!

— Gläd er inte för mycket, barn; man kan inte vara tvärsäker på, att inte något hinder kommer i vägen.

Alla sågo bestörta och frågande på föräldrarna, och Rolf ropade hastigt:

— Pappa, nånting har hänt! Får vi inte resa till Dabelsdorf?

— Är mormor sjuk? frågade Leni, och började gråta.

— Nej, Gud ske lov, morföräldrarna är friska, svårade doktorn, satte sig och drog Leni till sig. Kan du inte spara dina tårar, lilla tös, tills du får veta hur det är fatt?

— Du vet väl, pappa, att alla flickor har lätt att ta till lipen, anmärkte Rolf.

— Nej tack, inte jag! ropade Ilse och smög sig närmare doktorn. Varför skulle vi inte få resa till Dabelsdorf, farbror? Det här var en förskräcklig nyhet!

— En tråkig nyhet, mitt barn, därför att en svårartad scharlakansfeber har brutit ut på godset. Morföräldrarna avstår frivilligt från ert besök, som annars hade gjort dem så stor glädje, därför att varken du, Rolf och Leni haft denna sjukdom, och vi, för vår del, vågar inte heller utsätta er för smitta.

— Ja, men farbror, inom fyra veckor måtte väl den gamla dumma sjukdomen där borta, vara överstånden, invände Ilse.

— Det tror jag knappt, mitt barn, och i varje fall tillåter jag inte under några omständigheter att ni reser till Dabelsdorf, hur ont det än gör mig själv.

Barnen tego, djupt nedslagna. Leni kämpade med gråten, och det var bara Ilse, som kom sig för att säga något.

— Det är väl ändå avskyvärt, ropade hon, att så snart man gläder sig åt någonting, så blir det inget av. Så var det med pappas och mammas hemkomst, nu

med vår resa; det skulle verkligen roa mig att veta vad som skall hända härnäst.

— Det skall jag tala om för dig åtta dar innan skolan slutar, svarade doktorn.

— Å pappa, du har något i kikarn åt oss! ropade Rolf, röd av glädje och iver.

— Kanske det, svarade doktorn skrattande. Jag vill se hur ni bär misräkningen, och rätta belöningen därefter.

Ilse rodnade, men Leni kramade sin far och sade:

— Du är den allra bästa far i världen.

Alla barnen gjorde sig den nästkommande tiden all upptänklig möda att vinna faderns gillande. Ilse, som var litet efter i klassen var flitigare än någonsin och bemödade sig ärligt att övervinna sina fel. Hon hade övervunnit den stora misräkningen och var åter glad och förnöjd. Visst längtade hon fortfarande efter föräldrarna, men på det hela taget var det intressant att gå i glad spänning, och tänka sig, att de kanske när som helst kunde komma och överraska henne. Det var bra mycket roligare än att ha en evinnerligt lång och bestämd väntetid framför sig.

En dag satt Ilse i sitt gömställe i den stora linden, tittade mellan löven på de förbigående och funderade vilka planer farbrodern hade för ferierna, som alltmer närmade sig. Någoting förtjusande var det säkert, och barnen hade redan tänkt sig de mest underbara möjligheter.

Då kommo två barn nere på gatan, en liten flicka och en större gosse. De tycktes vara osams. Pojken ville rycka av flickan det bylte hon bar och hon stretade emot av alla krafter. Strax under Ilses utsiktsplats utspann sig en häftig strid. Den lilla flickan väckte strax Ilses deltagande, och hon började energiskt bombardera pojken med körbärskärnor, vilket inte hindrade honom att gå lös på flickungen.

Detta kunde Ilse omöjligt tåla. Hon kröp behändigt längs en tjock gren och ropade ljudligt:

— Din ohyvsade pojke, släpp strax den lilla flickan!

De stridande foro förskräckta från varandra och stirrade häpna på det rosiga ansiktet, som harmfult tittade fram mellan löven. Det måtte dock inte ha skrämt gossen, ty han sade föraktfullt: »De ä ju bara en jänta!» och började på nytt försöka rycka knytet till sig.

Det var för starkt för Ilse. Utan att besinna sig, svingade hon sig ner på muren, bröt av en smidig gren och försökte piska upp pojken. Detta tilltag gjorde önskad verkan, pojken släppte den lilla flickan, som så fort hon kunde sprang sin väg med byltet, men nu vände han sig om och började i stället kasta sten på Ilse.

Ett antal gatpojkar hade snart under skrål och skrän samlat sig kring honom, och utan att Ilse i sin iver att hjälpa flickungen märkte det, hade några fotgängare stannat och skrattande eller skakande på huvudet åsett bataljen. Men plötsligt fick hon se en välbekant vagn komma rullande, och i den satt en herre, som såg på henne med största häpnad och ogillande. Under pojknarnas hojtande försvann hon i sitt gröna gömställe, klättrade brådskande ner och rusade uppför trädgårdsgången.

— Hallå Puck, är du förföljd av den vilda jakten? ropade Rolf, som kom gående emot henne.

— Å Rolf, farbror har sett mig uppe i linden! ropade hon och berättade flämtande sitt äventyr.

— Jag står på din sida, Puck, sade han, men jag bereder dig på, att såna nöjen är för alltid slut.

— Menar du, att jag inte längre får sitta i linden? Ett sådant förbud tänker jag alldeles inte rätta mig efter! ropade Ilse med gnistrandande ögon.

— Jag råder dig, att inte trotsa pappa, om du inte vill gå miste om att ha roligt i sommar.

Ilse såg ett ögonblick häpen på honom, men så slog hon en knyck på nacken.

— Det får vi väl se; han kan i varje fall inte lämna mig mol ensam här hemma.

Leni kom springande.

— Ilse, du ska strax gå in till pappa! ropade hon. Vad har du nu ställt till?

Men Ilse såg bara skrattande på det lilla ängsliga ansiktet.

— Nånting alldeles förskräckligt! ropade hon övermodigt, och sprang direkt in i doktors rum.

— Kära farbror, var inte ond för att jag stod på muren, bad hon. Jag utförde ett verkligt hjältedåd, ty jag räddade en liten flicka, som blev överfallen av en otäck pojke.

Doktorn såg ogillande på henne.

— Skäms du verkligen inte för att uppträda på detta sätt inför mig?

Hon såg förskräckt ner på sin lilla person. Hon hade faktiskt glömt att borsta sina ostyriga lockar och se efter om hennes kläder inte voro illa medfarna. Men nu upptäckte hon, att det prydliga förklädet fått en lång reva, och att klänningen visade tydliga spår efter hennes luftiga uppehållsort, beroende på att det regnat föregående dag. Hon förstod sin ordningsälskande farbrors känslor och svarade högt skrattande:

— Käraste farbror, när man skyndar till sin nästas försvar, tänker man väl i första hand inte på att akta sina kläder.

— Jag fordrar i varje fall, att en trettonårig flicka under alla förhållanden tänker på den saken. Hur kom du upp på muren?

— Hoppade ner från linden.

— Var det första gången du var uppe i den?

Ilse blev blossande röd. Om hon jakande besvarade denna fråga, var det i högsta grad troligt, att följden blev en förmaning att inte vidare klättra upp till hennes älsklingsplats. Hennes sanningskärlek segrade dock.

— Nej, svarade hon kort.

Då öppnades dörren och Rolf trädde in.

— Förlåt pappa, men det var jag, som narrade Ilse att klättra upp i linden, man sitter så väldigt bra bland dess grenar.

— Det må vara hänt, vad dig beträffar, men visste du inte, att jag anser det vara opassande att en flicka klättrar i träd?

— Jo pappa, svarade han ärligt.

— Och ändå förledde du henne att göra det?

— Du kan vara alldeles säker på, farbror Robert, att jag utan Rolfs hjälp upptäckt den platsen, försäkrade Ilse ivrigt.

Doktorn låtsade inte om hennes invändning.

— Tycker du det ser trevligt ut, att en flicka ger sig i slagsmål med gatpojkar? frågade han sin son.

— Naturligtvis inte pappa, men Ilse har i alla fall inte velat göra något orätt.

— Hon har emellertid ådragit sig allmänhetens uppmärksamhet på ett sätt, som jag måste ogilla. Jag anhallar, att du tänker dig för, innan du narrar Ilse till några dumheter. Du själv må gärna klättra i den stora linden, för så vitt du inte stör de förbigående, men jag förbjuder dig Ilse, en gång för alla, att göra det. Har du förstätt mig?

Ilse stirrade tyst rätt framför sig.

— Har du förstätt mig? upprepade doktorn strängt. Svara strax, annars kan det hända, att du får lära känna mig från en annan sida.

Rolf ryckte henne sakt i klänningen, och till all lycka påminte Ilse sig i detsamma, att ferierna nalkades. Hon svarade därför »ja», men i kort och trotsig ton.

— Gå då!

I nästa minut stodo de båda ute i trädgården och stirrade på varandra.

— Det har varit min största glädje att få sitta uppe i linden, men farbror Robert är ju alltid belåten, så snart han kan förbjuda det oskyldigaste nöje! utbrast Ilse förargad.

— Det kan du inte med skäl säga, svarade Rolf.

Varför ska du jämt överdriva allting? Vad angår dig gatpojckarna, om jag törs fråga? Men för att åskmolnen ska försvinna och ditt hjärta få ro, så ska jag själv inte klättra upp i linden. Är du nöjd nu, Puck? Om jag vore i ditt ställe skulle jag för resten gå och klä om mig. De andra behöver inte få nys om din sista hjältebragd; det vore bara vatten på Käthes kvarn.

Ja visst, Käthe hade ju alltid hånat henne! Ilse fick bråttom att lyda Rolfs råd.

Det var sista söndagen före sommarferiernas början. Familjen Saltorf satt vid frukostbordet och lät sig väl smaka, men stämningen var inte lika glad som vanligt. Barnen sneglade förväntansfullt på fadern, som med största lugn i världen läste sin tidning. Leni blev allt mer och mer orolig, men modern log så uppmuntrande, att hon åter fattade mod.

Nu lade doktorn ner tidningen och drog på munnen, då han märkte, att alla barnens blickar voro riktade på honom.

— Det ser nästan ut, som om jag vore en levande gåta, som ni prompt måste lösa, sade han.

— Ja pappa, just så är det! ropade Leni. Vet du då inte vilken stor och viktig dag det är i dag?

— Så mycket vet jag, att det är söndag, min lilla tös men kanske den står i din almanacka som en särskilt högtidsdag?

— Nej då, men det var i dag du skulle tala om vad du tänkt ut åt oss.

Doktorn lät sin hand glida över Lenis ljusa lockar och sade skämtsamt:

— Håller min flicka på att brinna upp av nyfikenhet?

— Ja, pappa lilla.

— Nå, hör då på. Ifall vi alla får vara friska, hade jag tänkt, att vi skulle resa till Wernigerode i Harz.

Överraskningen var så stor, att barnen moltego ett ögonblick, men så bröt ett så stormande jubel ut, att doktorn hade all anledning att känna sig belåten.

— Tänk, vilka underbara bergvandringar vi kan göra där uppe! ropade Ilse med glädjestrålände ögon.

— Men inte ensamma, hör ni det Ilse och Rolf, sade doktorn varnande.

Werner reste sig upp.

— Tillåter du pappa, att jag läser litet i din bok om Harz' flora och fauna?

Rolf himlade sig.

— Är det möjligt, att människan bara tänker på vad som kryper och krälar uppe på bergen?

— Han kommer inte att se ett dugg av den härliga naturen, ropade Käthe.

— Låt var och en njuta av naturen på sitt sätt, min lilla tös, sade modern och lade i detsamma armen kring Genias liv. Gläder du dig inte åt allt det vackra, du får se, kära barn.

— Jag skall nog inte följa med er, tant Anna, svarade hon rodnande.

— Jo naturligtvis; tror du, att vi tänker lämna dig ensam hemma?

— Nej, men — hon avbröt sig förlägen, då hon märkte, att alla sågo på henne, men fortsatte sedan modigt: jag måste be dig, farbror Robert, att få resa till Dabelsdorf. Jag har ju haft scharlakansfeber, och kan kanske liva upp morföräldrarna, som säkert är mycket ledsna över, att ni andra inte kan komma till dem i sommar. Det är ju också möjligt att jag kan hjälpa mormor litet med att se till de sjuka bybarnen, som hon besöker var dag.

Doktorinnan kysste ömt den unga flickan.

— Du är en snäll tös, Genia. Men vore det inte svårt för just dig, som älskar naturen så högt, att avstå från Harzresan?

— Nej, inte alls, tant Anna, svarade hon glättigt. Morföräldrarna har ju tagit mig, föräldralösa barn, till sin egen dotter, och jag vore överlycklig, om jag på något sätt kunde visa dem min kärlek och tacksamhet. Jag ville helst stanna hos dem med ens och vara dem

i en dotters ställe, om det inte vore så, att jag först måste konfirmeras. Snälla farbror, låt mig åtminstone vara hos dem under ferierna.

Doktorn strök henne vänligt över det mörka håret.

— Jag kan inte ensam bestämma den saken, min vän, men jag skall redan i dag skriva till morföräldrarna.

Barnen hade hittills suttit tysta, men nu utbrast Ilse:

— Jag förstår mig verkligen inte på dig, Genia, något sådant skulle jag inte för allt i världen vilja göra.

— Vet du också, varför du inte kunde det, Ilse? frågade doktorn.

Hon såg förvånad på honom.

— Ja visst farbror, svarade hon raskt, då måste jag ju avstå från den underbara resan, och det kan jag absolut inte.

— Varför inte det?

Ilse slog sorgsen ner ögonen, och Rolf harklade sig hörbart.

— Vill du inte uttrycka dig tydligare, min gosse? sade fadern.

— De flesta människor är nog så skapade, att vi i första hand tänka på oss själva och vår trevnad än på andra och vår plikt, kom det rappa svaret.

— Det var det värsta vilken filosof du blivit, ropade Ilse, men doktorn räckte Genia handen och sade:

— Lyckliga de, som känner sin plikt och med glädje följer den.

— Jag önskar, att jag kunde vara med dig, Genia, i Dabelsdorf, sade Leni hjärtligt, där är det i alla fall allra bäst.

Käthe hade suttit tyst, och det var bara modern, som märkt och förstätt hennes tysta strid. Nu sade hon hastigt:

— Pappa, låt mig resa och hjälpa mormor, i stället för Genia, som älskar naturen mycket mer än jag.

— Å Käthe, så rart av dig! utbrast Genia. Men det kan jag aldrig gå in på.

— Ett så stort ädelmod gör mig knäsvag! ropade Rolf och dunsade ner på en stol.

Käthe såg frågande på sin far, men han skakade på huvudet.

— Nej mitt barn, om någon av er skall resa till Dabelsdorf, så har Genia förhand, och båda kan mamma inte undvara. Ni vet, att hon sista tiden varit ganska klen, och då jag inte kan stanna lika länge som ni andra i Wernigerode och inte heller kan räkna så säkert på mina båda yngsta, så anförtror jag lugnt vården om henne åt mina två älsta barn.

Käthe rodnade av glädje, och därmed var den ädla tävlingsstriden avgjord till allas belåtenhet.

Morfar svarade omgående:

»Jag behöver inte säga, att det är en stor glädje för oss gamla att få rå om vår lilla flicka en tid. Mormor har överansträngt sig med sjukvård, och morfar har varit vid dåligt lynne. Om uppoffringen inte är för stor, så låt flickan komma. Mormor talar dagen i ända om sin lilla dotter, och den gamle morfaderns hjärta blir varmt, så snart han tänker på sin lilla näktergal.»

De närmaste dagarna gingo hastigt under förberedelserna till resan och idel glädje rådde bland dem alla.

Det var två dar före avresan. De andra flickorna hjälpte till med packningen, och Ilse var överlämnad åt sig själv, då lekkamraten Rolf inte var hemma. Hon dansade sjungande omkring i trädgården, men det var i alla fall dumt, att Rolf var borta, ty hon kände sig alldeles särskilt upplagd för odygd. Det var som om den vilda jakten rasat i trädgården, då hon flög genom den, förföljd av Rosette.

Så kommo de till linden; Ilse stannade och såg sorgset upp på dess rika lövverk. Det var egentligen

elakt av farbror Robert att neka henne att klättra dit upp. Men vad var det som hindrade henne att just nu göra det? Ingen människa syntes till, och innan farbror kom hem från sina sjukbesök, var hon för länge sedan nere. Ett ögonblick tvekade hon, men när hon såg ner på sin lilla hund, lyste det till i hennes ögon.

Hon tog Rosette på armen, och om några ögonblick satte hon sig med en suck av belåtenhet på sin vanliga, luftiga plats, och lät Rosette titta genom lövverket ner på promenadplatsen. Det lilla djuret såg sig nyfiket omkring och skällde ilsket och högt, då det upptäckte en kamrat. Ilse var övertjust, då några av fotgängarna förbluffade tittade uppåt trädet, och andra skakande på huvudet stannade och tydligt funderade varifrån det lilla gälla hundskallet kom.

Då hörde Ilse plötsligt röster, som häftigt skrämde henne. Hon böjde försiktigt grenarna åt sidan och tittade ner. Mycket riktigt, där kommo doktorn och Werner nere på trädgårdsgången. Varför i all världen var farbror hemma vid denna tid? Där kom han så lugnt spatserande, som om han inte hade ett dugg annat att göra. Iلسes förhoppning, att han som varande förnuftig människa skulle vända om vid muren, gick om intet. Doktorn stannade helt trankilt rakt under linden, som om det inte fanns någon annan plats i trädgården, där han kunde fortsätta sitt livliga samtal med Werner om insektssamlingar och alla möjliga otrevliga djur.

Nu rörde Rosette på sig, och — o fasa! samtidigt dök en stor hund upp på andra sidan muren. Knappt hade Rosettchen fått ögonen på honom, förrän hon började förargad morra, innan den stackars Ilse hann besinna sig. Hon kastade hastigt näsduken över hundens huvud och tittade ängsligt ner för att se vilken verkan dessa för ett träd så besynnerliga ljud kunde ha.

Werner höjde överraskad huvudet.

— Vad i all sin dar var det där? Grenarna kan väl ändå inte morra?

— Nej, det var bara en hund, sade fadern lugnt och fortsatte samtalet.

Ilse's hjärta slog så hårt, att hon tyckte att farbrodern måste höra det. Om han då äntligen ville gå! Tänk om han ämnade stå här hela kvällen med den intet ont anande Werner och bevaka henne som en Cerberus! Det vore inte alls otroligt, ty i många fall hade han ett rent otroligt tålamod. Men hon själv härdade sannerligen inte ut, hennes ben började redan domna.

— Du kan gå in före mig, min gosse, hörde Ilse plötsligt doktorn säga. Jag har ett särskilt fall att fundera på.

Werner gick, och det var som om flickans hjärta stannat av förskräckelse. Tänk om det där särskilda fallet var »Ilse!» Det föreföll dock inte så, ty doktorn höll blicken stadigt fäst på muren.

— Kanske du har lust att klättra ner nu, Ilse? ljöd det plötsligt i hennes öron.

Det oväntade tilltalet kom flickan, att hoppa till, med den påföljd att hunden som sov under näsduken och var fullkomligt oförberedd, rullade från gren till gren ner till marken, där den blev liggande, högt jämrande sig. I nästa minut låg Ilse på knä bredvid sin älskling, men doktorn tog Rosettchen varligt i sina armar.

— O farbror, måste Rosettchen dö? Hon såg dödsblek av skräck in i doktors allvarliga, orörliga ansikte.

— Du borde ha tänkt på följderna, innan du trotsade mitt uttryckliga förbud — nu får du bära dem.

Ilse skrek högt.

— Farbror, jag skall aldrig mer vara olydig, bara du gör min Rosettchen frisk.

— Jag skall se till vad jag kan göra; först och främst måste jag övertyga mig om, att hon inte behöver behandlas av en veterinär, för jag är, som du vet ingen djurläkare.

Ilse, som inte vågade göra flera frågor, följde bitert gråtande doktorn in. Han ropade på sin fru, och

de försvunna med den fyrbenta lilla patienten in i doktors rum. Ilse som ej stod ut med att höra sin älskings jämmer rusade uppför trappan, och då hon talade om den olycka, som hon själv var skulden till, visade Genia och Leni henne det djupaste deltagande, men Käthe betraktade henne med föraktfull harm.

Minuterna föreföllo henne lika långa som timmar, men äntligen kom doktorinnan in, och Ilse rusade emot henne.

— Käraste tant Anna, säg mig fort, om Rosette måste dö?

— Nej Ilse, så svårt är det inte, därför att grenarna som hängde nästan ned till marken, mildrade fallet. Det lilla kräket har emellertid brutit ena benet och lider svåra plågor.

Ilse brast på nytt ut i bitter gråt.

— Barn lilla, sade doktorinnan suckande, skall du då aldrig lära dig att foga dig efter andra? Tro mig, om inte godhet kan kuva ditt trotsiga lynne, kommer livet att ta dig i sin skola, och den är ofta hård och tung.

— Lilla tant, var inte ond på mig. Jag vill så gärna vara snäll, men innan jag vet ordet av, har jag gjort någonting galet. Snälla tant, får jag inte nu se min lilla Rosette?

— Det bestämmer din farbror; han vill att du skall komma in till honom.

— Är han mycket ond, tant?

— Det får du själv se, mitt barn.

Hur sorgset detta lät, och hur bekymrad tant såg ut. För första gången kände Ilse, att hon egentligen gjort livet ganska tungt för sin goda fostermor, och hon omfamnade henne häftigt.

— O var inte ledsen på mig, kära lilla tant; jag skall aldrig mer vara så olydig och uppstudsigt.

Doktorinnan strök med en lätt suck de ruvsiga lockarna.

— Det har du så ofta lovat, Ilse, men aldrig hållit

dina löften. Men en tid trodde jag verkligen, att du ändrat dig.

— Det trodde jag också, kom det trohjärtade svaret. Det var den tiden, då jag väntade pappa och mamma så snart hem. Sedan dess blev jag precis lika ohanterlig som förr. Men nu måste jag skynda mig in till min lilla Rosette.

Hon sprang ut, men när hon närmade sig farbroderns dörr, blevo stegen betydligt långsammare, och när hon steg in, flög hennes blick forskande kring rummet.

— Var är — hon avbröt sig, då hon såg på doktorn. Så sträng, ja dyster, tyckte hon, att han aldrig förr sett ut.

— Tänkte du på mitt förbud, då du klättrade upp i trädet? frågade han kort.

— Ja farbror, svarade hon lågt.

— Alltså avsiktlig olydnad?

— Nej, nej! ropade hon ivrigt. Jag hade ingen tanke på det, förrän jag kom ner till linden. Du anar inte, farbror, hur bedårande vacker och frestande den såg ut, och jag var så glad och uppspelt, att jag måste ha något extra roligt. Och då jag var så säker på, att jag för längesedan var nere igen, innan du kom hem, klättrade jag upp, och sedan glömde jag aldeles bort tiden. Du borde själv en gång klättra dit upp, så skulle du nog tycka, att det är underbart vackert där.

— Det hör inte hit, om det är vackert eller inte. Det var din skyldighet att lyda mig, och därmed är saken klar, vad dig angår. Akta dig, Ilse, så att du inte tvingar mig att tillgripa andra medel.

— Vilka då, farbror? frågade hon ängsligt.

— Att skicka dig i en mycket sträng pension.

— Farbror! ropade hon blek av rädsla.

— Tror du det är ett nöje för mig att uppfostra en flicka, som inte vill lyda mig? frågade doktorn strängt.

— Käraste farbror, visst vill jag lyda dig, fast, jag

glömmer det så ofta; tro mig bara den här enda gången.

— Nej, först måste du i handling visa din goda vilja. Och nu kan du gå.

— Får jag inte först se Rosette? frågade hon darande.

— Nej, det blir ditt straff, att du varken får se din hund eller veta var den finns under din bortovaro.

— O farbror, säg mig bara om hon får leva och har det bra, där hon är!

— Hon står under min uppsikt, och det anser jag vara en tillräckligt god borgen.

— Men du reser ju med oss, farbror, vart tar hon då vägen?

— Det blir min ensak.

Doktorn vände sig till sina böcker, och för första gången vågade Ilse ej bestorma honom med smekningar, böner och tårar.

Dagen därpå reste Genia till Dabelsdorf, följd av de hjärtligaste välönskningar. Hennes ögon strålade och hennes hjärta var glatt, därför att hon för första gången kände lyckan av att glömma sig själv för andras skull.

Och så kom den soliga morgon, då resan till Wernigerode var inne. Alla barnen voro överlyckliga med undantag av Ilse, som gick omkring så blek och tyst, att alla i hemlighet tyckte synd om henne.

— Det vore ett elände om Puck fortsatte att vara så stillsam som de två sista dagarna, sade Rolf till Leni. Jag önskar, att pappa ville underrätta henne om hur det står till med hennes älsklings högvälborna ben, så att flickan åter kunde dra på munnen. Så snart man ser på henne, vore man hågad att författa en elegie.

— Ja, gör det Rolf, ropade Leni ivrigt, fast hon inte var riktigt på det klara med vad ordet »Elegie» betydde. Det skulle kanske pigga upp Ilse.

Rolf ryckte sakta i systemens ljusa flätor.

— Vet du vad, liten, för att vara en så kallad finare flicka, är du åtskilligt bakom flötet i somliga saker.

— Vad menar du? Hon stirrade förvånad på brodern.

I detsamma kom fadern in till dem. Gå efter Ilse, Leni, hon skall göra en promenad med mig.

Leni flög bort som en pil, och strav därefter lämnade doktorn och Ilse hemmet. Hon tordes inte fråga vart de skulle gå, men hennes hjärta började bulsa, då han tog vägen till hennes föräldrars hem. Hade föräldrarna oväntat kommit hem, eller skulle hon till straff för sin olydnad få stanna ensam kvar hos gamla Babette,

Doktorn såg med ett förstulet leende på hennes ängsliga ansikte, då han öppnade trädgårdsgrinden.

— Du vill nog gärna, innan du reser, känna dig litet lättare om hjärtat vid tanken på din lilla älskling? frågade han godmodigt.

— Å farbror, är Rosettchen här? ropade Ilse, rodande av glädje.

— Ja, hon får den bästa möjliga vård, och kan snart gå som vanligt på sitt ben. Du skall få se det lilla kräket, Ilse, men du får inte lyfta upp det. Lova mig det.

— Ja farbror, å så tacksam jag är!

— Det var tur för dig, att du de båda sista dagarna varit så snäll och lydig, annars hade jag inte skänkt dig denna glädje.

Babette stod nigande i porten och försäkrade, att det inte gick någon nöd på Rosette. Ilse rusade in och lade sig på knä bredvid sin älskling, som slickade henne och till och med försökte stiga upp, trots sitt spjalade ben. Men Ilse insåg själv, att detta inte gick an. I stället bad hon Babette, att vårda det lilla kräket så ömt som möjligt, och det lovade hon högtidligt skulle ske.

Då Ilse sedan följde doktorn genom trädgården, grep hon plötsligt hans hand och kysste den.

— Om jag nånsin blir en förnuftig flicka, beror det bara på, att du alltid varit så rar och haft medlidande med vildkatten.

— Lita inte för säkert på det, Ilse, du blir kanske en gång besviken.

— Nej, farbror Robert, ropade hon glättigt, om jag också glömmet mig och far omkring som en yrhätta, så förstår du ändå alltid att göra mig glad och lycklig.

— Också bättre, Ilse?

— Ja farbror, också bättre. När du är så rar och snäll mot mig, skulle jag vilja göra allt i världen för att göra dig nöjd och glad.

— Nå, vi får väl vänta och se hur länge den känslan varar.

— Jag vill inte lova någonting, farbror Robert, men jag ska ge akt på mig så mycket som möjligt.

Rolf kunde känna sig fullt nöjd med Ilses förändrade sätt, och resan anträdde under allmän glädje.

TREDJE KAPITLET.

Den lilla förtjusande staden Wernigerode ligger vid Harz' nordöstra gräns, 232 meter över havet. Till staden hör samhället Röschenrode samt det stolta bergslottet med dess område. Stadens läge är utomordentligt tilltalande. Åt nordost har den utsikt över slättlandet med dess bördiga åkrar och glittrande vattendrag, men för övrigt är den inramat av högre och lägre berg.

Doktorn hade hyrt en våning i Röschenrode, i en vacker, högt liggande villa, från vilken man hade den härligaste utsikt över bergen mitt emot.

Första morgonen efter ankomsten satt hela familjen

och åt frukost i trädgårdspaviljongen och beundrade de skogklädda höjderna runt omkring.

— I dag farbror, skall vi väl göra en riktig långtur? frågade Ilse ivrigt. Jag är så nyfiken att komma upp på bergen, att jag inte kan vänta längre.

— Vad säger du, Anna, orkar du med en längre promenad?

— Sista dagen hemma var litet ansträngande, så att jag helst ville vila mig i dag. Men följ med barnen, du Robert; jag vill inte, att de för min skull ska avstå från en bergvandring.

— Jag stannar hemma hos dig, mamma! ropade Käthe.

— Tack, lilla vän, jag är ju inte alls sjuk, utan vill bara vila mig ostörd några timmar. Du får gärna följa med de andra.

— Det är skada, att Genia inte är med oss, anmärkte Werner, som satt med blicken beundrande fäst på furst Stollberg, Wernigerodes ståtliga slott, som höjde sig 120 meter över staden på en skogbevuxen bergås.

— Ja, svarade doktorn skrattande, här skulle vår lilla naturvän ha rikt tillfälle att svärma och dikta, men jag kan slå vad om, att hon känner sig fullt lika lycklig i Dabelsdorf, som hon skulle göra här. Men gör er färdiga nu barn, så att vi får några timmar på oss till promenaden.

Barnen rusade glädjestrålade in i huset. Men den nyfikna Leni kunde inte avhålla sig ifrån att kasta en blick in i den på andra sidan trädgårdsgången liggande bersån, varifrån en missbelåten flickröst hördes. Hon hade redan under frukosten lagt märke till hur ett surmulet flickansikte flera gånger vänt sig åt deras håll, och hon hade ingalunda försummat att meddela sin syster och Ilse sina iakttagelser.

— Du ska inte spionera på främlingar, Leni, det passar sig inte, sade Käthe undervisande.

— Det gör jag inte heller, försvarade sig Leni, jag

begriper bara inte, hur någon kan gå och se sur ut i detta bedårande Wernigerode.

Doktorn förde sitt unga sällskap till Harburg, ett ensamt kägelformat berg i Bollhasentall. Den sista stigningen var mycket brant, och alla voro både trötta och varma, då de kommo upp till restaurangen uppe på högsta toppen. Men den förtrollande utsikten gävo dem lön för mödan. Doktorn visade de unga på de dystra, på sina ställen liksom söndersplittrade bergen i väster.

— Det högsta, långsträckta, kala berget är gammelfar Brocken, sade han. Sikten är så ovanligt klar, att man till och med kan se Brockenhaus.

Den artige värden gav doktorn sin kikare och nu måste var och en ta sig en titt på Brockenhaus.

— Vi ska väl göra gammelfar vår uppvaktning, eller hur pappa? sade Rolf. Det kan han verkligen ha rätt att vänta av oss.

— Jag rider dit upp på en mulåsna, förklarade Ilse. Det vore verkligen skojigt.

— Måste också jag rida på ett sådant djur? frågade Leni ängsligt.

— Nej, min unge, varken du eller Ilse.

Leni drog en suck av lättnad. Ilse såg förargad ut men teg. Efter några förfriskningar fortsatte marschen, och när de sedan kommo hem, fick modern del av allt det vackra de sett.

Efter middagen vilade föräldrarna sig, bröderna gingo på insektsjakt i den närbelägna Bollhasental, och flickorna begävo sig ner i trädgårdsbersån, Käthe med ett handarbete, Leni med en docka, Ilse utan någonting alls. Hon kastade sig ner i en gungstol, lade armarna bakom huvudet, talade och sade:

— Jag tänker inte göra ett dugg annat i Wernigerode än roa mig och slå dank; det är väl meningen med ferierna, skulle jag tro. Jag begriper inte hur du Leni, kan ha något nöje av ett livlöst ting. Det skulle inte falla mig in att leka med dockor, men tänk, om jag

hade Rosette hos mig! Och du Käthe, ser bra snusföruftig ut med din strumpstickning.

— Jag får inte strumporna färdiga till morfars födelsedag, om jag inte är riktigt flitig.

Ilse gäspade.

— Vad ska man nu ta sig till? Jag borde ha följt med Werner och Rolf.

— Börja ett handarbete eller läs en rolig bok, föreslog Käthe. Mamma har tagit flera med sig.

— Usch så långrandigt! Kan du inte föreslå något bättre?

— Titta Ilsee, där är den där flickungen igen! viskade Leni. Hon ser lika butter ut, som i morse.

Alla tre tittade nyfiken på den spensliga unga flickan, som långsamt gick förbi bersån.

— Vem kan det vara? viskade Leni.

— Det ska vi snart ta reda på, svarade Ilse, rusade ut och sprang efter henne. Den unga flickan vände sig om, och hennes vackra ansikte fick ett högmodigt uttryck, då hon mönstrade Ilse från huvud till fot.

— God dag, sade Ilse obesvärat och räckte fram handen.

Den unga främlingen tog ett steg tillbaka utan att låtsa om den framsträckta handen.

— Du har ett underligt sätt att göra bekantskap med främlingar; är det sed hos er att rusa efter obekanta damer?

Ilse brast ut i ett muntert skratt.

— Jaså, du tycks också vilja räknas till de fullvuxna, precis som Käthe, fast det inte faller en människa in att göra henne till viljes. Och vad dig beträffar kan du inte vara stort äldre än jag själv, och för att du inte skall tro, att jag är ouppfostrad, ber jag att få högtidligt föreställa mig för dig: jag är tretton år, fyra månader och sju dagar, heter Ilse von Roden, vanligen kallad Puck, och är —

— Å, avbröt henne den andra flickan och räckte henne med ett älskvärt leende båda händerna, då till-

hör du ju samma klass, som jag själv. Vad det gläder mig att få göra din bekantskap, kära Ilse!

Ilse såg helt förbluffad ut, hon begrep ej det plötsliga omslaget.

— Tänk så glad mamma skall bli, att jag äntligen fått ett passande umgänge, pladdrade den andra vidare och tog Ilse under armen. Jag heter Margarete von Treskow och min mamma är född friherrinna von Hammerstein. Vad heter din mamma i sig själv?

Ilse måste tänka efter ett ögonblick; hon hade aldrig sett sina morföräldrar, och deras namn intresserade henne därför föga.

— Von Lewzow, svarade hon.

— Det är ju en mycket gammal adelssläkt, sade Margarete förtjust. Mamma kommer säkert att ha mycket att tala med dig om. Kära Ilse, vill du inte följa mig tillbaka till bersån? Jag vill gärna bli bekant med dina syskon.

Ilse's ögon lyste av skälmaktighet.

— Ja kom då, de är gränslöst nyfikna att få se dig på nära håll.

Hon skyndade före, och Margarete följde efter med avmätta steg.

— Här har ni Margarete von Treskow, ropade hon, och det här är mina fostersyskon Käthe och Leni Wendorf. Hennes mörka ögon tindrade av uppsluppenhet, då hon såg Margaretes min. Hennes älskvärda leende försvann, den redan framräckta handen sjönk ner, hon böjde lätt på huvudet och sade kallt:

— Låt mig för all del inte störa. Jag trodde att det var dina systrar jag skulle få träffa, Ilse.

— Det är de också i grund och botten, ropade Ilse muntert, medan Käthe rodnade och inte visste vad hon skulle säga.

— Jag förstår dig inte riktigt, sade Margarete förargad. Vill du inte vara vänlig och uttrycka dig tydligare?

— Jo, hjärtans gärna. Du skall få veta hela min

levnadshistoria, som är högtintressant, må du tro. Men sätt dig, Grete.

Hon knuffade utan vidare sin nya väninna ner på en stol, och berättade med iver och glöd sina levnadsöden. Margarete hörde tyst på; Ilse's livliga levnadskildring tycktes varken roa eller intressera henne.

— Så nu vet du, med vem du har att göra, slutade Ilse sin berättelse. De andra medlemmarna av min familj blir du snart bekant med. Vi är alla muntra och glada; själv tycks du inte vara vidare livad, men i vårt sällskap tår du nog snart upp. Men kommer då aldrig pojarna? Rolf, Werner, har ni hittat många insekter och andra otäckingar?

— Ja det kan du vara lugn för, Ilse! ropade Rolf tillbaka.

— Ja, det är verkligen härligt här, tillade Werner med strålände ögon.

— Det tycker jag också, instämde Ilse livligt. Och nu Grete, får du tillfälle att bekanta dig med gossarna: den här är Werner, insektsmänniskan, den andre är Rolf, som hjälper mig att hitta på alla möjliga upptåg, och detta är Margarete von Treskow.

Margarete böjde knappt på huvudet till hälsning.

— Jag måste gå nu, Ilse. I morgon kommer du väl till mig, så att jag får föreställa dig för min mor.

Hon gick sin väg, och några ögonblick rådde ljudlös tystnad i bersån. Den bröts av Rolf, som sade till sin bror:

— Har du tittat riktigt noga, gamle gosse, på denna förhoppningsfulla unga dam? Jag tror i alla fall, att dina insekter intresserar dig bra mycket mer, än den mest förtjusande varelse på jorden, nämligen — backfischen. Om jag inte tar miste, hörde den där till den allra modärnaste klassen.

— Nej Rolf, sade Ilse, jag tror verkligen att hon är en smula förfrusen på något sätt, men vi ska nog snart tina upp henne.

— Jag ska säga er vad hon är! ropade Käthe mörk-

röd i ansiktet och med blixtrande ögon. En högfärdsblåsa är hon, den enfaldiga varelsen. Så mycket vill jag säga dig, Ilse, att om du börjar umgås med henne, så är det slut med vår vänskap. Jag ämnar inte en gång till bli behandlad som i dag.

— Har den lilla nåden ställt dig på det trappsteg, där hon vill ha dig, lilla syster? frågade Rolf retsamt. Glöm inte, att hon i varje fall har några centimeters försprång.

— Bry dig inte om att vara ond, Käthe, sade Leni lugnande, hon slog inte heller an på mig, men det är mig fullkomligt likgiltigt vad hon tycker och tänker om mig. Ilse tröttnar nog också snart på henne, om hon ämnar fortsätta att sätta näsan i vädret.

— Det vore ledsamt, sade Rolf, för jag riktigt längtar att få göra närmare bekantskap med denna högvälborna flickunge. Hon ska allt få smaka på hur det känns att råka ut för skoj och spektakel.

Ilse höll med honom, och lovade kamraterna att dagen därpå sätta på sig sin söndagsklänning och låta föreställa sig för högvälborna fru von Treskow, född friherrinna von Hammerstein.

På eftermiddagen och nästa förmiddag gjorde ungdomarna så härliga fotvandringar, att den nya bekantskapen sköts i bakgrunden. Men när visittiden var inne, påminte Ilse sig sitt löfte, satte brådskanie på sig sin vita trikåklänning, och gick med tant Annas tillåtelse ner till nedre våningen, där fru von Treskow bodde. Den förnåma damen, som såg sjuklig ut, tog vänligt emot henne, och de kommo snart på det klara med, att hennes avlidne man och Ilses far, varit mycket goda vänner under den tid, de båda voro unga officerare.

Margarete tog snart sin nya väninna med sig in i sitt eget rum.

— Å, så glad jag är, att du bor i samma hus, som vi, sade hon, det är bara synd, att inte dina föräldrar också är här.

— Du förstår nog, att det tycker också jag, sade Ilse livligt.

— Hur kom det sig, att din pappa lämnade dig i en borgerlig familjs vård? Det finns ju gott om mycket fina pensioner för förnäma unga damer.

— Tack så mycket, i en sådan hade jag aldrig velat komma, och en ung dam blir jag inte på länge, jag är ju knappt en riktig backfisch. Hur gammal är du egentligen själv, Grete?

— Tretton och ett halvt år. Men snälla du, kalla mig inte Grete, det låter så simpelt; när mamma förkortar mitt namn, kallar hon mig Margot.

Ilse skrattade.

— Grete ligger i alla fall bättre för min röst, men för all del, nog kan jag kalla dig Margot, det vill säga, när jag kommer ihåg det. Har du inga syskon?

— Nej, jag är enda barnet.

— Alldeles som jag. Då är du säkert också väldigt bortskämd. Jag tror det skall göra dig gott att komma under farbror Roberts regemente. Jag kan tala om för dig, att han förstår sig så bra på uppfostran, att man ofta blir riktigt rädd.

Margarete tog på sig sin mest högmodiga min.

— Jag skulle verkligen inte ha lust att låta en »ofrälse» kommendera mig.

— Det måste du i alla fall; farbror Robert skulle snart få dig att dansa efter sin pipa. Men fast han kan vara ohyggligt sträng, så tycker jag ändå gräns-löst mycket om honom, och tant Anna är lika rar och god, som min egen mamma, fast jag ofta nog gör henne mycket besvär.

— Du tycks inte alls bry dig om vilket stånd du tillhör, anmärkte Margarete förebrående.

— Nej inte ett dugg, för det tycker jag bara är dumt. Jag tycker inte alls, att jag är förmer än Käthe, Leni och pojkarne.

— Du gör så stor affär av dem, som om de var

högststående personer. Dessa människor måtte ha bra betalt, för att de tar hand om dig.

Ilse rodnade starkt.

— Fy, så skamligt av dig! Pappa och mamma kan aldrig återgälda var farbror och tant Anna gjort för mig.

Margot ryckte på axlarna. Hon märkte dock, att hon gått för långt och frågade därför vänligt:

— Trivs du alltså bra hos dem?

— Ja gränslöst, vi har alltid roligt tillsammans. Men vad gör du hela dagen?

— Å, vad skall man väl ta sig till på det här avskyvärt tråkiga stället? utbrast Margot. I Berlin har jag mina väninnor, bjudningar, teater, konserter, men vad har jag här? Ingenting av allt detta. Mamma tror ju att hon är alltför klen att göra några promenader med mig, och att gå ensam passar ju inte för en ung flicka i min samhällsställning.

— Och därför sitter du dagen i ända på samma fläck! utbrast Ilse förfärad. Det skulle jag aldrig i livet stå ut med. Vet du vad, Grete, gör oss sällskap. Vi gör de allra härligaste fotvandringar, och farbror Robert låter dig gärna följa med, om du ber honom därom.

— Tack, jag stannar hellre hemma, än jag ber doktor Wendorf om en tjänst, som egentligen borde vara en ära för honom.

Ilse såg ett ögonblick förbluffad ut, men sedan gapskrattade hon.

— Å, det vore en syn för gudar att se farbror Roberts min, om han hörde dig. Du bleve verkligen ett studium för Rolf, och han blir förtjust, om du ville göra oss sällskap.

Det märktes tydligt, att Margot kände sig smickrad.

— Den yngste herr Wendorf tycks vara en ovanligt trevlig ung man. Vad tänker han bli?

Skälmen tittade fram ur Ilses ögon.

— Han har inte riktigt bestämt sig än — kanske hornblåsare.

— Vad — vad säger du?

Ilse svarade så allvarsamt som möjligt:

— Vi hörde en gång i Grünewald en pojke, som blåste horn så överdådigt, att Rolf blev pigg på att lära sig konsten. Pojken, som heter Fritz kom förra året med en kringresande trupp till Dabelsdorf, dit hans lilla syster Marianne, som brukat sälja biljetterna, rest i förväg. En bonde, som nyss mist sitt enda barn, adopterade henne. Nu ligger hon i scharlakansfeber och vårdas av Genia, men är redan på bättringsvägen. Fritz stannade kvar som stallpojke hos morfar, men han blåser fortfarande ofta i sitt horn, och Rolf tar lektioner av honom.

— Och han skulle på allvar vilja bli hornblåsare? Du pratar dumbheter, Ilse! utbrast Margot förargad.

Ilse skrattade och sprang upp.

— Titta, den blivande hornblåsaren vankar omkring i trädgården; antagligen vill han därmed signalera till mig, att vi strax ska äta middag. Adjö så länge, Grete, när du tröttnar på att vara ensam, så hoppas jag du gör oss den äran att sällskapa med oss. Hon skyndade mot dörren, men på tröskeln vände hon sitt rosiga ansikte mot Margarete och tillade varnande: Men så mycket säger jag dig, Grete, att om du inte vill umgås med Käthe och Leni, så kommer jag aldrig mer hit.

Hon tog avsked av fru von Treskow och sprang ut till Rolf.

— Det var en evigt lång visit, Puck; vad i all världen har ni pratat om?

— Jag talade bland annat om för Grete, att du tänker bli hornblåsare.

Han såg förbluffad på henne, men så brast han i skratt.

— Det verkade förmodligen som en kalldusch?

— Ja, det kan du vara lugn för. Grete är verkligen löjlig. Det var så sant, jag får inte kalla henne Grete, för det är inte fint nog. Hon vill kallas Margot.

— Hon är en avskyvård nippertippa, förklarade

Rolf mer uppriktigt än artigt. I jämförelse med henne är du rena naturbarnet, Puck.

När det muntra sällskapet efter middagen, gick skrattande och skämtande genom trädgården, såg Margot så sorgset efter dem, att Ilse strax vände om och gick bort till henne

— Du bör verkligen följa med oss, Grete, du har ju ingen aning om hur vackert det är uppe i bergen, men Grete skakade tyst på huvudet och Ilse sprang tillbaka till de andra.

Strax efter table d'hoten dagen därpå, knackade det på dörren hos doktors, och Margarete trädde in.

Ilse sprang glatt emot henne.

— Så bra, att du kom Grete. Farbror sa nyss, att han vill åka med oss till Isenburg, och då följer du väl med? Inte sant, farbror Robert, det blir ju ett verkligt nöje för dig att ta ännu en förhoppningsfull backfisch i din vård?

— Jo visst, svarade doktorn leende och räckte den unga flickan handen, det vill säga, om din unga väninna själv har lust därtill.

— Ja tack, om ni vill vara så god, svarade Margot, med en för henne ovanlig förlägenhet.

Doktorinnan kom henne vänligt till hjälp, bjöd henne sitta ner och gjorde deltagande frågor om hennes sjukliga mor.

— Mamma har varit likadan i många år, ja egentligen sedan pappas död, svarade flickan. Läkarna säger, att det är ett nervlidande, som är svårt att bota.

— Stackars hon, sade doktorinnan medlidsamt.

— Ja, men det är också svårt för mig, som genom mammas sjukdom måste försaka alla mina vänners nöjen, sade Margot.

— Er mor är säkert frisk, tills ni är fullvuxen, och för en älskad mor gör man nog gärna många uppoffringar, inte sant?

Margarete rodnade och svarade inte ett ord. Hon tyckte, att doktorinnan var obehagligt gammalmodig i

sina åsikter. Efter ett kort samtal med doktorn och gossarna reste Margarete sig upp och tog avsked, utan att bevärdiga Käthe och Leni med ett enda ord.

— Käthe ser ut som en kruttunna, som den minsta lilla gnista kan få att explodera, anmärkte Rolf.

— Det är bra roligt att Grete kommer med i morgon, eller hur Käthe? sade Ilse skälmaktigt.

— Nej, det är det visst inte. Hela utflykten blir förstörd för mig, om den där uppnosiga ungen kommer med! ropade hon, eldröd av förtrytelse.

Ilse och Rolf sågo skrattande på henne, men modern sade:

— Kära lilla barn, Margarete får göra som hon behagar, men hon var i alla fall vår gäst.

— Hennes besök gällde Ilse och inte mig, och första gången vi träffades, behandlade hon mig som en tjänstflicka.

— Vet du väl, min tös, att du är precis lika högmödig som Margarete?

Käthe spärrade förvånad upp ögonen.

— Jag, mamma?

— Ja, just du. Härleder sig dina sårade känslor från något annat än egenkärlek och inbilskhet? Akta dig, kära barn för att lägga för stor vikt på din egen lilla person och försök att visa vänlighet mot alla. Jag väntar med bestämdhet av min älsta dotter, att hon i morgon behandlar vår gäst artig och vänligt.

Käthe suckade djupt.

— Det är ofta förskräckligt svårt att lägga band på sig, sade hon nedslagen.

— Ja min älskling, men med Guds hjälp lyckas det nog.

Morgonen därpå hade ungdomarna redan länge väntat på föräldrarna i trädgårdspaviljongen, och deras muntra skratt och prat vägledde Margarete till dem.

— *En avant* Käthe, spela nu den älskvärda damens roll! kommenderade Rolf, men då han såg hur röd och

förlägen hon var, tillade han uppmuntrande: Var lugn, min vän, din finurlige broder, skall hjälpa dig.

Han slog upp paviljongens flygeldörrar, hälsade Margarete med en djup bugning och sade:

— Ni tillåter mig väl, nådig fröken, att uttrycka vår glädje över, att ni anser oss värdiga äran att tillbringa denna dag i vårt sällskap.

Margot gav honom en älskvärd nick.

— Ni är alltför vänlig, herr Wendorf, och jag hoppas att dagen blir angenäm.

— Ack min nådiga, svarade sjuvern och himlade sig, hur kan den bli annat?

De andra kunde inte längre hålla sig allvarsamma. De brusto ut i ett så skallande skratt, att Margot såg sig helt förvånad omkring.

— Det är precis som på teatern, ropade Ilse. Rolf, du borde bli skådespelare.

Werner sköt fram en stol åt Margot, som fortfarande såg ut som ett frågetecken.

— Var så god och sitt, fröken Margot.

— Tusen tack, herr Wendorf.

— Ni tänker väl ändå inte på allvar titulera varandra? ropade Ilse förargad. Vi är ju ännu barn, allesamman!

— Å jag ber, sade Rolf och rätade på sig. Jag har för längesedan slitit ut barnskorna. Jag ber dig Puck, att inte glömma, att jag fyller femton år i nästa månad.

— Tyst nu! ropade Ilse. Käthe säger dig ofta nog i vilken ålder du befinner dig. Och Werner? Hon lade händerna kring hans ansikte och betraktade honom forskande. Ja, du ser verkligen stor och fullvuxen ut, men du har i alla fall nyss fyllt bara sjuutton år. Jag tror sannerligen Werner, att du inte längre är ett barn, tillade hon med en komisk suck.

— Det gör ingenting, Ilse, svarade han skrattande. Det blir ändå alltid som förr, oss emellan, eller hur?

— Ja i all evighet, Werner, försäkrade hon.

— Där kommer föräldrarna, och nu börjar färden! jublade Leni, och sedan Margarete hälsat på föräldrarna, satte tåget sig i gång.

Ilse och Leni höllo ihop med Rolf, och då Genia inte var med, slöt sig Käthe till föräldrarna och Werner. Den muntra trion rusade i förväg, utan att Ilse en enda gång tänkte på att vissa plikter följde med den nya vänskapen. Doktorinnan, som märkte Margaretes förtrytelse, och Lenis förlägenhet, tog hand om de unga flickorna, medan doktorn och Werner gingo före. Käthe gav modern en tacksam blick, och tack vare den nas älskvärda sätt kommo de två flickorna i livligt samspråk med varandra.

På järnvägsstationen närmade doktorinnan sig obemärkt Ilse och sade lågt:

— Du tycks alldeles glömma, att du också har plikter mot Margarete. Det är egentligen tack vare dig, som hon kommit med oss, och det går därför inte an, att du låtsar, som om hon inte finns. I stället måste du i dag alldeles särskilt ägna dig åt henne.

— Å tant Anna, utbrast Ilse alldeles förskräckt, är jag alldeles tvungen till det? Hon är så förskräckligt stel och tråkig.

— Det är på tiden Ilse, att du lär dig ta hänsyn till andra.

— Då måste du Rolf också vara med, så att man åtminstone kan få skratta.

— Nej, sade tant Anna mycket bestämt, det är bättre om Rolf och Werner håller ihop.

— Mamma, unnar du mig inte ett oskyldigt skämt?

— Jo visst, min gosse, så länge det är oskyldigt, men jag tycker inte om att vår gäst göres till skottavla för ert gäckeri. Jag måste blygas för min gosse, ty vår uppgift är att ge den unga flickan en bättre uppfattning om oss »ofrälse».

— Om vi inte stod mitt på perrongen, skulle jag sannerligen kyssa dig, mamma, sade Rolf med lysande ögon, ty en bättre mor än du finns inte i hela världen.

Du kan för övrigt vara alldeles lugn och lita på din store gosse, som skall utveckla en sådan älskvärdhet, att den lilla backfischen ska bli fullkomligt bedårad.

— Det behövs inte alls, Rolf, den gyllene medelvägen är den bästa.

Till Lenis ledsnad var resan alldeles för kort till byn Dribeck, varifrån en skuggig, sakta stigande väg förde in i skogen. De tre flickorna följdes åt, och på en vink av modern gjorde Rolf sällskap med brodern, som strax började söka efter växter, olika stenarter och insekter.

Efter en härlig promenad kom det lilla sällskapet fram till ett furstligt jaktstolt, som dock numera aldrig användes annat än under jakttiden. Strax bredvid låg jägmästarbostaden. Den stora, vackra och lummiga gräsplanen framför bostaden inbjöd till vila.

— Nog är det vackert här, anmärkte Ilse, men jag ville ändå inte bo här, för man ser knappt annat än träd, och jag skulle rakt inte veta vad jag skulle selsätta mig med.

— Om man har sitt arbetsfält här, kunde man aldrig ha långsamt, förklarade Werner och stoppade ner sitt sista fynd i ryggsäcken.

— På sommaren är här ju mycket vackert, men vinterns ensamhet skulle göra mig beklämd.

— Å här finns nog tillräckligt med arbete, sade Käthe ivrigt. Jägmästarens har säkert gäss och svin, som skall slaktas, och sådant tar tid.

Margot rynkade på sin fina näsa.

— Ni begriper väl, att sådana saker begriper jag mig inte på.

Käthe rodnade, och Rolf ropade:

— Men ni äter nog gärna både korv och skinka, min nådiga Margot. Kanske —

Modern avbröt honom hastigt:

— Det är verkligen ganska intressant att få en inblick i ett lanthushåll, kära Margarete. Jag har själv vuxit upp på landet och vet av egen erfarenhet, att en

husmor med stolthet tittar in i sitt skafferi, där de nystoppade korvarna hänger i långa rader. Men nu ska vi väl fortsätta promenaden, Rolf?

Margot tog Ilse under armen och drog henne litet bakom de andra.

— Det kväljer mig att höra talas om sådana saker, sade hon och tryckte näsduken mot munnen.

— Om skinkor och korvar?

— Nej, om svin och slakt, svarade Margot med en rysning.

— Sjåpa dig inte Grete. Du har ju inget att göra med sånt där.

— Du är inte det minsta känslig och ömsint, Ilse. Jag är rädd, att du till sist blir fullkomligt förråad i den krets du lever.

Ilse tvärstannade och spände sina gnistrande ögon i Margarete.

— Om jag nånsin blir en förnuftig flicka, så är det farbrors och tans förtjänst, och om du inte begriper detta, är du bara att beklaga. För resten borde du skämmas att tala så om farbror och tant, vilkas gäst du är.

Därmed skyndade hon från den förbluffade Margarete bort till Leni, som delade hennes förtrytelse. — För min skull behöver hon inte alls komma tillbaka, slutade Ilse; Rolf har rätt i att hon är en riktigt nippertippa.

— Men mamma har sagt, att vi måste vara artiga.

Ilse gjorde en grimas, såg bort till Margot och skrattade.

— Farbror Robert har förbarmat sig över henne; det smickrar henne gränslöst, och jag kan utan samvetskval njuta av min frihet.

Hon sprang utför en sluttning ner till de båda bröderna, och Leni, som inte tordes följa med, gick tillbaka till sin mor och syster.

Från Paternosterklipporna, som stupa brant ner i dalen, fortsatte vandrarna till Ilsenstein där de stannade och beundrade den härliga utsikten. Strax ovanför

dem höjde sig en hög klippa, som kröntes av ett stort kors.

— Halt, Rolf! ropade doktorn, då gossen ville klättra upp till korset, dit upp får du inte klättra.

— Ja men pappa, det står två ungdomar där uppe; vad de kan göra, kan också jag.

— Det är möjligt, men jag vill det inte. Klippan är brant på andra sidan; en oförsiktig rörelse, och du störtar ner i djupet.

— Jag skall vara mycket försiktig, pappa, sade Rolf bönfallande.

— Jag har sagt nej, Rolf, och därmed är saken klar. Titta, hur blek mamma är vid tanken på hur det kunde gå. Kom nu allesammans, skall jag visa er en utsikt, vars make ni aldrig sett.

Doktorn hade rätt. Utsikten över Ilsetal var hänförande; ur den grönskande skogen tittade Ilseburg fram med sina röda tegeltak och här och där skimrade i solskenet den bäck, som kallades Prinsessan Ilse. Till vänster på andra sidan dalen, höjde sig den majestätiska bergskedjan, som med sin mörka färgton bildade en säregen kontrast mot den leende dalen.

Innan det lilla sällskapet lämnade Ilsenstein, stannade de en stund inne i den på bergsplatån uppförda turisthyddan, för att doktorinnan skulle få vila sig litet. De båda bröderna väntade utanför, och Ilse kom ut till dem.

— Pappa är då många gånger oförlätligt pjoskig, sade Rolf halvhögt och kastade en långtande blick bort till korset.

— Han har kanske orsak därtill, svarade Werner lugnt och böjde sig ner för att ta upp en sten.

Doktorn följde nu med de sina en bekväm gångstig, men Rolf höll sig bakom de andra och saktade alltmer stegen. Ingen gav akt på honom, och när alla försvunnit bakom en krök av vägen, gjorde han helt om och satte i väg i språngmarsch tillbaka till Ilsenstein.

Han fann det enbart löjligt, att en pojke vid hans ålder skulle behandlas som ett lindebarn.

När han klättrat halvvägs uppför klippan, ljöd ett lågt skratt i hans öron, och när han vände på huvudet såg han Ilse på väg att följa efter honom.

— Jag visste nog vad du hade i tankarna, Rolf, men du vet, att om det är fråga om ett upptåg, så vill jag vara med, sade hon.

— Stanna där nere, Ilse, det här är ingenting för en flickunge.

— Asch, vad du kan, det kan också jag.

— Stanna, säger jag! ropade Rolf förargad, och påskyndade klättringen, ty ju fortare han kom upp till korset, dess raskare kom han ner igen. Han visste nämligen mer än väl, att Vildkatten skulle göra allt vad hon kunde för att följa efter honom. Så ja, nu var han äntligen där uppe och slog ena armen om korset för att stå stadigt. Hans beundrande blick gled över det hänförande panoramat. Det lönade verkligen mödan att klättra hit upp, men han måste dock i tysthet erkänna, att det fordrades starka nerver för en sådan klättring.

— Rolf, hjälp mig då, hördes en klagande röst bakom honom; de gamla stenarna är så otäckt hala.

Rolf vände sig förskräckt om och såg att Ilse nästan hunnit upp till honom; hon hade bara den sista, men svåraste stigningen kvar.

— Du är lika vild som en pojke! ropade han. Kan du då inte — orden stockade sig i hans hals. Ilse hal-kade och började rutscha utför höjden. I sin förtvivlan grep hon med båda händerna om en skarp kant, men hon hade förlorat fotfästet. Om hon nu släppte taget störtade hon ovillkorligt ner i avgrunden. Dödsblek, och med av ångest förvridet ansikte, blickade hon upp till Rolf.

— Släpp inte taget, jag kommer! ropade han och klättrade ned så fort han kunde, men en annan gestalt

hade redan hunnit fram och slagit armarna omkring Ilse.

— Släpp taget nu, Ilse, befallde en lugn röst; hon lydde, då hon såg Werners vänliga fast bleka ansikte över sig. Han lyfte upp henne med sina starka, unga armar, och snyftande slog hon sina egna om hans hals.

— O Werner, så hemskt det var, jag trodde, att jag skulle dö.

— Lugna dig, Ilse lilla, faran är ju över.

Han bar henne varsamt utför klippan och ner på marken, och satte henne under ett träd, som skydde den skräckinjagande klippan.

— Har du gjort dig illa, Ilse? frågade han delta-gande.

— Nej — ja — jag vet inte riktigt — alltihop var så rysligt.

Rolf kom rusande fram till dem.

— Hur är det med Ilse? Har hon krossat några ben?

— Försök resa dig upp, Ilse, bad Werner, då kan vi fort nog få veta, om du på allvar gjort dig illa.

Hon reste sig upp och gick några steg fram och tillbaka.

— Nej, jag tror, att jag inte alls gjort illa mig, sade hon helt förvånad. Jag känner mig bara tung i lederna.

— Det beror på skrämelsen, förklarade Werner. Men kom nu Ilse, annars blir föräldrarna oroliga. Han tog henne i handen och ledde henne framåt vägen, utan att låtsa om Rolf, som gick på Ilses andra sida.

— Vad flög i dig, Ilse, som sprang efter mig? frågade Rolf. Du tycks aldrig lära dig förstå, att det är dags för dig att uppföra dig som det anstår en ung flicka; i stället bär du dig åt som en vild pojkvasker.

— Ja, Ilse gjorde nog klokare i att inte ständigt vilja vara med om alla dina galenskaper; du narrar henne bara att vara olydig, sade Werner lugnt.

— Pappas förbud gällde bara mig, svarade Rolf häftigt. Han tänkte helt säkert lika litet som jag själv

på Ilse. Jag är väl ändå inte så galen, att jag släpar en flicka med mig dit upp.

Ilse skrattade.

— Nu fattas det bara, att min räddare sliter sitt hår och grubblar på om jag har rätt eller inte att göra odygd. Men när ni ser ut så där, den ena gränslöst allvarlig och den andre ond, så kan ni i frid och ro njuta av varandras sällskap. Jag skall inte störa er; och därmed sprang hon skrattande sin väg till väninnorna.

— Vart tog du vägen? frågade Käthe förebrående.

— Jag har sett prinsessan Ilse, och jag kan tala om för er, att det var en hemsk syn, ljudet det hemlighetsfulla svaret.

— Å berätta, bad Leni och såg sig skyggt omkring, men Ilse tog hennes båda händer i sina och dansade muntert framåt vägen.

Efter middagen i Ilseburg gingo de genom den underbara Ilsedalen, där bäcken Ilse muntert slingrade sig fram över sin stenslätt.

— Prinsessan Ilse är lik dig Ilse! ropade Leni förtjust. Hon hoppar och skuttar över stenarna precis lika muntert som du!

Ilse som såg ganska eftertänksam ut smög sin hand i Werners.

— Om inte du varit, hade jag legat sönderkrossad här nere. Hur visste du vart jag tagit vägen?

— Jag såg inte till Rolf, och när du hastigt sprang tillbaka, förstod jag mer än nog. Men ställ bara inte till så att det går lika galet för dig, som för din namne i sagan. Hon var också en övermodig flickunge, som ett helt år bodde i bergadrottningens rike, där hon fick se och ha roligt åt alla de underliga varelser, tomtar, troll, dvärgar och andra som bodde där inne. Men när ett år gått, började hon längta tillbaka till jorden och sin egen släkt. Drottningen återgav henne friheten men förbjöd henne med hot om strängt straff att aldrig någonsin förråda för en människa var hon varit och vad hon sett. Prinsessan Ilse brydde sig emellertid

inte ett dugg om denna befallning utan pratade om för alla människor vad hon sett och upplevat i det underjordiska riket. Till straff för hennes olydnad förvandlade drottningen henne till en bäck, som än i dag under det välbekanta namnet Prinsessan Ilse muntert tumlar över stenarna och berättar för var och en som förstår hennes språk om Harz' underverk och förtju-sande sagor.

— Ja men Werner, sade Ilse skrattande, nu för tiden blir inga människobarn förvandlade, som i de gamla sagorna.

— Men om du råkat falla från klippan ner i dalen och till exempel brutit ett ben, så att du blivit en krymp-ling för hela livet, skulle inte det ha varit en beklagansvärd förvandling?

— Usch, en sådan hemsk liknelse, ropade hon rysande. Hur kunde du komma att tänka på den?

— Jag ville bara visa dig vilka följder olydnad kan få. Tänk bara på prinsessan Ilse, då du får lust att vara olydig, så låter du nog bli.

Hon skrattade skälmaktigt. Du är född till läromästare, och när du en gång blir professor kommer dina studenter att få en gränslös respekt för dig. — Vad står på, Käthe? utbrast hon, då flickan kom springande och energiskt tog tag i hennes hand.

— När du nu absolut inte bryr dig om din Margot, så struntar jag i om hon har roligt eller inte. Du kan ändå inte begära att jag skall uppoffra mig hela dagen för hennes skull.

— Stackars liten, har hon tröttat ut dig? Vänta, skall jag pigga upp er alla!

Hon sprang bort till Margot, slog armen om henne, och innan Margot visste vad det var fråga om, sprang Ilse bort med henne till en flat sten nere vid bäcken, varifrån hon med ljudlig stämma deklamerade:

»Ich bin die Prinzessin Ilse
Und wohne in Ilsenstein,

Komm mit nach meinem Schlosse
Wir wollen frölich hein.»

(Jag är prinsessan Ilse.
I Ilsenstein jag bor.
Kom, följ mig till mitt vackra slott
Där blir vår glädje stor!)

Mer kunde Ilse inte hitta på. För resten gav doktorn henne inte tid därtill, ty han hotade henne med fingret och sade leende:

— Prinsessa Ilse, nu måste du lämna din klipptron och återvända till oss dödliga. Han räckte den snått uppskrämda Margarete handen, men Ilse hoppade lätt och ledigt ner från stenen och rakt i famnen på doktorinnan.

— Det är förtjusande här, tant Anna, och jag är så lycklig, att jag lever och kan springa omkring med oskadad kropp.

Doktorinnan begrep naturligtvis inte vad hon menade, men Ilse tog henne avsides och höll på att skrämma livet ur henne med den hemska historien.

En stund därefter hade allesammans fått nog av utflykten och längtade tillbaka till Wernigerode. Rolf var den enda som mist sitt glada humör, och när fadern en stund var ensam, gick Rolf beslutsamt bort till honom och bekände sin olydnad. Hans annars så käcka ansikte såg alldeles förstört ut, då Werner och han gingo upp på sitt rum för att lägga sig.

— Maken till vår far, finns inte, sade han ödmjukt. Jag vore värd att skjutas, om jag inte kan bli en bra människa.

Morgonen därpå sutto flickorna i trädgårdspaviljongen och gjorde upp nya planer för de kommande dagarna.

— Det är bra synd, att pappa måste resa hem nästa vecka, sade Käthe, det blir inte alls så roligt, när inte han är med.

— Ja, men han kommer ju tillbaka och stannar här de sista fjorton dagarna, sade Leni.

— Vi ska nog få roligt ändå, sade Ilse tröstande. Werner och Rolf är lika goda vägvisare i trakten, som själva farbror.

— Du menar väl inte, att de unga herrarna ska bli våra ciceroner? Min mamma skulle inte tillåta mig att ställa mig under deras beskydd, det vore inte alls *comme il faut*, förklarade Margot.

— Låt oss då annonsera i tidningen att några trevliga backfischer önskar få en urgammal ledsagare på sina utflykter, föreslog Ilse. Det är ju möjligt att någon sådan finns.

— Prata inga dumheter, Ilse! ropade Käthe förargad. Mamma vet precis vad som passar eller inte passar, och hon tänker själv följa med på våra promenader.

— Jag inser inte, varför vi inte kan få ströva omkring med pojkar, invände Ilse. Det vore väl skojigt att på egen hand ge sig ut på äventyr.

— Det tillåter pappa inte, menade Leni. Tänk bara, på hur illa det höll på att gå för dig i går, du vilda prinsessa Ilse.

— Å Werner ser nog efter att det inte händer mig något ont, ljöd det tvärsäkra svaret.

— Var inte så säker på det, du, varnade Käthe. Om han får tag i en sällsynt insekt, glömmet han tolt, att han skulle agera skyddsängel åt den vilda prinsessan Ilse.

— Titta, där kommer en flädermus! ropade Margot.

— Var då? frågade Leni och tittade upp i luften.

— Om dagarna brukar de inte fladdra omkring, svarade Margot ironiskt, men ibland händer det, att de uppträder i mänsklig gestalt. Titta bara på den lilla gråklädda varelsen, som kommer in i trädgården, ser hon kanske inte ut som en riktig flädermus?

Liknelsen var verkligen träffande. Den lilla smala gestalten var insvept i en vid, gammaldags grå släng-

kappa, som hon inte kunde hålla tillsammans, därför att hon bar något i båda händerna. Blåsten spände alltså ut den, så att den liknade ett par stora vingar. För övrigt var hon i den unga flickans ögon förskräckligt omodärnt klädd.

— En flädermus från Noaks ark, sade Margot ganska högt då hon gick förbi, och liksom på kommando bröto de andra ut i gapskratt. Främlingen vände sitt fina bleka ansikte mot flickorna, hon rodnade lätt, och det var som om en skugga farit över de vänliga blå ögonen. I nästa ögonblick var hon försvunnen.

— O, ropade Käthe, vad ska hon tänka om oss? Men hur kunde du också säga sådant Margot?

— Det är hennes eget fel. Hon behöver väl inte klä sig så löjligt.

— Vem är hon, Grete? frågade Ilse intresserad.

— Hur ska jag veta det? Vår jungfru säger, att hon är en gammal mamsell, som bor i ett par vindskammare här i huset, och det kan man nästan se på henne.

— Hon är säkert mycket fattig, sade Leni delta-gande.

— Och vi har skrattat åt henne, tillade Käthe, det var både hjärtlöst och ouppfostrat.

— Bli nu inte sentimental, Käthe. En person som hon behöver vi verkligen inte bry oss om, sade Margot.

— Nädigaste Margot, ni anser väl att bara det allra högsta samhällslagret är värt er högaktning? hördes Rolfs glada röst och i nästa ögonblick trädde han och Werner in i paviljongen. Det är rent obegripligt vad en flickunge kan prata smörja! Vill du inte, gamle gosse, för en gångs skull hålla en liten moralpredikan för den unga nåden?

Werner skrattade.

— Jag tycker inte att det behövs, för du har säkert alldeles missuppfattat Margot. Det är ju inte möjligt att man kan döma en människas värde bara efter hennes pengar och samhällsställning. Hur ofta råkar inte en människa utan egen skuld, i svårigheter, men ska

vi därför beröva honom vår aktning? Man skall döma en människa efter hans egenskaper och inre värde och inte efter hans förmögenhet och ställning i samhället.

Margot reste sig.

— Tack för goda lärdomar, herr Wendorf, sade hon spetsigt. Men ni tillåter mig väl, att jag anser att mitt ständs åsikter är de rätta, och därmed gick hon med en kort hälsning sin väg.

Werner följde henne förbluffad med blicken.

— Har jag sagt något som sårat henne? frågade han. Flickorna och Rolf skrattade.

— Jag tror för min del, att det är ogörligt att predika förnuft i denna flicksnärta, sade Rolf. Men hur kom det sig, att ni kom in på så lärorika samtalsämenen?

— Vi hade blamerat oss så gräsligt, bekände Ilse och talade om vad som hänt.

Werner skakade på huvudet.

— Det där måste ni gottgöra, sade han.

— Men på vad sätt då? frågade Käthe.

— Ni backfischer är en förskräcklig kår, och ingen människa går säker för er vassa tunga, sade Rolf.

Ingen visste varför han på eftermiddagen kom hemdragande med en stor hallonkvist med mogna bär, och ingen visste, att han gick en trappa högre upp. Han knackade sakta på en dörr och steg in i ett litet, men hemtrevligt rum. En liten smärt gestalt, som nästan försvann i den stora länstolen vid fönstret, reste sig upp och såg förvånad på honom. Han gick raskt närmare.

— Ursäkta mig, fröken Hesse, men jag hörde av vår värdinna, att ni aldrig brukar göra långa promenader, och därför undrar jag, om ni vill ta emot den här lilla hallonkvisten från skogen?

Hon tog dröjande mot gåvan och såg forskande på Rolf. Det låg så mycken uppriktig vänlighet i det glada gossansiktet, att hon svarade vänligt:

— Tusen tack, det var mycket vänligt av er. Vill ni inte sitta ned ett ögonblick.

Rolf satte sig villigt på stolen mittemot länstolen och kastade en blick ut genom fönstret.

— Å vilken härlig utsikt ni har över bergen! utbrast han.

— Jag vill inte heller byta med en konung, hur litet mitt rike än är, svarade den gamla damen skratande. Tycker ni om vårt vackra Wernigerode?

— Ja kolossalt. Men jag har ju alldeles glömt att presentera mig för er, fröken Heese. Förlåt min oartighet. Jag heter Rolf Wendorf, och min far är läkare i Charlottenburg.

— Jag har ofta i förbigående sett er och era syskon, och ert glada humör har gjort också mig glad.

Rolf rodnade, men mötte sedan frimodigt den gamlas vänliga blick.

— Ni får inte vara ond på flickorna, fröken Heese, för att de i morse bar sig illa åt, sade han. Halvvuxna flickor är verkligen ena rysliga varelser, men i grund och botten är de ändå inte elaka.

— Det vet jag, svarade hon leende. Skickade era systrar er hit med den vackra kvisten?

— Nej, de vet inget om den, men jag kände, att jag måste gå upp till er. Saken är den, att vi har så sällsynt goda föräldrar, men deras barns uppförande faller ju tillbaka på dem. Det var en olidlig tanke för mig, att ni skulle få en oriktig uppfattning av mina föräldrar.

Den gamla damen räckte honom hjärtligt handen.

— Jag kan endast tänka det allra bästa om era föräldrar, käre Rolf, och ni har gjort mig en stor glädje genom att komma upp till mig.

Rolf såg ut som om en sten fallit från hans hjärta, och efter en vördnadsfull buggning sprang han visslande utför trappan.

Dagen därpå återvände doktorn till Charlottenburg.

— Jag tror, att jag lugnt kan lita på, att min store gosse skall ta god vård om dig Anna och barnen, sade han vid avskedet, eller vad säger du själv, Werner?

— Du kan vara fullkomligt lugn pappa, svarade Werner lugnt. Det blir bara en kär plikt för mig.

— Och jag litar på att ni, Rolf och Ilse, inte gör den plikten för tung för Werner. När jag kommer tillbaka om tre veckor, hoppas jag få höra idel gott om ert uppförande.

— Du kan lita på oss, farbror, ropade Ilse. Vi skulle inte nännas att göra tant Anna missnöjd med oss, så vackert som här är, eller fördystra vår uppsyningsmans tillvaro, fast nog tror jag, för min del, att det skulle göra honom gott, om han ibland blev uppryckt ur sitt stilla svärmeri för insekter och andra otrevliga småkryp.

— Behärska din lust att »rycka upp» honom, sade tant Anna skrattande, jag tror inte det skulle bekomma dig väl.

Efter faderns avresa, gjorde de under Werners ledning ofta kortare eller längre promenader, och när ynglingen bjöd sin mor armen, hade han ingen tanke på något annat än henne.

— Du kan mycket väl fortsätta med att samla vad du kommer över, min käre gosse, sade modern.

Han gav henne en kärleksfull blick.

— Nej, mamma lilla, förmiddagarna tillhöra mina studier, eftermiddagarna dig och syskonen.

Margarete deltog som förr i promenaderna och såg inte alls ogärna, att doktorinnan gjorde bekantskap med hennes mamma och ofta tittade in till henne, som hon fann mycket klenare, än hon väntat sig. Hon gjorde Margot uppmärksam på, att hon på många sätt kunde skaffa modern en smula förströelse, men Margot hörde bara surmulet på och sade sedan till Ilse:

— Din tant har bra gammalmodiga åsikter. Jag är verkligen inte skapad till sjuksköterska, och om mamma behöver en sådan, finns det gott om sådana, som vill ha en så lätt plats. Jag har verkligen tröttnat på att sitta längre inne hos henne, än som är nödvändigt.

— Jag vet inte hur jag skulle göra i ditt ställe, sade

Ilse fundersamt, men jag tror inte, att jag kunde ha roligt, om min mamma var ständigt sjuk.

— Du blev snart van vid det. Du måste medge, att det är synd om mig. Hos er har jag för första gången lärt hur glatt man kan ha i en familjekrets.

— Stackars Grete, du måste ofta hälsa på oss, då vi kommit tillbaka till Charlottenburg.

— Det blir nog ganska svårt eftersom vi bor i Berlin. Avståndet är för stort, och i Berlin har jag ett helt annat umgänge. Här är det inte så noga, om man umgås med ofrälse familjer.

Ilse skrattade högt.

— Du är i alla fall bra bortkollrad, min kära Grete. Men har du inte lust att umgås med doktor Wendorfs, så kan jag tala om för dig, att du gott kan låta bli, för de är inte alls angelägna om förnämt umgänge.

Smått generad följde Margot med Ilse tillbaka till paviljongen, där hon inte utmärkte sig för någon särskild älskvärdhet.

— Titta, sade hon hänfullt, då det knarrade i grinden, där kommer flädermusen. Men vem har hon med sig? Jag tror rakt hon fått främmande med tåget, för titta bara, bredvid henne går en flickunge, som bär en liten reskoffert, som helt visst är fylld med magnifika toaletter. Jag kan just undra om flickan är släkt med henne? De ser lika fattiga ut, båda två.

— Var god och håll mun, Margot, sade Käthe blosande röd; jag vill inte på några villkor, att fröken Heese ska höra dina kärlekslösa ord.

Den gamla damen, som vänligt hälsande gick förbi dem höll en liten, blek kanske elvaårig flicka vid handen, enkelt men snyggt klädd.

— Vem kan den lilla flickan vara? frågade Leni nyfiket.

— Jo, det kan jag tala om för er, sade doktorinnan, som kommit in i paviljongen och hört dotterns fråga. — Vår värdinna har berättat mycket för mig om fröken Heese, och jag vill gärna att ni skall höra det. Frö-

ken Heeses far var professor i Halle, och hon uppfostrades i ett mycket förmöget hem. Hennes föräldrar dog rätt snart och efterlämnade till sitt enda barn en betydande förmögenhet jämte ett stort hus. Hon bodde några år hos en äldre släkting och förlovade sig med en officer, som hon lärt känna i föräldrahemmet. Bröllopsdagen var redan utsatt, men strax före denna, förlorade fröken Heese så gott som hela sin förmögenhet, därför att det bolag, i vilket hon satt in större delen av sina pengar, gick omkull. Det var otänkbart för fästmannen, som själv inte ägde stort mer än sin lön, att grunda ett eget hem. De skildes därför åt, och fröken Heese skaffade sig anställning utomlands, där hon vistades i många år. Genom allra största sparsamhet hade hon lyckats lägga av så mycket, att hon kunde leva ett bekymmerfritt liv. Hon hade alltid hyst stor förkärlek för Harz, och därför flyttade hon hit och har bott i tio år hos vårt värdfolk.

— Och vi som trodde, att hon var mycket fattig! utbrast Käthe. Det gjorde mig så ont om henne.

— Det behövs inte, kära barn; det finns nog många som kunde avundas hennes lycka, som visserligen inte är synlig i yttre glans, men som hennes varma, goda hjärta skänker henne. Mina kära flickor, jag har till min ledsnad märkt, att ni gjort hennes enkla kläder till skottavla för era kvickheter. Som jag redan sagt er äger hon så mycket, att hon kunde i all anspråkslöshet leva ett sorgfritt liv. Men det är för henne ett hjärtebehov att hjälpa andra, som äger mindre än hon själv, och för att kunna göra detta, klär hon sig så enkelt och har en så anspråkslös liten våning. Stadens fattiga avgudar henne formligen, och överallt där det är nöd och elände träffar man henne.

— Å mamma, vi som har gjort narr av henne! ropade Leni ångerfull.

— Detta är ett tydligt bevis på, att man inte får döma efter skenet.

— Och den där lilla flickan, tant Anna? frågade Ilse.

— Ni har nog ofta sett fröken Heese i staden. Hon går dit för att ge pianolektioner i hemmen, därför att hon inte vill störa gästerna här i huset. Arvodet använder hon till hjälp åt fattiga barn. Tre gånger var sommar tar hon från Berlin mot en liten flicka, som inte kunnat få plats i sommarkolonierna. Den lilla tös ni såg, är i sommar den andra i ordningen, som får ta emot hennes kärleksfulla omvårdnad.

De unga flickorna sutto tysta och skamsna med sänkt blick.

— Tant Anna, ropade Ilse och sprang upp, jag måste genast säga fröken Heese hur förskräckligt ledsen jag är över att ha skrattat och gjort narr av henne! och innan doktorinnan hunnit svara ett ord, var Ilse försvunnen.

Hon rusade uppför trappan, knackade lätt på dörren och trädde in i det hemtrevliga rummet. Fröken Heese satt i länstolen med den lilla bleka flickan i knäet. Hon vände förvånad på huvudet, då Ilse kom instörtande och häftigt grep hennes hand.

— Jag är en riktigt elak flicka, ropade hon upprörd, och ni en verklig ängel. Snälla, goda fröken Heese, förlåt att jag sårat er så djupt.

Fröken Heese lyfte ner den lilla förskräckta flickan och sade:

— Gå in i ditt rum, Lotti och packa upp dina saker, så ska vi sedan lägga dem i ordning, och sedan vände hon sig till Ilse:

— Jag är inte alls ond på er, lilla övermodiga flickbarn.

— Kalla mig för all del inte för »ni», snälla fröken Heese, ni har väl sett vilken ouppfostrad barnunge jag är. Jag heter Ilse von Roden, den »vilda prinsessan Ilse», som Werner kallar mig, eller också bara »Puck». Ni får kalla mig vad ni behagar fröken Heese; jag svärmar alldeles vilt för er.

Den gamla damen smålog.

— Jag är verkligen intet värdigt föremål för ett flicksvärmeri, sade hon.

— Jo det är ni, försäkrade Ilse ivrigt, jag önskar jag vore hälften så god som ni.

— Tyst barn, jag gör bara min plikt.

Ilse såg förvånad på henne.

— Vilken plikt har ni mot Lotti? frågade hon sakta.

— Människokärlekens plikt, mitt barn. Men ska vi inte se efter hur min lilla gäst har det.

Hon förde Ilse in i det angränsande rummet, som visserligen var litet men luftigt och glatt med vita gardiner och färgglada tapeter, och pryddliga fast enkla möbler. Mitt i all denna härlighet stod det fattiga storstadsbarnet med hopknäppta händer och sade:

— O, så vackert här är! Får jag verkligen stanna här fyra långa veckor?

— Ja, det får du visst min lilla flicka, svarade fröken Heese rörd, och jag skall nog laga, att du kommer hem till far och mor, frisk och med röda kinder.

Den lilla nickade med strålände ögon.

— Tänk, hur mycket jag får att berätta för far, ropade hon. Han ska inte en enda gång behöva klaga över, att vintern är så lång och tråkig.

— Får vi leka ibland med Lotti? frågade Ilse.

— Ja, det skulle säkert göra min tös gott, svarade den gamla damen glatt.

— Leni blir alldeles förtjust att få en kamrat, som vill leka med hennes dockor.

Fröken Heese följde sin unga vän till ingången. Där stannade Ilse och frågade nästan blygt:

— Får jag inte komma igen någon gång fröken Heese?

— Så ofta du vill, kära barn. Jag tycker om käcka, glada ungdomar.

Ilse böjde sig ned och tryckte en kyss på den gamlas hand.

— Så synd det är, att inte Genia är här, sade hon — hon skulle strax skriva en dikt om er.

Hon skyndade tillbaka till paviljongen och berättade livligt allt vad hon hört och sett. Men då talet föll på Lotti, rynkade Margot näsan och sade:

— Du kunde ha låtit bli att bjuda ner henne, hon måste ju känna sig illa till mods bland oss.

— Det tror jag inte alls, svarade doktorinnan, jag hoppas att mina döttrar skall se till, att hon i stället trivs med dem.

— Ja naturligtvis mamma, försäkrade Käthe, vi kan inte gottgöra vår ohövlighet mot fröken Heese på ett bättre sätt än att ta hand om Lotti.

Det gjorde de också, och det dröjde inte länge, förrän hon blev lika glad och rödkindad som de andra. Det var helt naturligt att de äldre blevo bekanta med varandra genom barnen, och doktorinnan och den gamla fröken blevo snart mycket goda vänner.

Leni var alldeles förtjust över att ha fått en ny lekkamrat, som var lika betagen i dockor som hon, själv, men Margot intresserade sig inte det minsta för Lotti, sedan hon fått veta att dennas far var tjänsteman vid järnvägen men av ett svårt ryggglidande tvingats att ta avsked från sin tjänst. Den lilla pensionen räckte inte till för en så stor familj, och därför blev Lottis mor linnesömmerska och själv måste hon, som var älst av syskonen, hjälpa till med hushållet på sina fristunder. Det var därför hon var så blek och mager. Margot hade ingen aning om livets allvar, men doktorsbarnen hade av fadern fått höra hur mycket lidande det finns i världen. De närmade sig därför med stor vänlighet den lilla fattiga flickan, och alla svärmade vilt för »tant Mela», som de nu fingo kalla fröken Heese.

Dagarna gingo så snabbt under muntra lekar och trevliga fotvandringar, att innan de visste ordet av, hade de tre veckorna gått, och doktorn var åter hos dem. Ilse och Rolf kunde med gott samvete säga, att de inte gjort några dumma pojkstreck, åtminstone inga att tala om, som Rolf tillade.

Då ett par dar gått, bad doktorn sin fru hjälpa ho-

nom att skaffa lämpliga rum åt en vän, som med fru och dotter ämnade bo en kortare tid i Wernigerode.

— Vem är det, pappa? frågade Rolf.

— En gammal ungdomsvän till din mor, som inte träffat henne på länge, svarade doktorn allvarsamt.

— Till mig? utbrast doktorinnan förvånad. Hon och barnen undrade hit och dit utan att få en lösning på frågan.

Några lämpliga rum funnos att hyra i närheten, och sedan den saken var ordnad glömde barnen totalt bort »ungdomsvännen», som de för resten inte kände.

— De förärar oss alltså ännu en förhoppningsfull backfisch, sade Rolf gäckande. Vi har verkligen redan nog av den sorten och ett kolossalt besvär att hålla ordning på dem, eller hur, tjockis?

— Eller också tvärtom, för vår störste skald har sagt, att en ung man endast blir bildad i fina damers sällskap.

Werner och Rolf skrattade.

— Jag tror knappt, att vår store skald precis tänkte på flickungar vid det tillfället, sade Rolf torrt.

— Det kan väl så vara, svarade Käthe skrattande, men jag tror i alla fall, att en sådan kvinna som till exempel fröken Heese måste ha ett gott inflytande på alla hon träffar.

Den unga flickan förteg visligen, att hon blivit alldeles förälskad i »tant Mela» och inte önskade något högre än att bli omfamnad och kysst av henne. Ja, den annars så nyktra Käthe hade kommit in i flicksvärmeriets ålder, och hon rodnade häftigt för var gång föremålet för hennes svärmeri kom i hennes närhet, och hon var i hemlighet förargad på Ilse, som alltid höll sig framme, och ansåg det självklart, att den gamla damen föredrog henne framför de andra.

— Vart ska vi gå i eftermiddag? frågade Rolf en dag, då alla voro samlade vid kaffebordet.

— Långt uppåt bergen, eller hur farbror? ropade Ilse.

— Jag tror, att vi i eftermiddag skall avstå från vår vanliga promenad och i stället besöka er mammas ungdomsvän, som nyss anlant.

Alla ungdomarna blevo långa i ansiktet.

— Varför ska vi följa med? frågade Rolf håglöst.

— Tills vidare är ett besök tillräckligt, men jag skulle tro, att de följas av flera. Jag väntar av mina flickor, att de skall ta vänligt emot den unga flickan.

— Vad var det jag sa! utbrast Rolf förargad. En till sån där halvfärdig kvinnlig varelse! Pappa, vi karlar kan väl åtminstone slippa gå med?

— Nej, min gosse, svarade doktorn skrattande. Jag önskar, att just ni skall vara särskilt artiga mot denna unga flicka, som på ett så fördelaktigt sätt kommer att utvidga vår flickskara.

Rolf drog en djup suck.

— Jag är verkligen nyfiken vad det kan vara hos denna flicka, som imponerar så på pappa, viskade han till Werner. Du kan vara lugn för, att hon är en halv-idiot, då pappa är så angelägen att vi är hänsynsfulla mot henne. Nåja, ödet måste ha sin gång.

Ilse stack sin arm under hans.

— Det blir förskräckligt långtrådigt för oss, om vi måste sitta instängda hela eftermiddagen med de gamla, sade hon halvhögt. Du och jag Rolf smiter så fort vi kan.

Doktorn gick före de sina in i den närliggande trädgården fram till en tät berså, där en ljus klänning skymtade. I nästa ögonblick rädde dödystynad, som bröts av ett mångstämmigt jubel.

I bersån sutto gamla kära bekanta: morföräldrarna och Genia. Med ett glädjerop omfamnade doktorinnan sina föräldrar, och barnen trängde sig jublande kring de kära gamla och kusinen, medan doktorn stod tyst och leende betraktade det stormande mottagandet.

Plötsligt sprang Rolf fram till honom.

— Å pappa, vilket famost spratt! En sådan ung-

domsvän och en sådan ung flicka behagar mig i allra högsta grad.

— Tack, käraste, för överraskningen, sade doktorinnan och räckte sin man handen. Den där »ungdomsvännen» har skaffat mig huvudvärk. Hur i all världen skulle det falla mig in att i detta sammanhang tänka på min far?

— Men hade din man kanske inte rätt? ropade hennes far skrattande.

— Jo visst pappa, du var min bästa och trognaste ungdomsvän. Ack, kära föräldrar, vad jag är lycklig att ha er här!

— Och så förtjusande här är, ropade Genia och såg sig omkring med glädjestrålände ögon. Precis som i en saga.

— Så snart du kommer upp på bergen, börjar du strax skriva vers, sade Ilse skrattande, och var och en berättade för henne om sina favoritplatser.

Doktorinnan satte sig bredvid föräldrarna.

— Du ser så blek ut, lilla mamma, sade hon ömt, har du överansträngt dig?

— Nej, kära barn, nu är jag inte alls trött längre. Genia har dragit tyngsta lasset, och varit en välsignelse för mig denna tid.

— Ja, det är visst och sant, inföll fadern, och hon måste ha en belöning för att hon så trofast hjälpt oss gamla.

— Var det du, morfar, som först kom på tanken att överraska oss? frågade Leni och smög sig smeksamt intill den gamle.

— Nej, det vill jag inte precis påstå; det var egentligen Käthes brev, som tvingade mig till det.

— Mitt brev? utropade hon rodnande och häpen.

— Ja, sade morfadern småleende, dina skildringar härifrån gjorde mina två damer så svärmodiga, att det inte återstod mig något annat än att resa hit med dem.

— Nej men morfar, utbrast Genia livligt, vi har

väl aldrig begärt något sådant eller ens tänkt därpå. Tänk er hur överraskade vi blev, då morfar för några dar sedan underrättade oss om, att vi skulle resa hit. Jag kunde faktiskt inte sova av glädje den natten, och jag vet sannerligen inte hur jag skall tacka dig, älskade morfar.

— Genom att vara riktigt glad och förnöjd, lilla näktergal, och det är nog inte fara för annat, skulle jag tro.

De unga flickorna smögo sig ut ur bersån, och gingo arm i arm fram och tillbaka på trädgårdsgången. Käthe och Leni hade så oerhört mycket att tala med Genia om.

Det dröjde inte länge, förrän Rolf slöt sig till dem.

— Om ni tycker som jag, skulle vi kunna ställa till något riktigt skojigt, sade han.

Den överläggning som nu följde avbröts ofta av lågt fnitter, och när den var slut, sprang Ilse in i bersån och frågade doktorinnan, om de fingo göra Genia bekant med Margot.

Det fingo de naturligtvis, och den muntra trion smög sig så ljudlöst som möjligt in i den andra trädgården.

Margot satt ensam i sin berså. Modern låg i häftig huvudvärk och med nerdragen rullgardin i sitt rum. Hennes halv vuxna dotter satt och tänkte på, vilken beklagensvärd ung dam hon ändå var, som hade en så sjuklig mor. Var kunde Ilse och de andra vara? Det vore väl oerhört oartigt, om de gett sig av på en promenad utan att fråga, om hon ville följa med. Margot levde fortfarande i den inbillningen, att det var en ära för doktorsfamiljen, om hon ville sällskapa med dem.

Då hördes ett muntert skratt och hela ungdomsskaran, med undantag av Werner, närmade sig bersån. Men vilka kunde de två främlingar vara, som följde dem? Den smärta, vackra flickan, som gick mellan Käthe och Ilse såg verkligen chic ut.

— Vi kommer för att göra dig bekant med vår kusin, Genia, som du så ofta hört oss tala om, sade Käthe.

— Kan du tänka dig, Grete, att morföräldrarna alldeles oväntat kommit hit! ropade Ilse och tog ett högt skutt av glädje. Och de har tagit med sig Genia och denna kära lilla tant. Har du nånsin förr sett en så liten tant, Grete? Jag kan tala om för dig att vi alla svärma för henne.

Margot såg med ytterlig häpnad på det underliga paret, som långsamt och avmätt närmade sig henne. Rolf förde vid armen en djupt beslöjad, förunderligt liten dam, med vilken han var inbegripen i ett livligt samtal. Hon var klädd i en tjock, svart sidenklänning med långt släp, en spetsmantilj och en modärn kapott-hatt med en tät slöja genom vilken ett par hornbågade glasögon lyste fram. På Rolfs andra sida gick Leni, vars rosiga ansikte var som ett enda solskin.

— Tillåt mig, nådiga Margot, sade Rolf med en djup bugning, att föreställa er för vår tant, änkegeneraliskan von Reitzenstein. Hon har kommit hit i morföräldrarnas sällskap, och det gör henne säkert glad att redan i dag göra bekantskap med någon som tillhör hennes egen klass.

Margot var hänryckt. Hon neg djupt för den gamla damen och kysste hennes behandskade hand.

— Det är en stor ära för mig att bli föreställd för generaliskan. Vill ni inte vara så god och sitta ner?

— Tant Reitzenstein är ganska döv, nådiga Margot, sade Rolf, och upprepade därpå med höjd röst Margots ord.

Alla satte sig, och Margot böjde sig fram till generaliskan och skrek:

— Så ledsen mamma blir, då hon inte i dag kan få hälsa på hennes nåd. Hon ligger tyvärr till sängs i svår huvudvärk.

— Jag beklagar, svarade den gamla damen med en underligt spröd och darrande röst.

— Ack ja, suckade Margot, hon är nästan ständigt sjuk. Ämnar hennes nåd stanna länge här?

— Omkring fjorton dar.

— Hör du, viskade Margot till Käthe, som satt bredvid henne, ni har aldrig talat om för mig, att ni har så fina bekantskaper.

— Varför skulle vi göra det? frågade Käthe leende, vi brukar inte gärna skryta.

I detsamma steg Werner in i bersån.

— Vad har ni egentligen för er? Jag tänkte fråga, om ni inte har lust att — först nu såg han främlingen och fäste en frågande blick på syskonen.

— Tant Reitzenstein, sade Rolf med en blinkning.

Den intet ont anande Werner, förstod sig inte alls på den spjuveraktige broderns minspel. Han bugade sig alltså för den främmande lilla damen, och hans min var så omotståndligt lustig, att de övermodiga ungdomarna bröto ut i ett skallande skratt.

— Har ni inte förr hälsat på er tant, herr Wendorf? frågade Margot häpen.

— Jag känner ingen tant Reitzenstein, svarade Werner skrattande. Jag tror nästan, att de spelat en liten fars, för er, min nådiga.

— Vad för något! Margot sprang upp, blossande röd. Finns det ingen generalska von Reitzenstein? Vem är då det här? Hon lyfte den förmenta generalskans slöja och ryggade förskräckt tillbaka, då Lotti förläget och ängsligt log mot henne.

— Det är oförskämt att bära sig åt så mot mig! ropade hon utom sig. Och till råga på allt, har jag kysst den dumma ungen på handen.

— Lugna er, nådiga Margot, det var bara min mors handske ni gjorde den äran, sade Rolf och bjöd Lotti armen. Tillåt mig, tant Reitzenstein, att jag för dig tillbaka till dina gemak.

Leni följde med paret och överlämnade åt de andra att gjuta olja på Margots djupt kränkta känslor.

Under två hela dar fortsatte hon att hålla sig på

avstånd från det muntra sällskapet; ensamheten tvingade henne dock tillbaka i deras krets, och hon behövde inte ångra sin eftergivenhet. Herrarna anordnade de angenämaste utfärder, i vilka till och med mormor och fröken Heese kunde deltaga, därför att vägen var sådan, att man måste delvis använda vagn.

— Hurra, ropade Rolf en kväll, i morgon ska vi göra gammelfar vår uppvaktning! Om det inte regnar, förstås!

Det blev emellertid en härlig morgon. Doktorn och hans söner ville gå till fots, och de unga flickorna, som alla voro raska fotgångare, hade efter ivriga böner fått löfte att följa med. Margot rynkade på näsan; hon tyckte att det var bekvämare och mer passande, att åka i en elegant vagn upp till Brocken, men hon bestämde sig dock för att gå till fots, ehuru det stod henne fritt att följa med fröken Heese och morföräldrarna i vagnen. Doktorinnan skulle också följa med de gamla, likaså Leni och Lotti.

Alla voro vid så strålande humör, och naturen så underbart vacker, att det missbelättna uttrycket så småningom försvann ur Margots ansikte, och hon blev så uppsluppen, att Rolf sade halvhögt till brodern:

— Flickungen är verkligen inte så dum, om hon bara glömmer bort sina anor.

Men Werner brydde sig denna dag varken om brodern eller Margot; han var uteslutande samlare och biträdde därvid ivrigt av fadern,

Sedan alla vilat ut en stund, blev den väg de följde allt brantare, omgivningen alltmer romantisk och de stora, underliga klippblock, som lägo kringkastade överallt, tydde på att man närmade sig Brockenområdet. Marken blev allt kalare, skogen drog sig helt tillbaka, och en skarp vind omslöt fotgångarna.

Nu hade de hunnit upp på Brockenplatån, framför dem låg det långsträckt hotellet och ett stycke på sidan om detta, det höga utsiktstornet. Marken var överallad av granitblock, mellan vilka växte små växter,

gräs och mossa. Under den sista halvtimmen hade det glada solskenet försvunnit för en framvältrande dimma som stängde all utsikt.

Detta var en stor besvikelse för ungdomen.

— Kommer det att bli så här hela dagen? frågade Ilse.

— Var lugn min tös, det ändrar sig ofta på några minuter.

Doktorn hade telegrafiskt beställt rum, ty annars var det knappast troligt, att det funnits plats för hans stora sällskap. Efter middagen skingrades den täta dimman, och med förtjusning gjorde nu de unga flickorna bröderna sällskap.

— Vet du vad, Rolf, jag skulle gärna vilja se snöklyftan, anförtrorde Ilse sin kamrat. Skulle inte också du vilja det? Det vore väl skojigt att få se snö vid den här tiden.

Till Iلس förvåning såg Rolf ganska betänksam ut.

— Jag vet verkligen inte var den finns, svarade han. Du får inte glömma, Puck, att det är första gången jag är här.

— Det måtte väl vara en småsak för dig att få tag i den. Fråga herrn där borta; den finns nog i närheten, och vi är tillbaka, innan de andra saknar oss.

Rolf såg tveksam ut.

— Är du rädd? frågade hon förbluffad,

Han rätade upp sig så mycket han kunde och såg föraktfullt ner på henne.

— Så enfaldigt kan bara en flickunge fråga.

— Varför ser du ut så där, då?

— Jag tänkte på, att jag redan en gång narrat dig i livsfara, och att jag lovat pappa, att aldrig mer narra dig till några dumheter.

— Det gör du ju inte heller, ropade hon otåligt. Inbillar du dig verkligen, att det är livsfarligt att titta ner i en snögrop? Gå din väg, du är både långtråkig och feg.

Rolfs ögon blixtrade till.

— Tag tillbaka det där, Ilse, sådant tål inte en så stor pojke som jag.

— Ja, när du visat mig snöklyftan men inte förr.

Rolf vände sig om utan ett ord, och sprang fram till den främmande herrn, som likt de andra främlingarna gingo fram och tillbaka på platån. Han samtalade med honom, då Ilse och Werner närmade sig. Ilse stampade förargad i marken; om den där professorn blandade sig i saken, var hon tvärsäker på, att hennes förslag skulle gå om intet.

— Ilse, pappa hälsar dig och Rolf, att ni inte får ge er av utom synhåll. Men kom med oss, vi tänker just gå till Djävulens predikstol och häxornas tvättkar.

Ilse blev ivrig.

— Är det något vackert?

— I alla fall värt att se.

Alla gingo nu till häxornas badkar, en rätt stor, urhålad sten, som vid regnväder fylldes med vatten.

— Här brukar häxorna tvätta sig, viskade Rolf till de yngsta flickorna, som hand i hand stodo och stirrade ner i den skålförmiga stenen. Leni såg ängsligt på honom.

— Finns det verkligen sådana, Rolf? frågade hon lågt.

— Det är klart. Pass på i natt, lilla hare, för klockan tolv har de stortvätt här, och sedan dansar de runt kring hotellet. Om de är riktigt uppspelta, så sjunger de också, men deras sång lär vara en hemsk blandning av sus och brus, vinande och visslande, som om den vilda jakten sluppit lös. Vi får antagligen höra dem i natt.

De små flickorna tryckte sig rysande till varandra.

— Å, jag önskar att vi var lyckligt tillbaka i Wernigerode igen, viskade Leni, och kamraten instämde livligt i hennes önskan.

Nu gingo de till djävulsstolen, men den täta dimman skymde, tyvärr, utsikten för dem, men i stället fingo de se en underbar syn. Dimman

gled likt ett böljande hav av mjölk över hela landskapet; endast här och där dök någon större bergstopp upp ur den, lik en sjö. De unga flickorna tyckte det såg spökligt ut, men Ilse stod kvar på ett stenblock, stirrade in i dimman och tänkte på snöklyftan.

Då hon vände sig om, stod Werner tätt bredvid och såg forskande på henne.

— Vad vill du? frågade hon onådigt.

— Bara ledsaga dig härifrån, svarade han och räckte henne vänligt handen.

— Du behöver inte alls bekymra dig om mig, gå du och leta efter dina dumma växter och småkryp, jag hittar mycket väl ensam min väg.

— Det betvivlar jag, svarade han lugnt; jag vet till och med, att prinsessan Ilse vandrar på olovliga vägar.

Ilse trots vaknade på allvar. Emellanåt var Werner obehagligt lik sin far.

— Och om det också vore så, vad angår det dig? ropade hon med flammande ögon.

— Det angår mig i högsta grad, svarade ynglingen leende, eftersom det åligger mig att vara till hands, ifall den vilda prinsessan behöver hjälp.

Ett häftigt svar darrade på hennes läppar, men minnet av Ilsenstein höll det tillbaka. Hon hoppade ner från stenen, sprang skrattande fram till Werner och sade:

— Jag tror, att du förskräckligt gärna vill uppträda som skyddsängel, Werner, men jag har inte alls lust att ge dig tillfälle därtill!

Werner böjde sig lugnt ner efter en liten växt och undersökte den noga. Han var hänryckt över den rika floran, och när han kom tillbaka, voro inte bara hans händer och fickor fyllda, utan kring hans hatt var också en vacker slinga, den så kallade Hexenkrants, virad. Han hälsades med muntra skratt.

— Befaller herr professorn, att jag skall skaffa

ännu ett rum för högst densammes samlingar? frågade Rolf med en djup bugning.

— Å Werner, har du insekter med dig också? ropade Leni och ryste vid blotta tanken därpå.

— Nej, lilla hare, men du kan få pryda din hatt med den här vackra rankan.

Hon skrek högt, då han gjorde min av att sätta den på hennes hatt, och råkade i detsamma ta ett steg baklänges, så att hon stötte emot sin morfar.

— Vad nu då flicka, hur kan du vara så sjåpig? Du är väl inget nervöst fruntimmer, som skriker för det allra minsta. Såna där dumheter måste du vänja dig av med, lilla pyre, jag har aldrig i mitt liv kunnat tåla pjåskiga fruntimmer.

Leni smög smeksamt sin hand in i morfaderns.

— Var inte ond, morfar lilla, bad hon, om du visste hur mycket otyg Werner ofta släpper in i rummen, skulle också du bli rädd.

— Hör på ungen! utbrast herr Erkner, skenbart sårad. Ser jag ut, som om jag vore lättskrämd?

— Nej, morfar, jag menade bara om du vore en liten flicka.

— Jaså, sade den gamle herrn blickad, hur det känns i en sån där liten harsjäl, kan jag i alla fall inte tänka mig. Jag menar bara, att om man på allvar vill övervinna rädslan, så kan man det också.

— Hör du Ilse, ropade Rolf, den där snöklyftan lär ligga så långt bort, att man inte kan komma dit utan förare. Har du pengar åt en sådan? Det har inte jag. Och därmed gick han visslande sin väg, och hon såg förtretad efter honom. Det var första gången, som hennes muntra kamrat lämnade henne i sticket.

Under natten växte blåsten, som svepte kring hotellet upp till våldsamt storm. Det ven, tjöt, stönade och pep i luften, som om hela skaran av häxor jagade varandra runt kring huset.

I fröken Heeses rum låg i en mjuk säng en liten flicka, som med hårt bultande hjärta lyssnade till na-

turens uppror. Det var Leni, som den gamla damen av brist på annan plats, tagit in till sig och Lotti.

Hon lyssnade ångestfullt till den fruktansvärda konserten där ute, som hon trodde utfördes av häxorna. Och nu, å så det skrällde i fönsterrutorna! Voro häxor-na på väg in för att hämta henne?

Med ett gällt rop flög hon upp ur sängen, men strax stod en liten späd gestalt bredvid henne och en välbekant röst frågade:

— Käraste barn, hur är det fatt?

— Häxorna — å tant Mela — jag är dödsskrämd! Hon slog armarna kring den gamla och tryckte sig hårt intill henne.

— Lugna dig barn, det är ju bara stormen, som ryckte upp ett fönster här i närheten.

— Tant Mela, ropade en annan, späd röst med hemlighetsfullt tonfall, Rolf säger, att häxorna i natt dansar runt kring huset, och det skrämmer mig så rysligt.

— Ni är dumma små flickor, som tror alla tokerier den spjuvern Rolf pratar. Är det möjligt, att ni på allvar tror på häxor?

— Inte i vanliga fall, tant Mela, sade Leni dröjande, men här på det hemska Blocksberg — »finns det inte heller några häxor, små barn», sade den gamla lugnande. Lägg er nu lugnt ner och läs aftonbönen, ty den jagar bort all slags rädsla.

Det blev nu tyst i rummet, och snart hörde fröken Heese sina små skyddslingars lugna andetag.

Morgonen därpå blevo hotellets gäster mycket tidigt väckta av klockringning.

Margot reste sig halvsovande upp, och även från de tre andra sängarna reste sig tre sömniga ansikten.

— Soluppgången! ropade Genia jublande och tog ett språng ur sängen.

— Vad står på? sade Margot.

— Solen går strax upp, ropade Ilse. Skynda att klä dig, för ingen väntar på dig.

Margot kastade en blick på sitt prydliga armbandsur.

— Var det inget annat? Och för en sådan småsak, måste man stiga upp mitt i natten! ropade hon förargad. Det är verkligen nedrigt att väcka en ur sin skönaste sömn! och därmed vände hon sig om på andra sidan utan att bry sig om de andras gäckande skratt.

— Har du då alldeles glömt, att vi egentligen gått upp på Brocken, för att se soluppgången härifrån? frågade Käthe. Skynda dig upp, Margot, du kommer inte att ångra dig.

Margot låtsade sova, och det återstod de andra ingenting annat än att låta henne vara i fred.

Alla hotellgästerna hade emellertid samlat sig på platan för att åse soluppgångens praktfulla skådespel.

— Nå flickor, spär nu ordentligt upp ögonen. Det är något extra fint vår herre beskär oss i dag, för vanligtvis ser man just ingenting här uppe.

De unga sågo nästan andäktigt på det skådespel, som nu rullade upp sig för dem. Rosiga moln förkunnade ankomsten av den unga dagens härskarinna; himlens färgspel blev allt starkare, och nu trädde solen fram i sin bländande glans. Allt var tyst några ögonblick, men snart hördes beundrande utrop från alla kanter.

— Nej, titta, Brockenspöket, där är det! ropade någon, och alla vände sig om för att se den underbara synen.

Leni stack förskräckt sin hand i faderns och tittade häpen över till andra sidan, där ett skuggliknande hus syntes, så väl som skuggfigurer.

— Vad är det pappa? frågade hon.

— En slags hägring, mitt barn, som uppstår då, som nu är fallet, solen står mitt emot Brockenklipporna, vilka äro omsvepta av dimma. I denna dimma återspeglar sig Brockenhotellet, så väl som alla de vilka befinna sig på planen utanför.

Med stort intresse betraktade nu också Leni Broc-

kenspöket, till dess dimman skingrade sig och hägringen försvann.

På doktors råd gingo alla och lade sig åter, men på sömn var ej att tänka, då alltför många gäster kommo och gingo.

De bröto tidigt upp. Morfar följde damerna tillbaka till Wernigerode, men doktorn med hela den unga skaran reste till Ilsenburg, där de tillbragte hela dagen.

Efter ännu några härliga dagar, kom till allas ledsnad den sista dagen. Margot suckade i hemlighet, då hon tänkte på hur ensam hon skulle bli, då hon efter de glada ungdomarnas resa, måste stanna ännu en tid kvar med sin mor i den lilla vackra Harzstaden. Käthes förslag, att hon skulle sluta sig till tant Mela, avvisade hon hänfullt: — Du må gärna för mig kalla henne tant, men jag har inget otalt med flädermusen.

Käthe blev ond, och önskade i tysthet, att den högmodiga väninnan, skulle på allvar plågas av att vara ensam.

De unga flickorna togo hjärtligt avsked av den gamla fröken, som lovade att någon gång hälsa på dem. Under doktors beskydd återvände också Lotti till sitt enkla hem, och hon höll av hjärtat med Ilse, då denna vid avskedet ropade:

— Åter har vi fått uppleva en härlig dag, och på det hela taget har sommarlovet varit kolossalt roligt!

FJÄRDE KAPITLET.

Med högröda kinder och tårar i de långa ögonfransarna, kom Ilse några dagar därefter instörtande till tant Anna.

— Å, tant Anna, ropade hon andlös, vet du det re-

dan? Det har varit jordbävning i Konstantinopel. Det är riktigt sant, för de talade om det i skolan.

— Lugna dig, käraste, sade doktorinnan ömt. Det är visserligen sant, men det finns ingen anledning till oro. Du kan själv läsa i tidningarna om vad som hänt.

Med hög röst läste Ilse upp för kamraterna artikeln om jordbävningen och sade sedan:

— Vet du vad, tant Anna, om det inte är farligt, ville jag gärna vara där nere; det måste vara gränslöst intressant, att få vara med om en mindre jordbävning.

Ilse kände sig särdeles viktig och ville intet hellre just nu än att vara hos föräldrarna. Men det dröjde inte länge, förrän tidningarna omtalade att jordstötarna voro starkare än förr även i Konstantinopel, om också inte så häftiga som på andra ställen. Hon darrade av oro för föräldrarna och längtade med otålighet efter brev från dem.

Men en dag, då hon kom mer sorgsen och nedslagen än någonsin hem från skolan, ropade tant Anna gläntigt mot henne:

— Var glad, Ilse, det har kommit ett brev från föräldrarna till dig, att de har det gott och bra, och vi har också fått några rader.

— Gud vare lov, att all oro är överstånden! ropade Ilse jublande

— Ja, du har verkligen gjort dessa dagar ganska besvärliga för oss, det behövs en ängels tålmod att stå ut med dig, sade Käthe.

— Var i alla fall tacksam, Käthe lilla, att jag gett dig tillfälle att öva dig i denna dygd! ropade Ilse skratande. Jag kan nu inte tåla regnmoln, jag som älskar det klara, ljusa solskenet!

— Och ändå kan jorden lika litet umbära regn, som vi människor sorgsna stunder, svarade tant Anna milt. Många som lever i ständigt solsken, förlorar sin Gud, och inbillar sig, att han inte behövs.

— Inte jag, tant Anna! ropade Ilse ivrigt. Jag håller aldrig av honom så mycket, som när jag själv är

riktigt lycklig. Men nu ska ni få höra vad min käre pappa skriver:

»Röjükdéré d. 15 aug. 19...

Mitt kära barn.

Våra tankar måste alltså åter söka dig på gamla, kära trakter, och dina skildringar därifrån, i synnerhet den sista, ha varit högintressanta. Vet du väl, min lilla flicka, att mamma och jag gjorde vår bröllopsresa till Harz, och att vi där sågo allt, som vår lilla yrhätta nu berättar om med så stor glädje.

Men nu förstår jag, att min Puck brinner av nyfikenhet att få veta vad Röjükdéré egentligen är för något, och varför vi kommit dit. Jo, ser du, det har i sommar varit så odrägligt hett i Konstantinopel, att vi två voro fullkomligt utmattade. Jag lyckades få några veckors permission, och vi två begåvo oss just till detta Bøjüderé, som ligger så friskt och vackert vid Bosporen, vars stränder vid utloppet ur Svarta havet äro tätt bebyggda med en mängd olika slags villor och små hus. Vi bo på en höjd med härlig utsikt över Bosporens klara vatten, och redan efter några dar har den rena, friska luften gjort oss båda gott. — —

18/8. Ja, så långt hade jag hunnit med mitt brev för två dar sedan, då den naturkatastrof inträffade, som du redan hört talas om genom farbror Robert. Jag var i full fart med att skriva, då jag plötsligt hörde ett lågt mullrande. Jag kastade en blick på det glada solskenet där ute och sedan på mamma, som låg och läste på en soffa mittemot mig. 'Det tycks bli åska', anmärkte hon. Jag nickade och reste mig för att själv titta efter.

Då kände jag plötsligt hur golvet darrade under mina fötter, ett glas föll med en skräll ner från bordet, och mamma blev, som av en osynlig makt, lyftad upp från soffan och satt i nästa ögonblick på den mjuka mattan. Då förstod jag vad det hemlighetsfulla mullret betydde, som föregick jordstöten.

Jag tog mamma i mina armar och rusade mot dörren, där jag mötte en av våra tjänare, som förfärad förkunnade att en våldsam jordbävning var i annalkande.

Han rafsade ihop några av våra saker, däribland min skrivportfölj med det påbörjade brevet till dig och följde oss ner i den lilla hotellträdgården. Inne i huset hade det emellertid blivit ett fasligt liv. Skrikande och snyftande rusade kvinnor och barn ut i det fria. Männen banade sig hänsynslöst fram under flykten, och jag var glad, att mamma och jag lyckligt kommit ner i trädgården. Hon hade gudskelov inte lidit någon skada, och hon avvaktade med lugn vad som sedan skulle hända.

Så följde en annan och en tredje stöt, häftigare än den första, och värden sade, att det inte var säkert att längre stanna kvar i trädgården. Han hade rätt, ty om den stora byggningen plötsligt störtat, hade vi alla blivit dödade.

Jag, mamma, vår tjänare Kabaret följde med de andra flyktingarna, som räddade sig åt olika håll, men vi följde dem, som slog läger på en stor äng strax utanför Bøjudéré. Till att börja med sökte vi skydd för solstrålarna under Gottfrieds av Bouillon plataner, som kallades De sju bröderna. Men när nya stötar följde, fann jag platsen osäker, och vi och några andra flyktingar slöto oss till ett zigenarfölje, som slagit upp sitt tält litet längre bort. En gift zigenerska tog vänligt hand om din mor, som var alldeles förbi sitt trötthet, och vi stannade hos dem några timmar, tills värden lät slå upp ett tält för vår egen räkning.

Natten förgick tämligen lugnt, men i morse kom åter några våldsamma stötar och från omgivningen kommo dåliga underrättelser. I Konstantinopel rådde fullständig panik. Hela befolkningen hade utrymt staden, och många hus hade störtat omkull där inne, vilket inte var så underligt, då de deras grund är så vacklande. Vi voro mycket oroliga för farbror Rolf och tant

Inez, men i går kommo de lyckligtvis hit med sin lilla Anna och stannar hos oss. De sända dig de hjärtligaste hälsningar.

Jag slutar nu mitt brev, så att du skall få det fortast möjligt. Var inte orolig för oss liten; det ser ut som om jordstötarna ha upphört för denna gång.

Mamma kysser innerligt sitt hjärtebarn. Gud skydde dig, min lilla flicka.

Din far.

Ilse var lycksalig över sitt brev.

— O, om jag vore där borta! Tänk så gränslöst intressant det vore att bo hos zigenarna.

— Måtte bara inte det förskräckliga folket stjäla bort lilla Anna! sade Leni förskräckt.

— Du lilla hare, du måtte väl begripa, att tant Inez ser efter att intet ont händer hennes lilla flicka, svarade modern skrattande.

Ilse läste sitt brev också för farbrodern och gossarna. Hela familjen följde uppmärksamt händelserna i Konstantinopel med omnejd och voro uppriktigt glada över att jordstötarna upphört.

— Ise, du skall genast gå in till pappa! ropade Käthe en dag, då yrhättan jagade sin lilla, fullt återställda hund på trädgårdsgångarna.

— Varför det? frågade hon och avbröt den vilda jakten.

Käthe ryckte på axlarna.

— Antagligen vill han hålla en föreläsning om, att det inte längre passar för en så stor flicka som du att kila omkring i trädgården som en vild pojkbysing.

Ilse skrattade.

— Du hör rakt inte till vår tid, Käthe. Akta dig du, att folk inte tror, att du är trettio år, när du nyss fyllt aderton. Farbror Robert är för resten klokare än du, för han anser, att kroppsövningar är nyttiga. Inte sant, Rosettchen, vi två ska aldrig bli gamla nuckor.

Åtföljd av Rosette rusade Ilse in i doktors arbets-

rum, där hon till sin förvåning också fann tant Anna. Hon ställde sig som en soldat framför farbrodern, förde fingrarna till sitt svartlockiga hår och sade med av skrattlystnad darrande läppar:

— Anmäler mig vördsamt till tjänst, herr doktor, och utbeder mig en godhetsfull straffpredikan.

Doktorn såg leende in i de glittrande ögonen och svarade:

— Du måste verkligen börja bli litet mer stillsam, Ilse; du skall ju snart bli ett gott exempel.

Ilse såg förvånad från den ena till den andra.

— Jag? För vem då, farbror Robert? Inte för Leni i varje fall, för hon är betydligt mer stillsam än jag.

— Nej, nej, inte Leni, men en liten världsmedborgare, som för fem dar sedan såg dagens ljus för första gången.

Ilse spärrade upp ögonen av förvåning och ruskade på huvudet.

— Det där begriper jag inte, farbror Robert.

— Nå, då skall jag strax lösa gåtan åt dig. Du har fått en liten bror, Ilse.

— En bror? upprepade hon häpen. En riktig, levande pojke?

— Ja visst, en levande pojke, som har så stark röst, att den höres genom tre tält.

Ilse slog i sin förtjusning armarna om doktors hals, och kramade honom så hårt, att han skrattande ropade:

— Jamen Ilse, jag är ju inte din lille bror. Nu är det tant Annas tur.

Hon underkastade sig tåligt vildkattens stormande omfamningar, till dess Ilse plötsligt ropade:

— Vad ska väl de andra säga? Jag måste strax berätta det för dem.

— Skall du inte först läsa ditt brev, Ilse?

— Jag kommer strax tillbaka, tant Anna.

Och hon sprang in i arbetsrummet, där alla de andra sutto.

— Kors, här sitter ni så lugnt, som om ingen världshistorisk händelse inträffat. Å, om ni bara visste, vad jag vet!

— Det är nog inte så mycket att veta, sade Rolf misstroget, för en flicka brukar kunna göra en elefant av en mygga.

— Ska vi gissa? frågade Genia.

— Har Margot kommit tillbaka? ropade Leni.

— Får vi rispudding i morgon? frågade Käthe.

Ilse skrattade högt. Orätt gissat! Fortsätt.

— Kommer dina föräldrar tillbaka? undrade Werner efter en blick in i hennes glädjestrålände ögon.

Hon ryckte till.

— Du har rätt, professor, naturligtvis kommer de snart hem nu. Jag måste väl få se den söte pojken.

— Vilken pojke?

— Min! ropade Ilse hänryckt. Jag har ju fått en söt liten bror. Se då inte så enfaldiga ut — det är verkligen sant. Men jag måste först läsa pappas brev, så att ni får klart besked.

Innan de häpna ungdomarna hunnit sansa sig, hade hon sprungit tillbaka och hämtat brevet och skyndade ner till bersån för att ostörd få läsa det.

»Böjüderé d. 19 aug. 19...

Min kära lilla Ilse.

I går avgick ett brev till dig, och redan i dag avgår ett nytt, men det finner du bara helt naturligt, då du läser detta. Jordstötarna tyckas vara överståndna för denna gång, och flera av familjerna fundera redan på att vända tillbaka till Böjüderé, men vi stanna tills vidare kvar i vårt tält, därför att en stor lycka blivit oss beskärd. Tidigt i morse fingo vi en liten son, och du Ilse, en liten bror. Vi äro utesägligt lyckliga, och vi hoppas att vår yrhätta delar vår lycka och alltid blir en trofast syster för sin lilla bror. Den lille är förunderligt lik dig, och ökar vår längtan efter vår stora flicka, som är så långt borta. Men ha bara tålmod,

lilla Puck, tiden går så fort, och innan du vet ordet av, äro vi kanske hemma igen.

Vår gosse skall heta Heinz efter min käre, döde far. Vad säger du om det? Mamma är kry, och hon beundrar omväxlande vår ättling och tant Inez Anita. Inez tycker att de svartlockiga småttingarna påminna om zigenarbarnen, och har till och med föreslagit, att vår pojke till minne av denna tid, skall få ett bland zigenarna mycket vanligt namn, nämligen Janös. Jag tror, att min flicka blir eld och lågor över denna idé. Och tant Inez, som skall bli fadder åt vår »zigenarunge» kommer helt säkert att driva igenom att han skall döpas till Heinz Janös.

Adjö nu, min Puck, mamma hälsar dig, att nästa gång skall hon själv ge dig en noggrann beskrivning på vår gosse; hon påstår, att en herre inte förstår sig på den saken. Vad säger min tös, har inte pappa gjort sin sak riktigt bra? Men mamma skrattar misstroget och säger: 'Jag vet, att min flicka har otaliga frågor att göra, och dem kan ingen annan än hennes mamma besvara, så att hon blir nöjd.' Är det verkligen så? Men mamma vet nog bäst hur det förhåller sig med den saken.

Vi äro mycket nyfikna att höra vad vår flicka har att säga om sin lilla bror. Du får snart brev igen.

Din pappa.»

Ilse kysste flera gånger brevet. Ja, visst hade hon oräkneliga frågor att göra sin mamma som förstod henne så bra. Men tant Inez förslag föreföll henne så lustigt, att hon redan i dag måste skriva och be sin far, att gå in på det. Hon sprang in för att läsa upp brevet för allesammans och satte sig sedan ned för att besvara det.

— Om jag ändå kunde flyga till dem! ropade hon mitt i en mening. Min otålighet blir allt större, och det kan väl ingen undra på. Tror du inte, tant Anna, att alla kommer hem i höst?

— Nej, kära tös, för en så lång resa är barnet ännu för litet. Denna vinter måste du ha tålmod, men i vår kanske din längtan blir tillfredsställd.

Ilse suckade. Det var ju en halv evighet. Kan Heinz springa då, tant.

— Knappast, svarade doktorinnan skrattande.

— Håll ett föredrag, för henne, gamle gosse, om hur fort sådana där exotiska plantor växer, ropade Rolf.

Ilse hade ingenting att beklaga sig över, ty hon fick så gott som varannan dag underrättelser om sin mors och lille brors hälsotillstånd, men hon blev verkligen ledsen, då fadern skrev, att de nu skulle vända tillbaka till Bøjüderé. De unga flickorna hade funnit lägerlivet i högsta grad romantiskt, och Genia hade klätt sina tankar i en dikt, kallad zigenarprinsen, som Ilse skrivit av och skickat till sin mamma.

Men dagen därpå fingo hennes tankar en helt annan riktning. Margot som med sin mor kommit tillbaka till Berlin, bjöd alla flickorna till sig en eftermiddag. Egentligen hade hon bara velat bjuda Ilse, men måste suckande ge modern rätt, då denna sade:

— Kära barn, du har mötts av så mycken vänlighet av den Wendorfska familjen, att du måste bjuda deras döttrar denna gång; om du sedan vill fortsätta umgänget med dem, är det inte mig emot.

Bjudningen mottogs i doktorsfamiljen med olika känslor. Ilse gladdes åt en liten omväxling. Genia och Leni gruvade sig för att komma i ett främmande hem, och Käthe ropade:

— Jag stannar helst hemma, för jag tål inte att bli högmodigt behandlad. Grete har bjudit oss med, bara för att hon inte kunde göra annat; i grund och botten hade hon helst velat bjuda Ilse ensam.

— Och min dotter tar artigt mot bjudningen och uppför sig vänligt och taktfullt, som det anstår en snart fullvuxen flicka, svarade modern vänligt.

Käthe rodnade; hon hyste inte alls några vänliga känslor för Margarete, som alltid behandlat henne med

en viss ringaktning, och detta var just det som hon absolut inte kunde tåla.

Det var i en förväntansfull spänning, som de unga flickorna på utsatt dag begåvo sig på väg till Berlin. Bara det, att få sätta på sig sina fina vita klänningar var ett stort nöje. Eftersom det var en solig och varm septemberdag, hade de fått tillåtelse, att under brödernas beskydd gå den vackra vägen genom Tiergarten.

Under skämt och glam tillryggalades vägen, men när de på Königgrätzerstrasse stannade framför ett förnämt hus, stack Leni sin hand i Werners och sade:

— Å Werner, den som fick vända tillbaka med er, jag är så gränslöst rädd.

— Varför då, Leni? Du känner ju både Margot och hennes mor, och det är ju inga främmande bjudna, försökte Werner lugna henne.

— Nej, det är ju självklart, tillade Rolf. Hennes nåd Margot, vill naturligtvis inte göra er äran, att bjuda er i sällskap med sina högvälborna väninnor.

Käthe blev mörkröd.

— Hon behöver inte bjuda oss alls, om vi inte är goda nog åt henne.

— Reta inte upp dig, min tös, det skadar din skönhet. Framför till damerna vår djupa vördnad.

Portiern öppnade porten, då Werner ringde, och de unga flickorna försvunno.

Strax efter återkomsten från Wernigerode hade doktor Wendorf besökt Lottis far och funnit hans tillstånd hopplöst. Hans fru gjorde vad hon kunde för familjen, skaffade hustrun arbete, och skickade ofta god och närande mat till den sjuke. Hon följde själv med sina döttrar till familjen Wilms, och Leni och Lotti hade firat ett glatt återseende.

— Usch, pustade Rolf, då bröderna gingo uppför de fyra trapporna, jag skulle önska, att nåden Margot måste klättra upp hit en gång. Jag undrar just, om den unga damen har en aning, om vad fattigdom och elände vill säga?

Lotti öppnade själv, när de ringde.

— Nej men Werner! ropade hon förtjust, men rod-nade sedan och stod förläget stilla vid tanken på hur annorlunda allt var här än i Wernigerode.

— God dag, Lotti, sade Werner vänligt och tryckte hennes hand, och god dag tant Reitzenstein! ropade Rolf's muntra röst. Förvandlas du till en saltstod vid anblicken av dina nevöer?

Lotti skrattade glatt och behandlade bröderna lika förtroligt som förr. Hon förde dem in i ett enkelt möb-lerat rum, där hennes mor satt vid fönstret och sydde. I den prydliga sängen låg en man, på vars tårda drag döden redan satt sin prägel. Sällsamt rörda sågo gos-sarna på det fridfulla ansiktet.

— Det lider mot slutet för mig, sade han till Wer-ner, medan Rolf skämtade och pratade med de yngre barnen. Jag är inte rädd för döden och hoppas att vår Herre skall sörja för min familj. Han har ju lovat att inte överge änkor och faderlösa. Lotti, min ögonsten, blir en stor hjälp och tröst för sin mor, och under min sjukdom har barnet varit min lilla solstråle.

— Då har ni nog saknat henne gränslöst under fe-rierna? sade Werner deltagande.

— Ja, nog räknade jag dagarna, men på samma gång var jag så tacksam mot den goda fröken Heese, som skaffade henne denna förströelse och mot er alla, som så vänligt tog upp min flicka i er glada krets. Och ni må tro vi var lyckliga, då Lotti kom hem igen, frisk och strålande glad.

Lotti slöt sig nu till sina väninnor, och Rolf för-sökte muntra upp den sorgsna, bleka fru Wilms. Han måtte ha nått sin avsikt, ty när han tog avsked, tryckte hon varmt hans hand och sade:

— Tack för att ni kom och för all vänlighet, som ni alla visat Lotti. Nu vet jag varifrån hon fått alla lustiga infall, som hon roar sin far med. Gud välsigne er, min unge vän.

På hemvägen såg Werner med ett lätt leende på

sin brors vackra, friska ansikte. Ingen kunde motstå hans charm och glada lynne. Men detta var helt naturligt tyckte Werner, och i denna stund kände han åter starkt hur varmt fästad han var vid sin bror.

Då doktorn på kvällen skulle hämta flickorna i sin vagn, kunde Rolf inte motstå frestelsen. Han satte sig bredvid kusken och följde med in till Berlin. När flickorna visade sig, slog han med en djup bugning upp vagnsdörren för dem.

— Nej men Rolf, utbrast Ilse glad, då hon kände igen sin muntre kamrat, så förtjusande att åter få se ett glatt ansikte. Det var så tråkigt och högtidligt där, att man rent kunde dö.

— Tala inte så högt, Ilse, fömanade Genia, tänk om Margot sitter i fönstret och hör dig.

— Hon sticker inte ut huvudet genom det öppna fönstret, det kan du vara fullkomligt lugn för, svarade Ilse ivrigt.

— Varför sitter du inte hos oss inne i vagnen? utbrast Leni förvånad, då Rolf åter svingade sig upp på kuskbocken.

— Jag skulle se löjlig ut bland er, små vita lamm. Men berätta nu hur ni haft det.

— Egentligen tråkigt, svarade Ilse.

— Nej, vet du vad, utbrast Genia, det var riktigt trevligt, och fru von Treskow var ytterst vänlig. Det är bara synd, att hon ser så klen ut.

— Ja, du har då inget att klaga över, ropade Käthe. Din sång och ditt spel blev tillbörligt beundrade.

— Det var på fru von Treskows uppmaning jag spelade och sjöng, svarade Genia rodnande.

— Jag vet nog det, men det är förargligt att inte ha någon talang. Man borde verkligen hålla sig hemma, då man inte är något annat än en nolla, tillade Käthe nedslagen.

— Man kan ju också lysa med intelligens och älsk-värdhet, anmärkte Rolf. Försök en gång, Käthe, så får du se hur förtjusta alla blir i dig.

Käthe var inte så säker på den saken; hon visste, att hon varit stel och tafatt, och hon avundades nu, som många gånger förr, sin bror som med sitt soliga lynne vann så många vänner. Ack, om hon kunde vara som han!

Käthe och Genia voro denna afton ovanligt tystlåtna, då de gingo upp på sitt rum för att lägga sig. Men siutligen lade Genia armen om kusinen och bad:

— Var inte ond på mig, Käthe, att jag, kanske mot min egen vilja höll mig framme. Din mor har alltid sagt mig, att jag inte bör göra mig till och vara pryd, om jag blir vänligt ombedd att spela och sjunga.

— Nej, nej, ropade Käthe hastigt, det är ju inte alls ditt fel, att jag är så dum.

— Å Käthe, aldrig förr har du varit avundsjuk på mig, sade Genia sorgset.

— Det är jag inte heller, Genia, ropade Käthe förskräckt. Jag vet inte själv vad som farit i mig. Jag önskar, att vi aldrig blivit bekanta med Margot. Hon har ett sätt att se ner på mig, som förargar mig gränslost.

— Är det inte bara inbillning av dig? I början hade du svårt att komma överens med Ilse också, men nu går det riktigt bra.

— Ilse är inte ett dugg högfärdig, men hon tål inga band. Det har jag inte glömt alltsedan den olycksaliga badhistorien i Dabelsdorf, då det var mitt fel, att hon så när drunknat.

Genia teg, och Käthe lade sig med ganska funder-sam min. Hon visste nog, att hon var härsklysten, men var hon verkligen högmodig, som modern sagt? Nej, hon var bara känslig, en mycket känsligare flicka än någon kunde ana.

De första vackra höstdagarna följdes av stormar och lätta snöfall, som tydde på en tidig vinter. Ilse fick ofta glädjande underrättelser från föräldrarna, som för längesedan återvänt till Konstantinopel. Men en annan underrättelse kom, som djupt bedrövade hela fa-

miljen Wendorf. Tant Mela, som korresponderade med doktorinnan meddelade i korthet, att hon angripits av en ögonsjukdom och skulle skötas i en av Berlins kliniker.

Doktorn mötte själv vid tåget och följde den gamla damen till kliniken, och det var ju helt naturligt, att den övriga familjen besökte henne så ofta som möjligt. Det var bara Ilse, som trots all vördnad för tant Mela, tyckte det var långtråkigt att sitta i det mörka rummet.

— Var så god, Puck, jag har äran överlämna en biljett från din högvälborna väninna, sade Rolf en dag, då Ilse kom hem från skolan.

Hon tog misstänksamt emot den. Var det en ny bjudning från Margot? En gång hade hon varit hos Wendorfs och sedan bjudit Ilse hem till sig med en av väninnorna, därför att modern var för klen, att se många gäster omkring sig. Käthe hade absolut vägrat, varför Genia följde med, men Ilse hade haft gränslöst tråkigt. Hon öppnade bräds-kande biljetten och läste:

»Käraste Ilse, mamma är mycket klen, och de långrandiga dagarna gör mig alldeles kollrig. Gör mig det stora nöjet att hälsa på mig söndag eftermiddag. Mamma önskar att jag skall bjuda bara *en* väninna, och då väljer jag dig. Vill du komma till mig om söndag klockan fyra? Det skulle mycket glädja din varmt tillgivna Margot.»

— Faller mig inte in att uppoffra min roliga söndagseftermiddag, förklarade Ilse med stor bestämdhet.

— Vad är det, som inte faller dig in? frågade doktorinnan som i detsamma trädde in i rummet.

— Att gå till Margot, svarade Ilse och räckte henne biljetten. Hon kan verkligen inte begära, att jag skall dela hennes långtråkighet.

— Försök att sätta dig in i hennes förhållanden, kära barn.

— Hon kan ju komma till oss, svarade Ilse buttert.

— Hon kan inte lämna sin sjuka mor, förstår du väl. Gå nu snällt till henne. Du är ju annars så pigg och käck, Ilse lilla, vill du inte också vara modig, då livet visar dig sin allvarliga sida?

— Jag avskyr regnmoln, tant Anna.

— Tror du, att Margot tycker om dem. Var nu den goda fen och trolle in litet sol i den skymning som omger henne.

Ilse kände sig alls inte skyldig att spela den goda feens roll utan tyckte bara, att Margot var i högsta grad anspråksfull.

Hon väckte farbrors stora ogillande. Han var mycket godhjärtad och ansåg, liksom sin hustru, att man är skyldig att bringa vänskapen ett offer och därför sade han mycket bestämt:

— Jag skall åka in till stan i morgon eftermiddag, och då sätter jag av dig hos din väninna.

Ilse tog på sig sin trotsigaste min och var fast besluten att inte tillbringa en sorglig eftermiddag hos Margot. Vem kunde för resten tvinga henne till det?

När vagnen stannade utanför Margots hem, sade doktorn mycket allvarligt:

— Jag vill bara påminna dig om, Ilse, att Margot är mycket beklagansvärd, och att du kanske är kallad att sprida litet sol över hennes levnadsstig.

Hon ville inte alls vara en solstråle på Margots väg. Vad för det i farbrodern? Hon följde honom tyst upp för trappan och gick långsamt in, då portvakten öppnade.

Doktorn steg snabbt upp i vagnen och åkte vidare. Ett ögonblick senare öppnades porten åter, och ett rösig flickansikte spejade försiktigt ut i det fria. Ingen fara hotade, och Ilse sprang hastigt utför trappan och tittade triumferande efter vagnen. Det var ändå märkvärdigt, att hon lyckats överlista den kloka farbror Robert. Nu var hon fri, för hela den långa eftermiddagen.

Men vad skulle hon ta sig till? Det var egentligen ett avskyvärt väder med kall, fuktig dimma.

Ilse ryste, ett varmt rum, kaffe och goda kakor vore allt behagligare än att stå här på den smutsiga gatan. Skulle hon gå hem? Nej, det blygdes hon litet för. Plötsligt kom hon att tänka på tant Mela, och skyndade bort till hennes klinik. Så pass mycket hittade hon i Berlin, att hon visste var den låg.

Den gamla damen såg helt förvånad ut, då Ilse trädde in.

— Nej men barn lilla, varför kommer du alldeles ensam?

— Jag har smitit min väg, tant Mela, ljudet övermodiga svaret, hatt och kappa slängdes på en stol och Ilse satt sig på tant Melas länstolskarm, och såg glädjestrålände på henne.

— Är farbror och tant också i staden?

— Farbror åker omkring hit och dit, tror jag, annars är ingen inne.

Den gamla damen skakade på huvudet, då hon hört hela historien.

— Är du ond på mig, tant Mela? frågade Ilse ödmjukt.

— Nej, inte ond, jag undrar bara, vilken väg Gud vill föra dig för att äntligen bryta ditt trots.

— Vackra, soliga vägar, hoppas jag; ständigt solsken är vad jag bäst av allt behöver.

— Alla människor älskar solsken, min vän, och för resten är det vår plikt att sprida solsken över dem, som lever i kyla och skugga. Jag skall säga dig några ord, mitt barn, som kan tjäna dig till ledtråd genom livet, även om Gud låter dig själv leva i skugga: »Tjäna varandra i kärlek.»

— Det är precis vad du själv gör, tant Mela, ropade Ilse och omfamnade henne ömt.

— Jag försöker åtminstone följa den levnadsregeln så gott jag kan.

Ilse tryckte sitt glödande ansikte tätt intill tant Melas axel.

— Å tant Mela, jag blygs så förskräckligt över att jag är så hjärtlös och självisk.

— Du är ingendera, kära barn, bara tanklös och mycket egensinnig. Skulle du inte i kväll kunna lägga dig med tillfredsställelse, om du visste, att du muntrat upp din sorgsna väninna?

Den unga flickan såg skälmskt på den gamla.

— Dagen är inte slut på länge än, tant Mela, och allt hinner bli gott och bra igen. Adjö lilla rara tant, och tusen tack.

— Vart tänker du ta vägen, barn?

— Till Grete naturligtvis och spela solsken; det är en tacksam uppgift i denna dimma.

— Vänta ett ögonblick, du får inte gå ensam.

Fröken Heese ringde, och frågade den inträdande sjuksystem, om det var möjligt att skaffa den unga flickan en pålitlig ledsagerska. Detta gick med lätthet, och för andra gången denna dag gick Ilse på Königgrätzerstrasse.

Doktor Wendorf satt i sitt rum och läste, då spår-vagnen, med vilken Ilse följde, for förbi. Strax därpå knackade det på hans dörr, och Ilse trädde in.

— Jag vill bara säga dig, farbror Robert, att jag i eftermiddag varit rent outhärdlig.

— Jag märkte det, Ilse. Är du det fortfarande?

Hon skrattade muntert.

— Jag har varit förtrollande älskvärd, farbror. Nej, se då inte så förskräckligt sträng och allvarlig ut, annars törs jag inte bikta mig. När du åkte bort, farbror Robert, smet jag min väg.

Doktorn lade ifrån sig boken och befallde kort:

— Berätta!

Detta lät Ilse inte säga sig två gånger. Med stor livlighet berättade hon om sina upplevelser, tankar och känslor och slutade med orden:

— Ja, farbror Robert nu känner du mitt hjärta ut

och in, gör nu med mig vad du vill, för jag begriper själv, att jag är gräsligt ohyfsad.

Doktorn såg tankfullt och allvarligt in i det livliga lilla ansiktet.

— Jag hade hoppats, att du hade större förtroende för mig, sade han slutligen.

— Det har jag ju också, farbror.

— Om detta varit fallet hade du utan trots fogat dig efter mig. Hur ställer du dig till exempel till min önskan att du ofta är tillsammans med Margarete?

— Jag skall gå till henne så ofta du vill, farbror. Jag har i dag bestämt föresatt mig att bli som tant Mela. Är du fortfarande ond på mig, farbror? Rara du, förlåt mig.

Doktorn räckte henne handen.

— Låt mig aldrig mer bli utsatt för något dylikt, hör du Ilse?

— Ja farbror, det lovar jag högtidligt. För resten måste du medge, farbror Robert, att jag inte på länge varit så uppstudsig som förr mot dig.

— I så fall hade du inte varit kvar i mitt hus.

— O ve, pensionen! ropade hon skrattande och tryckte en lätt kyss på hans hand. Tack, käraste farbror, att du haft ett så oändligt tålamod med mig. Hon dansade ut ur rummet och strax därpå hörde doktorn henne tralla en munter visa.

— Kan du gissa Rolf, frågade Ilse kamraten, varför farbror prompt vill, att jag skall vara ofta tillsammans med Grete, fast han så väl vet, att jag inte är vidare förtjust i henne?

Han mötte leende hennes blick.

— Antagligen för att du skall lära dig av henne hur en välboren fröken bör uppföra sig.

Ilses ögon blixtrade harmfullt.

— Om detta är hans mening, så går jag rakt inte dit, för jag vill verkligen inte bli en sån tråkmåns, som hon.

Rolf såg skälmaktigt på henne.

— Det faller dig kanske bättre i smaken att förbli en oförbätterlig backfisch, som alltid håller en i spänning; den lilla nåden kan kanske lära av dig, att bli livligare och naturligare.

Ilse skrattade.

— Du har rätt, farbror har naturligtvis skäl för att önska detta umgänge.

Hädanefter gick ingen söndag utan att de unga flickorna träffades, antingen i Margots eller Ilses hem. Där emellan hände det, när det var vackert väder, att doktorn också mitt i veckan lät sina flickor fara in till staden för att hämta Margot på en åktur.

Tiden gick, och de unga flickorna började rådgöra om julfirandet. Då dog helt plötsligt, utan föregående försämring Lottis far, vilket väckte doktorsfamiljens varma deltagande. Då doktors tid var strängt upptagen, och fru Wilms ej ägde någon manlig rådgivare, ansåg Werner sig skyldig, att de svåraste dagarna hjälpa ännu med råd och dåd. Lotti var som förstenad av smärta; hon och hennes far hade stått varandra mycket nära, och hon kunde inte nu tänka att allt för alltid var slut. Werner som lade märke till den lillas tårlösa smärta, tog henne en dag avsidet.

— Lotti lilla, sade han kärleksfullt, vet du vad din far sade till mig om dig. »Min ögonsten Lotti har ett fålmodigt och soligt lynne, och kommer att bli sin mors tröst och hjälp.»

För första gången efter dödsfallet, kom det ett glädjeskimmer i de blå ögonen.

— Har han verkligen sagt det, herr Werner?

— Ja så gott som ord för ord.

Hon drog ett djupt andetag.

— Då vill jag försöka bli vad han väntade av mig, annars måste han ju i sin himmel vara sorgsen för min skull.

Med en viljestyrka som ingen kunnat tilltro den lilla flickan, gjorde hon allt för att trösta modern och vara henne till hjälp.

— Vill inte också du Grete, skicka en krans till begravningen? frågade Ilse, då hon talade om dödsfallet.

Margot spärrade förvånad upp ögonen. Varför skulle jag göra det! Herrskapet Wilms hör inte till mina bekanta.

— Var inte löjlig, Grete, vi har ju flera veckor bott i samma hus som Lotti och lekt med henne. För resten borde du göra det, om också bara av hänsyn till tant Mela.

— Pianoläraryrinnan intresserar mig lika litet som hennes skyddslingar, som alla tillhör den lägre klassen.

— Du understår dig inte, att säga något föraktfullt om tant Mela, ropade Ilse häftigt. Farbror Robert säger, att hon är den ädlaste kvinna han känner, och över bekantskapen med Lotti behöver du inte heller blygas. Werner tycker, att många fullvuxna har mycket att lära av henne. Det är rörande att se hur hon av kärlek till modern försöker att behärska sin sorg.

Margot rynkade på näsan.

— Jag har alltid tyckt, att unge herr Werner har en ganska simpel smak.

Ilse blev mörkröd av harm.

— Werner är den bästa yngling som finns i världen.

— Ja, du är ju lika betagen i hela familjen och vad dem tillhör, som om de allesammans vore Guds helgon.

Flickorna skildes förstämnda åt den dagen, och Ilse förebrådde rent ut farbrodern, att han tvingat på henne ett umgänge, som hon alls inte ville ha.

I doktorsfamiljen var familjen Wilms framtid ofta på tal; det föreföll dem alla otänkbart att fru Wilms, som såg så bräcklig ut, var i stånd att uppfostra sina barn med sin lilla änkepension och sina händers arbete.

Fröken Heese, som lämnat kliniken, och på sina vänners begäran skulle tillbringa julen hos dem, hade långa överläggningar med doktorn och hans fru, vilket hade till följd, att doktorn efter några dar kunde underrätta de sina, att han lyckats skaffa fru Wilms plats som portvakterska i ett hus, vars värd han kände. Hon

måste naturligtvis åtaga sig de skyldigheter, som medföljde en sådan plats, men därmed kunde hon få god hjälp av sin äldste son, och det var en stor lättnad för henne att hyresfritt få en liten trevlig och sund lägenhet.

Det var Annandag jul. Fröken Heese satt i det trevliga gästrummet hos Wendorfs, och på en pall bredvid satt en liten svartklädd gestalt, som såg upp på henne med allvarliga blå ögon.

— Ni trivs alltså bra, Lotti, här i Charlottenburg? frågade fröken Heese.

— Ja, det gör vi visst, tant, rummen är prydliga och hemtrevliga, men vet du, tant Mela, så länge far levde tyckte jag ändå mycket bättre om de gamla.

— Det förstår jag så väl, men vi får ändå vara tacksamma att mor slipper det stora bekymret för hyran.

Lotti nickade och efter en liten stund sade hon:

— Tant Mela, vet du inget, som jag kan förtjäna pengar på? Jag skulle så gärna vilja bli ett riktigt stöd för mor.

— Det är du ju också, kära barn, du hjälper din mor med sömnad så mycket dina krafter tillåter.

Lotti såg längtande på den klara blå vinterhimmeln.

— Alla dar är så lika, sade hon lågt, man blir så trött på det.

— Är det något särskilt du vill lära dig?

— Törs jag säga dig allt vad jag tänker, tant Mela? frågade hon dröjande.

— Allt vad du vill, kära barn.

— Du har väl gett akt på skyltfönstret med blomorna här mitt emot? Du anar inte hur underbart vackra de är, och när jag långa stunder står och beundrar dem, tänker jag alltid på hur förtjusande det vore att efterbilda dem, så att folk skulle tro, att de var naturliga. Tror du, tant, att man kan få lära sig det någonstans?

— Ja visst, kära barn, det finns stora blomfabriker,

där unga flickor undervisas i konsten att förfärdiga blommor. De som bli verkligt skickliga, erhåller så vitt jag vet, mycket god lön.

Lottis ögon strålade.

— En sådan kurs är väl mycket dyr, tant?

— Det vet jag verkligen inte, mitt barn, men jag ska ta reda på det.

— Mor skulle ändå inte kunna betala det, suckade Lotti.

— Vad nu då barn, har du alldeles glömt din gamla tant? Inbillar du dig verkligen, att hon tänker lämna sin Lotti i sticket?

— Du, tant Mela, har ju redan gjort så gränslöst mycket för mig!

— Och du kan lita på att jag fortfarande, så länge jag lever, skall ha dig i gott minne. Grubbla inte tills vidare på framtiden, min unge, utan bli fortfarande din mors trogna hjälp och tröst, dina syskons kärleksfulla hjälp, senare får vi väl se.

— Ack, tant Mela, jag önskade, att du alltid stannade här, viskade Lotti och strök sitt ansikte mot den gamlas hand.

Tant Mela såg leende ner på henne.

— Jag känner en liten flicka som skall vara fyra långa sommarveckor hos gamla tanten i Wernigerode och ta sin lilla syster Maria med sig.

— O tant Mela — är det verkligen sant? Är det mig du menar?

— Ja just dig i egen hög person, min lilla flicka.

— O, lilla tant, så förtjusande det blir! ropade Lotti och omfamnade innerligt den gamla. Hur glad detta skall göra far uppe i hans himmel!

Då Lotti gått, flög en smärt flickgestalt in i rummet och fram till den gamla damen.

— Du får inte bli ond, tant Mela, men jag satt i rummet bredvid och hörde alltsammans. Du rara tant, vad jag håller av och beundrar dig!

Fröken Heese skrattade.

— Det var ingen hemlighet, som jag och Lotti talade om.

— Jag vet det, tant Mela, men det är i alla fall gränslöst fult att lyssna. Och nu har jag en bön till dig, tant Mela, låt mig hjälpa dig med Lottis uppfostran. Jag får rikliga nålpenningar av pappa, och så snart jag är fullvuxen får jag ärligen femhundra mark. Det är på tok för mycket, och jag kan absolut inte göra av alltsammans för min egen person, det förstår du väl, lilla rara tant? Låt mig hjälpa dig litet, jag vill så gärna i kärlek hjälpa någon. Farbror säger, att du inte får ge så många pianolektioner, om du inte alldeles skall förstöra dina ögon, och därför ber jag dig, att få hjälpa till litet med utgifterna för de bleka småttingar, som du tar hand om för att göra dem friska och glada. Säg, tant Mela, det får jag ju?

Den gamla damen såg in i det strålande flickansiktet.

— Ja, det får du, Ilse, men bara på det villkor, att du inte känner dig bunden, utan att ditt löfte kan när som helst helt lugnt brytas.

— Du har inte riktigt förtroende till mig, tant Mela, men du skall nog få se, att din vilda Ilse, skall bli trogen som guld. Det får bli en förtjusande hemlighet oss emellan, eller hur, tant Mela?

Hon kysste hjärtligt den gamla tanten och rusade ut. Och fröken Heese såg vemodigt leende på alla ungdomarna, som strax därefter gingo genom trädgården, pladdrande och skrattande. O, du lyckliga, sorglösa ungdom, hur avundsvärd är du ej!

Efter överenskommelse, infann Margarete sig på eftermiddagen i doktorshemmet. Hon hälsade förnämnt nedlåtande på fröken Heese, som sedan behandlades som luft av den unga damen. Och ändå vilade de gamla trötta ögonen så vänligt deltagande på henne, att hennes hjärta borde ha blivit varmt, om hon mött en sådan blick. Till Margots missräkning, skulle Werner och

Rolf göra en promenad med fadern, så att flickorna blevo hänvisade till sig själva.

— Du Rolf, kan väl åtminstone stanna hemma, bad Ilse, men han svarade trankilt:

— Det kan du verkligen inte begära, Puck, man längtar att någon gång slippa ut ur lammfällan, en anmärkning som kom Käthe att ge svar på tal.

— Man märker fortfarande, att du ännu befinner dig i en viss ålder, och det skulle verkligen roa mig att få veta, om du nånsin i ditt liv kommer ur den.

— Kanske tack vare *din* älskvärdhet, lilla klot. Umgänget med älskvärda, fina damer, lär ju verka bildande på unga män, och så mottaglig för bildning som din yngste bror är, måste ett dylikt umgänge ha en kolossal verkan på honom.

Alla skrattade, men Käthe rodnade. Varför skulle hon alltid hacka på Rolf? Hon visste så väl ändå, att det alltid var hon som fick dra det kortaste strået.

— Se då inte så förargad ut, lilla syster, ropade hans muntra röst, om du så vill, kan jag ju hastigt och lustigt bryta ett ben; då blir jag hemburen, och sen kan vi ha så mycket skoj, som ni små lamm längtar efter.

— Usch, Rolf, hur kan du tala så otäckt! utbrast Käthe upprörd, men när hon såg in i hans muntra ögon, försvann hennes förtrytelse. — Du är en odygdspåse, Rolf, sade hon blidare, men du anar inte hur svårt det är att roa Grete.

— Det vet jag, älskade syster, det vet jag, men jag ska nog sätta fart i den lilla nåden. Han följde med Käthe och de andra flickorna in i salen, där Margarete gick omkring och tittade på julklappspaketen.

— Nådiga Margot, känner ni en yngling, som bor i Berlin och heter Hammerstein.

Margot ryckte till, som om hon fått en elektrisk stöt.

— Det är en släkting till mig som för närvarande går på en s. k. studentfabrik, och sedan skall bli officer. Men hur kan ni, Rolf, känna honom?

— Vi råkade träffas ute i stan och kom att språka med varandra. Han är ju släkt till er mor.

— Ja morfar hade tre barn, mamma och två bröder. Den yngsta av dem är far till min släkting Alexander. Morfar, friherre von Hammerstein var överste.

— Och er stamfar var visst general? frågade Rolf intresserad.

— Nej, men — och nu följde ett vidlyftigt uppräknande av de manliga familjemedlemmarna, vars slut Rolf dock inte hade tid att höra på.

— Nu har jag satt fart i henne, må du tro! ropade han till Werner. Den första halvtimmen känner hon sig säkert belåten i kretsen av sina uppgrävda gamla anförvanter, och sedan får väl flickorna hitta på någon råd.

Detta skedde fortare än han anade. Ilse avbröt Margots föredrag mycket snart med orden:

— Du har föreställt alla de höga herrskapen så utförligt för oss, Grete, att vi är fullt på det klara med hur gränslöst förnäm du är. Jag föreslår därför, att vi hittar på något förnuftigare.

Margarete försökte spela förnämad, men avstod snart därifrån, då hon märkte att det inte gjorde det minsta intryck på någon, och fann för gott att delta i några muntra lekar. Då Rolf en stund därefter trädde in, mottogs han med jubel, och Leni skickades att hämta Werner, ty flickorna tyckte att ju flera de voro, dess roligare hade de. Werner hade förnöjd slagit sig ner för att fördjupa sig i sina botaniska studier och hade inte alls lust att gå ut till de andra.

— Ni har ju Rolf, sade han, men den lilla smek samma Leni förstod att övertyga honom om att han var fullkomligt outhärlig, och med en djup suck övergav han sina älskade böcker.

Senare på kvällen tändes julgranen, och ackompanjerade av tant Mela sjöngo ungdomarna julsånger.

— Vad allt har du fått till julklapp? frågade Ilse sin väninna.

— Å, just ingenting, vem skulle väl ge mig julklappar? Av mamma en klänning, en bok, en silverbrosch, handskar, näsdukar, parfym och en del småsaker, och av morbror Klaus en gammal, dum ring.

— Varför kallar du den dum? frågade Käthe skratande.

— Jag hade hoppats att äntligen få en riktig guld-klocka, min är så gräsligt omodärn, och i stället får jag inget annat än den där ringen, som visserligen är ganska dyrbar och länge tillhört släkten Hammerstein.

— Är det så er morbror heter, kära Margot? frågade tant Mela med en lätt darrning i rösten.

— Ja, morbror Klaus är mammas älsste bror och min förmyndare. Jag har bara sett honom en gång, men han är visst en underlig gammal herre.

— Då måste han vara ogift, inföll Ilse hastigt; alla gamla ungarlar lär vara konstiga.

— Visst är han ogift, svarade Margot, men det beror på en särskild orsak.

— Å, vad då? Vet du det?

Margot gjorde sig mycket viktig och hemlighetsfull.

— När morbror Klaus var ung, och det är visst förskräckligt länge sedan, var han förlovad, men miste sin fästmö genom en olyckshändelse.

— O så sorgligt! — så intressant! — stackars morbror Klaus! ljöd det från alla håll och kanter.

— Vet du vad hans fästmö hette, Grete?

— Nej, mamma har aldrig sagt hennes namn, men hon måste ha varit mycket förnäm, och omkommit på ett fruktansvärt sätt.

Ett smärtsamt leende gled över tant Melas ansikte, och hon slog an ett sakta ackord.

— Vill ni inte sjunga ännu en sång, barn?

Hon spelade, och de unga flickorna sjöngo villigt med, fast nog hade de gärna velat höra mer om den arme morbror Kalus. De tyckte så synd om honom och kunde inte förstå, att Grete talade så likgiltigt om honom.

Snart voro dock morbror Klaus och hans fästmö glömda, det rådde åter glädje och munterhet i ungdomsskaran, och ingen märkte det vemodiga allvar, som vilade över tant Melas ansikte. Hennes ögon följde tankfullt Margots smärta gestalt. Nu visste hon varför hon redan de första dagarna tyckte, att den unga flickan föreföll henne så underligt bekant. Hon tänkte på den lyckligaste tiden i sin ungdom, då hon var Klaus von Hammersteins fästmö. Margot var så lik honom, med sina fina drag, blå ögon och ljusa hår, sina rörelser och sätt att gå. Den gamla fröken förstod inte, att hon inte långt förr förstätt att Margot var släkt med hennes förra fästman. Rörd såg hon in i Margots vackra, upphettade ansikte, då hon tog avsked, och hon sade hjärtligt, då hon räckte henne handen:

— Gud välsigne er, mitt kära barn!

Margot mötte förundrad blicken ur de goda blå ögonen och krökte hånfullt på läppen. Vad flög det i den gamla flädermusen? Hur kunde hon understå sig att kalla henne »mitt kära barn?»

Nästa eftermiddag störtade Ilse glädjestrålände in i vardagsrummet, där doktor Wendorf satt med sin hustru och fröken Heese.

— Å, jag har fått ett så förtjusande brev från pappa, men det allra bästa kan ni rakt inte ana.

Hon stod ett ögonblick och såg med lysande ögon på de andra.

— Säg oss det, barn lilla, sade doktorinnan leende och slätade till flickans rufsiga lockar.

— Pappa, mamma och lillebror Heinz kommer hem i vår. Å, jag är utom mig av glädje.

Hon kramade tant Anna så hårt, att hon skrattande måste värja sig.

— Jag varnar dig, Ilse, för att fara så våldsamt fram med lillebror, ty då fruktar jag, att han blir kvävd.

— Tant Mela, jag vågar väl inte bjuda dig att dansa ett varv runt rummet?

— Jag måste, tyvärr, säga nej, mitt barn. Jag är

rädd att mina stela ben inte kan följa med en sådan virveldans, som du tycker om.

— Jag ser på farbror Robert, att han tänker ge mig ett bestämt avslag, och då Rolf inte finns till hands, blir det ingen annan råd, än att jag bjuder upp dig, Rosettchen. Hon tog det lilla djuret på armen och dansade runt rummet med henne. De äldre sågo leende på, men efter en stund tog doktorn upp sin klocka.

— Om jag skall få höra något av ditt brev, så sluta strax med dansen, Ilse, annars måste jag gå.

Hon satte hastigt ner hunden, tog brevet, som hon kastat på bordet och började:

»Min älskade lilla Puck.

Du tror visst, att pappa har glömt sitt löfte. Så är inte fallet, men tjänsten har hindrat mig att uppfylla det. I dag är jag äntligen ledig, och då vill jag ägna en stund av den åt min lilla älskling. Jag skall dock inte försöka mig på en utförlig beskrivning på vår zigenarpojke, ty jag har verkligen insett, att mamma förstår sig bättre på den saken. Så mycket vill jag dock säga, att han är en så präktig och söt pojke, som du någonsin kan begära.

Men nu skall jag berätta om vår sista dag i Böldéré. Det var det unga zigenarparet Miklas och Jelkas bröllopsdag. Varför vi blevo inbjudna till festen har jag visst redan berättat, och att vi ansågo det vara vår skyldighet att inte bortvisa deras vänlighet. För resten tror jag att tant Inez aldrig förlåtit mig, om jag berövat henne det stora nöjet att få vara med om ett zigenarbröllop. Vi herrar klädde oss alltså i frack och vit halsduk och våra damer i eleganta vita klänningar.

På den stora ängen, som du redan känner till, var själva lägerplatsen inramad av höga, med blomstergirlander omvirade stänger, vilka sammanhöllos av tjocka girlander.

Pukor och cymbaler hälsade oss välkomna, då vi nalkades. Vi mottogos med uppriktig glädje och ledsa-

gades till ett stort tält, där bröllopgästerna voro samlade. Du må tro, Puck, att vid inträdet i templet stod jag ett ögonblick molstillä av häpnad.

Det var omöjligt att känna igen dessa annars i lump och trasor klädda gestalter, som nu voro iförda sina dyrbara högtidskläder. Kvinnorna ståtade i med guld och silver broderade sammets- och sidenklänningar. Dyrbara smycken glänste i deras hår, på fingrarna och i öronen. Tunga guldkedjor med silvermynt prydde deras hals. Klänningarnas förhärskande färg var klart rött.

Männen buro sammetsbyxor och en kort, ärlöslig jacka över en mångfärgad sidenskjorta. Brudparet utmärkte sig ej för någon skillnad i dräkten. Så gott som alla voro smärta och högväxta, med vackra, regelbundna anletsdrag.

Inom kort infann sig den grekisk-katolska prästen från Böjüderé och förrättade vigselakten, efter vars slut hela brölloppsskaran tågade ut till ängen. Under de gamla platanerna voro bröllopsborden dukade. Jag ser hur min Pucks läppar krusas till ett leende, men hejdar hennes munterhet med ett högt 'vänta!' ty jag kan tala om för dig, att jag sällan ätit en bättre middag än på detta zigenarbröllop. Eldigt vin förhöjde stämningen, och när lägereldarna tändes, började på allvar dansen. Det var en bild, värdig en målares pensel, och jag glömmer den aldrig. De härliga gestalterna, rörde sig efter musikens toner, först med ädel värdighet, sedan i allt snabbare takt. Allt vildare tonade musiken, allt livligare blev dansen; ögonen glänste, läpparna logo, man märkte tydligt, att dansen är nomadfolkets egentliga livselement. Men varje rörelse var vacker och behagfull, och jag tror att många tyska flickor har mycket att lära av dessa naturbarns omedvetna charm.

Och nu, min dotter har jag en nyhet att berätta dig. Om vi alla få vara friska, komma vi hem i vår. Vi glädja oss innerligt däråt och bedja Gud, att vår ön-

skan måtte bli uppfylld. Och nu måste min flicka vara förståndig och inte plåga farbror och tant med otålighet.

Mamma sänder dig sina käraste hälsningar; den dumme Heinz vet ännu ingenting om sin syster, fast mamma dagligen berättar för honom om Ilse. Han förefaller i alla fall tämligen likgiltig, fast mamma tvärsäkert påstår, att han känner igen ditt namn och skrattar för var gång han hör det nämnas. För min del har jag inte märkt detta, men pappor lära inte begripa sig på sådana saker. Pojken sänder dig därför antagligen sina bästa hälsningar.

Gud vare med min flicka.

Pappa.»

FEMTE KAPITLET.

Åter var det vår, ljus, solig vår. Fruktträden stodo i rik blom, syrener och liljekonvaljer doftade i doktors trädgård, i vilken ungdomen gick av och an under livligt samspråk. Ilse var klädd i hatt och handskar och såg sig omkring med strålände ögon.

— Tänk, att jag bott här två långa år! utbrast hon. Det är rent otroligt.

— För min del anser jag, att du inte mått illa av det, anmärkte Rolf. En smula hyfsnings har du fått, tack vare umgänget med oss, om du också inte än lärt dig att uppföra dig som en förnäm adelsdam.

— Jag vill ha Ilse precis som hon är, förklarade Leni och omfamnade väninnan. Ack, Ilse, så tråkigt det blir, då du inte är här.

— Ja, tillade Käthe, vår krets blir mindre och mindre. Först lämnade Genia oss efter vår konfirmation i påskas, och nu har turen kommit till dig.

Ilse skrattade.

— Ni jämrar er, som om jag skulle flytta till en söderhavso, och ändå är det bara några gator som skiljer oss åt.

— Jag är för resten säker att prinsessan Ilse inte skall glömma oss, sade Werner, den blivande vetenskapsmannen.

— Prinsessan Ilse! ropade Rolf föraktfullt. Flickan har sen gammalt hetat »Ryttmästarens Puck»; kom inte med några nymodigheter, professor.

— Då måste du åtminstone säga »majorens Puck»; du vet väl att Iلسes far stigit i graderna, påminde Käthe brodern.

— Det låter inte alls bra, förklarade Rolf med bestämdhet. För mig förblir hon i alla fall ryttmästarens Puck.

— Ilse, var är du då? Vi måste gå nu! ropade doktorn genom fönstret.

Den unga flickan sprang uppför trädgårdsgången, men stannade vid dörren för att vänta på de andra.

— Adjö, adjö! ropade hon och räckte dem med ett strålände leende händerna. Lägga inte mitt farväl allt för tungt på hjärtat, kära barn! Nej men Leni, jag tror rakt du gråter!

— Käraste Ilse, kom ofta till oss, snyftade Leni.

— Du kan vara lugn för, att jag kommer varenda dag. Adjö Käthe. Hela det sista året har vi kommit förvånansvärt bra överens. Adjö gamla Werner, du har fullkomligt rätt — jag glömmet er inte. Och allra sist — adjö med dig, Rolf!

Hon gav sin muntra lekkamrat en lätt klapp på armen, sprang upp till tant Anna i vagnen, doktorn följde efter och så bar det i väg.

Käthe gick suckande in, följd av den sorgmodiga Leni.

— Hm, sade Rolf, det är egentligen skada, att Puck lämnar oss; det blir aldrig mer så muntert i huset som förr, och skämtet med den nådiga Margot tar också slut,

därför att hennes förnäma fötter naturligtvis inte anser att vårt hus är värdigt att beträda, sedan dess egentliga dragningskraft är borta. Vilken utländsk skalbagge upptar egentligen dina tankar, gamle gosse? Han knuffade till brodern, som drömmande såg rakt framför sig. Werner ryckte till, strök sig med handen över pannan och gick in utan att svara ett ord.

Rolf såg efter honom och ruskade på huvudet.

— Det här kommer att bli intressant, sade han. Nå, jag märker redan, vad det är, som kommer att sätta liv i pojken.

Några ögonblick därefter genljöd huset av hans muntra röst och Lenis glada skratt.

Under tiden hade doktorn och hans fru fört fosterdottern till hennes föräldrars hem. De högtidsklädda tjänarna hälsade glättigt på henne, i synnerhet Babette, som föreföll överlycklig. Doktorinnan inspekterade alla rummen och lade sista handen vid de festliga anordningarna. Hela huset var prytt med kransar och girlander, och balkongen var förvandlad till en syrenberså, i vars mitt ett stort Välkommen var sammansatt av liljekonvaljer.

Ilse flög omkring överallt, men vände ständigt tillbaka till balkongen, varifrån hon tittade efter vagnen, som skulle föra doktorn till järnvägsstationen för att hämta resenärerna.

— Så synd, att jag inte får följa med, sade hon suckande, men pappa vill ju prompt, att jag ska stanna kvar här.

— Därför, att han och din mor hellre vill hälsa på sin lilla flicka i ert eget hem, än på stationen. Förstår inte yrhättan det?

— Jo, tant Anna, men annars hade jag fått träffa pappa, mamma och Heinz en halvtimme tidigare. Å tant, är du inte förskräckligt nyfiken på zigenarungen? Men titta, där kommer vagnen! Hurra, nu har vi dem här!

Hon störtade utför trappan och kom lagom till por-

ten för att se hur doktorn hjälpte en smärt dam ur vagnen.

— Mamma, älskade mamma. Ilse kastade sig jublande i moderns armar.

Ett ögonblick höll fru von Roden sin dotter tyst slutet i sina armar, sedan såg hon med glädjetårar på det lilla rosiga ansiktet och kysste henne ömt.

— Min Ilse, hjärtebarnet mitt, Gud vare tack, att jag åter är hemma hos dig!

— Kanske jag också kan få hälsa på min Puck? frågade major von Roden skämtsamt, men det hördes på rösten hur rörd han var.

Ilse hängde sig skrattande om hans hals och såg förtjust på hans solbrända ansikte.

— Å pappa, du ser verkligen ut som en riktig zigenare. Är Heinz lik dig?

— Det får du själv avgöra min lilla flicka.

Majoren lutade sig hastigt in i vagnen, lyfte ut ett litet ljusklätt barn, som han höll i sina armar och visade det för sin dotter, sägande:

— Här har du pojken, Ilse.

Ilses utsträckta armar sjönko ner, och hon stirrade förskräckt på det lilla människobarnet. Skulle den där vara hennes lille bror, den söte, förtjusande Heinz Janös? Ansikte, hals, händer och armar, allt var glänsande svart till färgen! Hon såg förvirrad från barnet till fadern, kring vars mun ett skälmaktigt leende lekte.

— Nej men pappa, är Heinz verkligen svart? stamade hon.

— Tror du, att jag till din ära har målat honom? frågade fadern skrattande.

— Måste den stygga pappan nödvändigt strax börja skämta med sin Puck? sade modern och lade armen kring sin dotters hals. Kom Ilse, skall jag visa dig din lille bror.

Ilse vände sig om och utstötte ett högt glädjerop. En svart kvinna hade stigit ur vagnen, och hon höll på armen ett litet vitt och rosigt barn, som skrattande

sträckte armarna mot sin mor. Fru von Roden tog den lilla och räckte honom med moderlig stolthet till sin dotter.

— Här Ilse, har du din lille bror.

Ilse omfamnade och kysste den lille, som förvånad stirrade på det främmande ansiktet; men när stora systers ömhetsbetygelser blevo alltför hårdhänta, drogos de små mungiporna ner på ett så betänkligt sätt, att modern kom till sin gosses räddning, och presenterade honom för doktorinnan.

— Pappa, sade Ilse, då alla hunnit in, vad är det för en liten svart unge, som du skrämde mig så förskräckligt med?

— Trodde du verkligen, att det var Heinz?

— Ja visst, pappa. Jag trodde att det berodde på klimatet. Där borta föds nog inte många riktigt vita människor.

— I så fall är vår lille Heinz ett lysande undantag. Den lille svarte är hans dibroder, sonen till hans sköterska, som på vår begäran följt med honom hit. När Heinz blivit större reser arabkvinnan Fatmé, med sin lille gosse tillbaka hem till Arabien.

Ilses ögon strålade.

— Det ska bli ett storartat spratt med svarte Jussuf. Snälla farbror Robert, säg inte ett ord om honom till Rolf och de andra.

Doktorn och hans fru lovade att tåga, varpå de togo avsked. Ilse räckte dem tanklöst handen, men så med ens slog hon armarna kring tant Anna och viskade:

— Tusen tack, tant Anna för att du varit så öm och kärleksfull mot mig, som om du varit min egen mor. Och du, farbror Robert, förlåt, att jag så ofta gjort dig besvär med min trotsighet. Jag vet mer än väl hur stygg jag varit, men du har ju ändå hållit av den vilda Ilse, och jag får ju också delvis räknas till era egna barn?

— Ja Ilse, så länge du själv vill, svarade doktorn och tryckte varmt hennes hand, och tant Anna kysste

henne hjärtligt. Jag skall alltid betrakta dig som min egen lilla flicka.

Ilse sprang ut på balkongen för att vinka åt dem, då de gingo genom trädgården. Men sedan vände hon om in, och kastade sig i moderns famn.

— Du anar inte mamma lilla hur lycklig jag är över att åter vara hemma hos er båda, fast — o, vad ljuvligt det är, att åter ha dig hemma!

Fru von Roden smekte henne ömt.

— Det gläder mig, barnet mitt, att du uppskattar den ömhet och kärlek som våra kära vänner skänkt dig. Glöm inte vilken tacksamhet du är skyldig dem.

— Nej det är klart mamma, men låt oss nu gå till Heinz.

Hur mycket hade inte Ilse, att denna första afton berätta för föräldrarna, sedan brodern somnat. Hela sitt liv och leverne, sina tankar och känslor lät hon dem ta del av.

Hon berättade om Margot och hennes sjuka mor, om Lotti och tant Mela och hur mycket hon höll av henne. Och så kom hon plötsligt ihåg vad hon lovat den gamla damen.

— Pappa, du ger mig nog litet mer nålpenngar, eller hur? bad hon ivrigt. Saken är den, att tant Melas skyddslingar måste ordentligt månas om, och jag vill så gärna hjälpa henne med det. Ja, det vill säga, jag vill egentligen styra om att de få vackra kläder, för tant Mela har sagt, att deras mödrar ofta inte ha råd till detta, även om de kan ge dem den lilla reskassa de behöver. Tant Mela skickar mig adresserna och så styr jag om kläderna, om jag får ert tillstånd och kan räkna på mammas råd. Får jag det?

— Ja visst skall jag gärna hjälpa dig att skaffa de stackars barnen lämpliga kläder, för sådant förstår sig min lilla flicka inte på, svarade modern leende.

— Ja men Puck, dina fickpenngar kan jag inte öka, sade fadern.

— O, du stygga pappa, varför inte det?

— Om du vill göra andra gott, måste du själv göra små uppoffringar, annars är det ju pappa och inte du, som gjort det.

Ilse ryckte till, men så slog hon armen kring faderns hals och gav honom en rejäl kyss.

— Jag är alldeles säker på, att du inte lämnar din flicka i sticket med hennes jättestora förpliktelser. Men berätta nu om er resa. Morbror Rolf och tant Inez följde ju med er hem. Stannar de för alltid här?

— Ja för alltid. Morbror Rolf har sedan många år stått i förbindelse med ett stort handelshus i Hamburg, och nu har han inträtt som kompanjon i firman. Det är antagligt att alla tre ska tillbringa sommarferierna i Dabelsdorf.

— Tänk så glada alla ska bli! Så snart Genia talade om lilla Anita var hon i riktig extas.

Ilse suckade tyst vid tanken på hur roligt hennes väninnor skulle få i det förtjusande Dobelsdorf, men så smög hon sig ömt intill sin mor och tänkte på vilken lycka det var för henne att ha fått tillbaka sina föräldrar, för vilka hon ville bli en god och lydig dotter, såväl som en kärleksfull syster för sin lille bror.

Nästa eftermiddag sprang Ilse lika otåligt från rummen ut på balkongen som dagen förut.

— Mamma, tycker du inte, att de borde vara här nu?

— Nej barn, än kan de knappt vara här. Du borde sysselsätta dig med någonting — läs eller ta ett handarbete och sätt dig här hos mig.

— Nej men mamma, så otålig som jag nu är, och till på köpet under påsklovet.

— Du är snart stora flickan, som skall konfirmeras nästa år, och du är alltså för gammal, att inte sysselsätta dig med något på lediga stunder. Du har säkert något handarbete i gång, min flicka. Hämta det, så kan vi sitta här i lugn och ro och språka med varandra.

Ilse lydde, och snart voro mor och dotter i så ivrigt samspråk, att Ilse helt förvånad tittade upp, då betjänten anmälde fröken von Treskow. Hon skyndade

ivrigt mot väninnan och föreställde henne för sin mor, som vänligt välkomnade henne.

Margots inträde förde hastigt Iلسes tankar tillbaka till det nuvarande. Hon sprang ut på balkongen och ropade jublande inåt rummet:

— Mamma, nu är allesammans här!

Med några språng var hon utför trappan och rakt i doktorinnans armar. Den unga flickan omfamnade henne så varmt, som om de inte träffats på flera veckor.

— Det var från början bestämt, att vi karlar skulle stanna hemma, sade Rolf till sin muntra kamrat. Vad skulle vi egentligen spela för roll på ett kafferep för flickor? Men mammå förklarade, att vi alla var så gott som en familj, och att pappa skulle komma efter senare på kvällen.

— Jag hade aldrig i livet förlåtit dig, Rolf, om du inte kommit. Är du då inte nyfiken att få se min lilla bror?

Rolf ryckte på axlarna.

— I första stadiet är alla människor lika; vet du inte det, Puck? Er zigenarpojke lär inte vara något undantag från den regeln.

— Kanske ändå. Bered dig på, att få se ett alldeles ovanligt exemplar. Glöm inte, att han är en exotisk planta, svarade Ilse med tindrande ögon och förde sina unga gäster in i moderns rum. Margot blev högligen överraskad, då hon märkte vilken hjärtlig förtrolighet det rådde mellan fru von Roden och doktorsfamiljen.

— Är detta din älsta son, Anna? utbrast fru von Roden alldeles häpen. Werner, du har ju blivit en hel karl under vår bortovaro.

— Å, det dröjer litet än till dess, tant Helene, och han förde liksom hälsande sin smala hand till läpparna. Rolf följde hans exempel, och fru von Roden såg leende på det hurtiga gossansiktet.

— Ilse har berättat mycket om dig, Rolf, och alla era äventyr. Men vem av de unga flickorna är Leni,

min guddotter. Jo, nu ser jag, och hon kysste den lilla flickan.

— Mamma får jag hämta in Heinz nu? frågade Ilse, som endast med möda kunde behärska sin otålighet.

— Före kaffet?

— Ja, snälla tant Helene, ropade de unga flickorna, vi är så gränslöst nyfikna.

— Nå, så hämta honom då, men bär honom ytterst varsamt, förstår du.

Några ögonblick därefter, kom Ilse med Jussuf på armen. Barnet hade på sig en av Heinz vita trikåklänningar med högrött skärp. Hals, armar och de små benen i halvstrumporna voro bara, och den lilla kroppens svarta färg avtecknade sig skarpt mot den glänsande vita klänningen. Den lille gossen måtte ha blivit häpen vid åsynen av så många främmande varelser, ty han satt orörlig på Iles arm och lät sina svarta ögon långsamt glida från den ena till den andra.

Ilse kunde vara nöjd med det intryck han gjorde. Väninnorna såväl som ynglingarna stirrade tysta och häpna på det lilla människoundret.

— Är han inte söt? frågade Ilse med tindrande ögon. Han är ju mycket lik en zigenare, men det är just det, som jag tycker är så förtjusande.

— Det där är inget barn, sade Rolf, det är en turkisk docka.

— Snarare arabisk, sade Werner och gick närmare den lille, hack i häl följd av de andra. Detta påträngande sätt måtte ha förefallit Jussuf kusligt, ty han lyfte armarna och gav till ett skrik av ogillande. Allesammans ryggade förskräckta tillbaka.

— Den lever! ropade Leni. En sån besynnerlig docka.

— Asch, så dum du är, svarade Käthe och gick energiskt tillbaka. Du vet väl, att det finns dockor med gummiband, som man rycker i, då man vill, att de skall röra på ben och armar. Ilse har naturligtvis ryckt i ett sådant band.

Men nu var det slut med allvaret; de brusto ut i ett så hejdlöst skratt, att fru von Roden sprang fram för att ta barnet från Ilse. Men detta tycktes inte falla Jussuf i smaken; han började skrika så våldsamt, att ingen kunde längre betvivla hans mänskliga härkomst. Fru von Roden bar ut honom, och Ilse dansade runt rummet och ropade:

— Var det inte skojigt? Jag har hela dagen glatt mig åt detta, och det var väldigt snällt av dig, tant Anna, att du inte förrått något om Heinz egendomliga yttre.

De unga flickorna visste inte hur de skulle förhålla sig gentemot denna oanade överraskning. De sågo förbluffade ut och begrepo sig inte på Ilses förtjusning. Självfallet hade tappat målföret; han mumlade bara: kan just undra var den där exotiska plantan spirat upp.

— Sak samma Ilse, om han också är bra svart, så är han i alla fall söt! ropade Leni.

— Jag finner honom i högsta grad intressant, sade Margot. Man ser på långt avstånd, att han är en aristokrat.

— Han blir kanske med tiden blekare i färgen, sade Leni tröstande.

— Svårligen, sade Werner, färgen ser ut att vara äkta, jag begriper bara inte — han tystnade hastigt, ytterligt förbluffad, ty denna gång kom fru von Roden in med den riktiga Heinz på armen. Liksom förut det svarta väckte nu det vita barnet allmän förvåning.

— Där ser ni, hur lätt färgen går att ändra i vårt härliga klimat! ropade Ilse och klappade i händerna.

— Det här är ju trolleri, förklarade Leni mycket bestämt, och alla instämde av alla krafter, då hon bad att än en gång få se Heinz den andre. Ilse gick efter Jussuf, som åter lugnat sig, och alla skrattade muntert, då gåtan löstes på det allra enklaste sätt. Jussuf blev med ens lika beundrad som Heinz, och av dessa två var Jussuf betydligt mer intressant än Ilses bror.

— Det var ett förargligt misstag, min nådiga Mar-

got, sade Rolf. Så vitt jag förstår, har ni dock ingen riktig säker blick för det blå blodet. Men vem vet, den intressanta unge mannen härstammar kanske från en arabisk furstesläkt. Er säkra blick skall kanske snart nog upptäcka, att han är er jämlike.

Margot ryckte på axlarna och vände Rolf ryggen; av princip besvarade hon aldrig hans spydigheter. Den lille araben existerade inte mer för henne, men hon kunde inte förlåta sig själv att hon givit hugg på sig. Hon kände sig för resten djupt besviken. Hon hade hoppats, att det för henne så förtretliga umgänget med familjen Wendorf skulle avbrytas genom Ilses föräldrars hemkomst men upptäckte nu till sin hemliga förtrytelse att de unga flickorna dagligen träffades än i det ena än i det andra hemmet. Till råga på allt, tycktes Ilse finna det helt naturligt, att hon, Margot, skulle vara med i den glada kretsen. Hon gjorde några antydningar, som Ilse inte alls låtsade förstå, och hon vågade inte säga sin tanke rent ut, då hon märkte den innerliga vänskap som rådde också mellan de äldre. I grund och botten tog hon saken ganska lugnt; hon hade inte tillfälle att ofta träffa Ilse, ty detta år, var hennes mor sjukare än någonsin förr. De långa sommarferierna nalkades, och det skar Ilse i hjärtat att inte få följa med de andra till Dabelsdorf. Att inte föräldrarna tänkte på hur gärna hon ville återse dem alla och göra bekantskap med den lilla förtjusande Anita. I doktorsfamiljen var det inte heller tal därom, och hemma vågade Ilse inte nämna något om sin önskan, därför att hennes mor dagligen uttryckte sin glädje över att vara hemma hos sin flicka.

I sådana ögonblick kände hon ingen lust att lämna föräldrarna, men det var verkligen inget nöje att under hela sommaren inte ha någon annan än Margot att vara tillsammans med. Hon hade ingalunda glömt, att hon skulle vara solskenet i väninnans liv, men i längden var det enformigt att alltid ge och aldrig få något i gengäld.

— I dag Ilse, får du inte gå till Wendorfs, sade modern en förmiddag. Leni har inflammation i halskörtlarna, och vi måste vara försiktiga, så att varken du eller småttingarna blir smittade.

— Ja men mamma, farbror Robert besöker ju alla slags sjuka.

— Det är en annan sak; det är hans plikt som läkare, och han använder alla försiktighetsmått för att inte dra hem smittan till sin familj. Och nu min lilla, förståndiga flicka, litar jag på, att du lyder mig. Jag har inte tid att sysselsätta mig så mycket med dig i dag, därför att jag måste vara hos Heinz, som börjar få sina tänder och är mycket kinkig och orolig.

Ilse lovade att vara förständig, och då fadern hela eftermiddagen och kvällen sällskapade med henne, saknade hon inte ett ögonblick sina unga vänner. Men dagen därpå hade majoren tjänstgöring, och där satt Ilse med sina böcker och stirrade förargad rätt framför sig. Hon kunde sina läxor, vad skulle hon nu ta sig till?

Om hon vågade gå över till Wendorfs! I dag hade hon för resten inte blivit förbjuden att gå dit. Mamma var hos Heinz, ingen skulle sakna henne. Och Leni var säkert bättre — såna där inflammationer brukade snart gå över, och vad farbror Robert angick, hade han inte längre något att säga till om i fråga om henne. Hennes gamla trots vaknade, hon sprang upp, satte på sig hatten och smög sig sakta ut.

När hon kom in i doktors trädgård, satt Leni mycket riktigt där i solskenet, insvept i en filt. Ilse sprang fram, kysste och omfamnade väninnan, vars bleka ansikte blev högrött av glädje.

— Å Ilse, jag hade ingen aning om att pappa tillåtit dig komma hit.

Ilse låtsade inte höra anmärkningen utan sade:

— Jag tänkte väl, att du var bättre, Leni, men du är ännu bra blek.

— Ja, och det dumaste är att vår resa till Dabelsdorf måste uppskjutas.

— Å, ropade Ilse, då stannar ni kanske hela tiden här hemma!

Leni fick tårar i ögonen.

— Det vore förskräckligt, sade hon sakta.

— Dumma lilla Leni, ta då inte strax till lipen. Men varför kan ni inte resa? Du är ju snart alldeles frisk.

— Pappa säger, att man än inte vet, om ingen av de andra blir smittad, och så har vi ju lilla Anita att tänka på. Det är mycket ledsamt alltsammans, men pappa har alltid rätt.

Ilse rodnade häftigt. Lenis bergfasta tro på fadern, kom henne att skämmas. Hon delade den egentligen själv, men hur kom det sig då, att hon ständigt trotsade honom?

— Är sjukdomen då så förskräckligt smittsam? frågade hon.

— Ja, det säger pappa, och han måste väl veta det.

— Var är de andra?

— Käthe hjälper mamma att koka hallonkompott, och gossarna håller väl på med sitt jobb. Där kommer för resten Werner.

Han ökade stegen, då han fick se Ilse.

— Är du här, Ilse? frågade han förvånad. Har pappa gett dig lov att komma hit?

Så lik han var sin far, samma goda, allvarliga ögon, som tycktes kunna tränga ända in i själens djup. Men hans fråga retade i alla fall Ilse.

— Det angår dig inte — du är inte min förmyndare.

— Nej, men en uppriktig vän, som vill dig väl.

— Asch, en pedant är vad du är, som inte unnar mig det minsta nöje! ropade hon häftigt.

— Prinsessa Ilse, sade han varnande.

Ilse stampade förargad i marken.

— Gå din väg med din dumma prinsessa, som inte

angår mig ett dugg. Jag gör precis vad jag vill, och tänker alls inte be om din tillåtelse.

Leni lade förskräckt handen på Ilses arm.

— Är det verkligen sant, Ilse, att pappa inte gett dig lov att komma hit? O, då blir också du sjuk, och det blir mitt fel.

— Var lugn, lilla hare, sade Werner vänligt. Ilse går naturligtvis genast hem, och du är en förståndig liten unge, och skrämmer inte upp dig onödigtvis.

— Du visar mig på dörren! ropade Ilse med blytande ögon. Det ska du inte behöva göra två gånger. Hon rusade upp för att springa sin väg, men Werner hann snart upp henne och grep ett stadigt tag om hennes hand.

— Sätt först på dig hatten, Ilse, så där kan du inte storma fram genom gatorna.

Ilse såg hånfullt på honom — han kunde verkligen vara fullkomligt outhärdlig ibland.

Då ljöd en munter röst bredvid henne.

— Nej, titta på Puck — hon ser ut som en riktig stridstupp! Har du lärt dig såna fasoner i din mors salonger?

Ilse vände sig hastigt om och såg skrattande på sin kamrat.

— Det var bra, att du kom, Rolf. Werner är som vanligt odrägligt tråkig.

— Ja, det är han vanligen, när han upptäckt ett studieobjekt. Vilken olycklig skalbagge har du nu fått tag i?

— Mig, ropade Ilse skrattande, men jag tar mig friheten att glida er ur handen, herr professor. Hon gjorde en sirlig nigning för honom och sprang med Rolf uppför trädgårdsgången. Werner ruskade på huvudet, och följde Leni in.

— Hur har du egentligen kommit hit, Puck? frågade Rolf.

— På mina egna två ben, löjtnant, svarade Ilse, ty Rolf hade nyligen bestämt sig för att bli officer.

— Ett intelligent svar, som anstår en backfisch. Jag menar, har pappa gett dig sitt tillstånd?

— Börjar du också? Adjö, i dag är ni pojkar fullkomligt omöjliga.

— Tackar ödmjukast, sade Rolf med en djup bugning. Ilse hämtade sin hatt och gick sin väg, men vid trädgårdsgrunden stod Rolf och väntade på henne. Han öppnade den, i det han sade:

— Om jag också bara är en pojke, så vet jag ändå att det är sed och bruk att ledsaga en blivande ung dam, till hennes hem.

Ilse skrattade, och i bästa sämja följdes de åt. Hon berättade under vägen hur obetänksamt hon burit sig åt, och han ruskade på huvudet.

— Jag hoppas, att du inte blir sjuk, Puck; det skulle bli en förskräckligt långgrandig tid för dig.

Ilse gick med ont samvete in i föräldrahemmet.

— Var i all världen har du varit, Ilse? frågade modern. De har sökt dig överallt, du får verkligen inte gå och gömma dig så där.

Ilse slog armarna kring modern.

— Var inte ond på mig, mamma lilla, men jag hade så tråkigt, att jag gick en stund över till Wendorfs.

— Ilse! Fru von Roden sköt förskräckt dottern ifrån sig.

— Var det då så farligt, mamma? frågade hon lågt.

— Du vet visst inte riktigt, vad du ställt till, barn. För det första kan en halssjukdom, som varit lindrig för den ene, ha svåra följder för en annan, som blivit smittad. För det andra tycks du inte alls ha tänkt på hur olydig du varit.

— Jo mamma, det har Werner tydligt låtit mig förstå. Jag var rasande på honom, för du anar inte hur pedantisk han kan vara.

— Kallar du det pedantiskt, att han rättar sig efter sin fars önskningsar? I så fall önskar jag, att min Ilse tog exempel av honom.

— Rara mamma, var inte ledsen längre. Jag vill

visst inte vara olydig mot dig, men det retar mig, att farbror Robert fortfarande anser sig ha rätt att kommandera mig. Men nu måste jag först och främst gå in till min lille söte Heinz. Har inte hans dumma tand kommit fram än?

— Stanna här Ilse. Första följden av din olydnad är, att du inte får vara tillsammans med din lille bror, förrän det visat sig, om du är smittad eller inte.

Ilse såg helt bestört ut. Men inga böner hjälpte, hon fick tillsv vidare varken se Heinz eller Jussuf.

Under den närmaste tiden hade den unga flickan ofta orsak att ångra sin olydnad. Redan nästa morgon kände hon sig illamående, och frampå dagen tilltogo huvudvärken och smärtorna i halsen. Det var tydligt att hon blivit smittad av Leni. Hon fördes ner i vilans ena flygel, för att de små gossarna skulle undgå att bli smittade. Modern spärrade in sig med henne, medan Babette fick överuppsikten över Heinz skötsel.

Ilse grät bittra tårar.

— Mamma lilla, förlåt mig. Jag visste ju inte, att sjukdomen var så smittsam. Nu går du ju och oroar dig också för Heinz. Låt mig hellre vara ensam, och sköt i stället om Heinz, så att inget ont händer honom.

— Var lugn, min flicka, sade modern ömt. Det går ingen nöd på Heinz, då Babette ser till att han vårdas på bästa sätt. För tillfället är huvudsaken den, att du snart blir bra igen.

Men Ilse blev inte lika fort frisk som Leni. Hon låg flera dar i hög feber, och när denna gav med sig, var hon så matt och trött att hon helst ville sova. När hon återfått sina krafter, gällde hennes största sorg barnen, men när dessa lyckligtvis sluppo undan sjukdomen, kunde Ilse av hjärtat glädja sig, att hon själv åter var frisk, men nog suckade hon lätt, då hon hörde att hela familjen Wendorf rest till Dabelsdorf.

— Jag skall tala om för dig Ilse, att det var meningen att du en tid skulle få vistas på Dabelsdorf, sade modern, sedan Ilse utbrett sig över alla dess härlighe-

ter. Vi märkte din hemliga önskan och ville uppfylla den samma dag avresan skulle ske. Men du styrde själv om, att du måste stanna hemma.

— Ack mamma, kan jag inte få resa dit nu?

— Nej, mitt barn; pappa tillåter det i varje fall inte. Han är själv hindrad av sin tjänst att följa med dig, och jag kan inte lämna Heinz, vars tänder fortfarande gör honom stort besvär. För resten — vår lilla dotter skall nog också känna sig lycklig i föräldrahemmet, eller hur?

Var det bara inbillning av Ilse, eller såg mamma verkligen bedrövad ut? Hon slog armarna kring moderns hals och ropade:

— Lyckligare än någon annanstans i världen, älskade mamma! Jag vill inte alls resa bort från er!

Nu ljöd åter hennes glada skratt i huset och ingenting tydde på ledsnad över att hennes önskan inte blivit uppfylld.

En dag uttryckte hon sin förvåning över att Margot inte längre tycktes bry sig det minsta om henne.

— Hon kan inte lämna sin mor, svarade fru von Roden allvarligt.

— Å, några timmar kunde hon väl få ledigt, menade Ilse. Hon kan ändå inte sitta dagen i ända i sjukrummet.

— Margot vill själv inte lämna sin mor ett ögonblick.

— Mamma — du ser så allvarlig ut — fru von Treskow är väl inte farligt sjuk?

— Jo mitt barn, Margot får inte länge behålla sin mor.

Ilse blev blek av förskräckelse.

— O, så ohyggligt! Vet Margot av det, mamma?

— Ja mitt barn, det kan inte längre döljas.

— Mamma, mamma, jag måste gå till henne.

— Inte nu, Ilse. Du har inte än återvunnit dina krafter och får inte bli upprörd. Jag har för övrigt

inte än talat om för dig, att slutet kan väntas när som helst.

Tårarna strömmade utför Iles kinder. — Min stackars, stackars Margot! Är hon alldeles ensam, mamma?

— Nej, fru von Treskow har redan länge haft en utmärkt sjuksyster, och i går kom Margots moster för att hjälpa henne över den svåra tiden. Utan att du vetat det, har jag dagligen varit en timme hos henne.

— Vart skall Margot ta vägen, mamma?

— Tillsvidare stannar hon och hennes tant kvar i Berlin; senare bestämmer hennes förmyndare över henne.

— Å, den där underliga farbror Klaus. Jag är bra nyfiken att få veta vad han bestämmer. Säg mamma, tror du, att farbror Robert vetat allt detta?

— Ja, och dessutom är han mycket angelägen, att du skall umgås med Margarete, för att hon, som stått ganska ensam under moderns sjukdom, skall känna sig ha både stöd och glädje av samvaron med våra båda familjer.

Ilse blev blossande röd.

— Farbror Robert är i alla fall gränslöst godhjärtad, och ändå var jag ofta i tysthet förargad på honom, därför att han utsett mig till någon slags solstråle åt Margot. Men nu mamma, vill jag verkligen försöka vara det och göra allt för att trösta henne. Jag skulle önska, att vi fick ha henne hos oss.

Två dar därefter, talade fru Roden om för sin dotter, att Margots mor var död, och de åkte tillsammans till den föräldralösa flickan. De båda flickorna omfamnade gråtande varandra, och Margot tog Ilse med sig in i sitt rum, medan de två damerna talade med varandra.

— O Ilse, det är så fruktansvärt, sade hon. Jag hade ju ingen aning om att mamma skulle dö. Om jag bara vetat det, ja då — då hade jag suttit oftare hos henne.

— Sörj inte över det, Grete, sade Ilse tröstande, du

har ju så gott som alltid varit hemma hos din mor. Under det sista året har du knappt umgåtts med några andra än oss.

— Ja, du har kanske rätt, svarade Margot. Hon ville inte ens för väninnan tillstå, att hon mycket ofta visat brist på kärlek, tålmod och vänlighet. Men Ilse hade dock en känsla av att Margot inte varit som hon borde mot sin mor, och när hon sedan kom hem, anförtrodde hon modern sina bekymmer för väninnan.

— Det måste vara förskräckligt att veta med sig, att man inte varit tillräckligt snäll mot den som stått en nära och dött. Ack mamma, hur ska det bli med den stackars Margot! Hon säger, att hon inte tror att hennes tant kan ta henne till sig och inte vill hon det heller. Sedan mammas död har tanten bott med sina många barn hos sina föräldrar. Margot säger, att hon till sin konfirmation helst vill gå i en fin flickpension, men vad skall hon sedan göra, mamma?

— Vi måste ha tålmod, kära barn, så får vi väl veta det i sinom tid.

Till begravningen infann sig också baron von Hammerstein, en gammal, mycket allvarlig man, som till följd av gikt hade svårt att röra sig. Margot förvånade sig över att mostern visade honom så stor älskvärdhet, själv kände hon sig illa till mods under hans skarpt forskande blick.

Dagen efter begravningen hade baronen en lång överläggning med sin svägerska samt major von Roden och hans fru. När dessa gått skickade han efter sin systerdotter. Margot trädde in med hårt klappande hjärta och satte sig tyst mitt emot morbrodern, som några ögonblick såg tigande på henne.

— Har du någonsin tänkt på din framtid, barn? frågade han vänligt.

Margot såg upp på honom. — Det är säkert din mening, morbror, att skicka mig i en pension, och i så fall ber jag att få stanna kvar i Berlin. Här finns ju många

pensioner, i vilka förnäma unga flickor får avsluta sin uppfostran.

— Jag har redan bestämt mig för att låta dig stanna i Berlin, men inte i en pension. Major von Rodens är nog vänliga att bjuda dig ett hem hos sig. Du får fortsätta i skolan till din konfirmation, och sedan står det dig fritt, att själv välja vad du vill bli.

Margot spärrade upp ögonen i ytterlig häpnad.

— Vad jag vill bli! upprepade hon. Jag förstår inte vad du menar, morbror.

Denne harklade sig lätt.

— Det gör mig ont Margarete, att så ung som du är, nödgas ge dig en inblick i våra förhållanden. Inte sant, du har växt upp i den tron, att du är en förmögen flicka?

Margot nickade, men hennes hjärta bultade av ångest.

— Din far var smått förmögen, din mor ägde ingenting alls. Hammersteinarna är alltid fattiga, tillade den gamle herrn med bitterhet. Dina föräldrar gifte sig först, då din far innehade en sådan ställning, att det var honom möjligt att bilda ett hem. Men efter hans tidiga bortgång återstod det för din mor endast hennes lilla pension och räntorna av hennes mans lilla kapital. Detta, som nu är ditt enda arv, räcker knappt till dina kläder. Du inser nog Margot, att du på grund härav måste så småningom själv förtjäna ditt uppehälle.

— Morbror, ropade Margarete och sprang upp, begär vad som helst av mig utom detta; jag kan inte sänka mig så djupt.

Den gamle herrn såg ett ögonblick in i det bleka flickansiktet.

— Du måste i alla fall göra dig förtrogen med denna tanke, svarade han sedan. Eller är det behagligare att falla tant Klara till last, hon, som själv är beroende av sina föräldrar och har fem barn att uppfostra?

— Nej, nej, men du, morbror Klaus är ju alldeles ensam. Låt mig efter konfirmationen få komma till

dig, jag skall göra allt vad jag kan för att förljuva din ålderdom. Käre morbror, tag mig till dig.

Det ryckte i baronens stränga ansikte, då han mötte de bedjande ögonen.

— Jag tvivlar inte alls på din goda vilja, Margarete, men det går inte för sig. Jag är en gammal förgrämd ungarl, och mitt hem är tyst och ödsligt. Det är inte rätta platsen för en ung flicka.

— Jag vill ingenting högre, käre morbror, ropade Margarete livligt. Jag skall liva upp dig och vårda dig på bästa sätt.

Baronen skakade energiskt på huvudet.

— Om jag också ville, kan jag inte ta dig i mitt hem, svarade han. När jag dör, efterlämnar jag ingenting åt dig, och det bleve svårare för dig då än nu att komma till främmande människor. Jag äger ingen förmögenhet, utan har en död väns ädelmod att tacka för, att jag kan leva bekymmerfritt. Din utbildning åtar jag mig, för att du skall ha ditt lilla kapital orört, men i gengäld hoppas jag, att du sedermera genom sparsamhet skall kunna öka detta. Du har god tid på dig att välja din levnadsbana, det är alldeles tillräckligt, om jag får veta ditt beslut strax före påsk. Rådgör med dina vänner, som känner dina anlag bättre än jag. Gå nu, mitt barn, tänk över mina ord, men känn dig viss om att din gamle morbror endast vill ditt väl, om han också förefaller dig sträng och hård.

Margot kysste hans framräckta hand, rusade in till mostern och kastade sig ner bredvid henne.

— Tant Klara, det här överlever jag aldrig.

— Käraste barn, lugna dig. Med tiden vänjer du dig vid tanken på att arbeta.

— Jag, en Treskow? Nej tant, nej! Hellre vill jag dö än till exempel bli musiklärarinna!

Hon ryste. Framför sig såg hon en liten grå gestalt — den av henne föraktade flädermusen — så skulle hon själv bli en gång. Lik en öken, grå, öde och dystert, låg framtiden för henne.

— Det är ju inte precis nödvändigt, att du blir musklärlarinna, sade tanten. Har du inga anlag för teckning och målning? Då kunde du kanske med tiden bli konstnärinna.

Margot såg intresserad ut. Konstnärinna — ja, det var den enda utväg, som stod henne öppen, men i nästa ögonblick ruskade hon på huvudet.

— Nej, så stor talang har jag inte, men jag spelar ganska bra piano och har en vacker sångröst, som blivit mycket beundrad i skolan. Kanske jag med tiden kunde bli en stor, berömd sångerska?

— Vi får väl se. Men tillsvidare skall du fortsätta ivrigt med dina musikstudier.

Samma dag reste baron von Hammerstein och hans svägerska, och fru von Roden tog den förtvivlade Margot med sig hem.

— Mätte du känna dig hemmastadd hos oss, och mätte vi kunna i någon mån ersätta dina föräldrar, sade majorskan rörd.

Ilse omfamnade stormande väninnan.

— Nu ska vi två vara som systrar, eller hur Grete? Du skall få se hur bra det blir.

Flickornas rum lågo bredvid varandra, och när de blevo ensamma på kvällen, talade Margot öppet om för väninnan vad som hänt. Ilse, som redan hört alltsammans av föräldrarna försökte med stor iver trösta henne.

— Det är ju inte alls så förskräckligt, Grete. Om vi plötsligt blev fattiga, skulle jag också strax försöka skaffa mig ett arbete. Jag skulle bli musklärlarinna, fast jag spelar ohyggligt illa, men jag tror att en god undervisningsmetod är det förnämsta. Tänk bara, så lycklig och nöjd tant Mela är.

Margot rynkade pannan.

— Nej vet du vad, Ilse, jag undanber mig att ställas på samma nivå som flädermusen.

Ilses ögon blixtrade.

— Om du nånsin hinner så långt som tant Mela,

så kan du vara glad, sade hon häftigt. Hon är aktad och älskad av både gamla och unga, och det med rätta. Tänk bara hur mycket hon gör för andra.

— Svärma hur mycket du vill för henne, kära du. Jag för min del har varken tid eller lust att sysselsätta mig med gummor, och du borde verkligen tänka en smula på mig, som är så olycklig, men det bryr du dig minsann inte om.

Hon brast i gråt, och Ilse rusade förskräckt upp.

— Grete lilla, visst tycker jag synd om dig, men jag kan inte tåla, att du talar illa om tant Mela, som är så obeskrivligt god. Gråt inte mer, käraste, utan låt allt vara gott och bra igen.

— Nej aldrig, aldrig. Först miste jag mamma, och sedan — snälla du, tala inte om för Wendorfs, att jag är fattig och längre fram måste själv förtjäna mitt uppehälle.

Ilse frågade förvånad: — Varför får jag inte göra det? Jag kan inte lova att tiga, därför att jag är van att säga vad som faller mig in.

— De står mig inte så nära, att de behöver veta hur jag har det, svarade Margot häftigt, och jag har rätt att begära av dig, som är min bästa väninna, att du skall tiga.

— Du är stollig, Grete! ropade Ilse. Tror du, att Wendorfs kommer att tycka mindre om dig för att du är fattig? Så dumma är de verkligen inte, att de värdesätter en människa efter hennes pengar.

Margot brast på nytt i gråt, och Ilse kände samvetsqual över att hon inte var tåligare mot sin väninna, som dock var så beklagansvärd.

— Söta Grete, var inte ond för att jag tog i litet för häftigt.

— Ack Ilse, om jag bara hade min mamma kvar!

— Ja, det är förskräckligt för dig käraste, men mamma säger, att det var Guds vilja och till ditt eget bästa, fast vi inte förstår det. Och så säger hon, att din stackars mamma lidit så mycket, att vi måste gläd-

jas över att hon fått ro. Gråt inte så, vi håller alla så mycket av dig, och jag vill att du och jag skall känna det, som om vi vore riktiga systrar.

Något tröstad och lugnad kröp Margot nu i sin säng, och efter en liten stund föllo de båda flickorna i ungdomens lugna sömn.

Under den närmaste tiden fann Ilse ofta att samvaron med Margot lade ett starkt band på henne. Hon förstod naturligtvis, att det varit onaturligt, om Margarete haft lust att deltaga i hennes muntra upptåg, men egentligen kunde Grete inte begära att också Ilse skulle hänga huvudet dagen i ända. Hon smög sig ofta in i barnkammaren och lekte av hjärtats lust med småpoj-karna, men när hon sedan kom tillbaka, kände hon Margots suckar som en stilla förebråelse.

— Mamma, sade Ilse en dag, skall då Margot aldrig mer bli glad?

— Ge henne bara tid, barnet mitt, sorgen är ännu så ny; eller tror du, att man kan glömma sin mor så fort?

— Nej mamma, visst inte, fast jag för min del skulle inte tycka om att hela min omgivning gick omkring och sörjde med mig, men jag vet, att Margot ofta tar min glättighet som ett klander mot henne, men jag kan ju inte alltid hänga huvudet. Om hon bara inte jämt och samt var så gråtmild.

— Ha tålmod, barn, det förefaller mig för övrigt, som om hon börjat intressera sig mera för andra saker än förut. Har du glömt, vad tant Mela sade dig: »tjäna varandra i kärlek.» Nu är den tiden inne för dig Ilse, ty endast genom tålmodig kärlek och förståelse kan vi ge mod och hopp åt en sorgsen själ.

— Det är så förskräckligt svårt, mamma, sade Ilse med en djup suck. Margot tänker bara på sig själv, hon bryr sig inte ens om vår förtjusande Heinz.

— Nå, hur är det med min egen flicka då? Tänker du inte huvudsakligast på hur du skall tillbringa varje dag på roligaste sätt?

— Ja men mamma, inte är det väl något ont i det?

— Du borde ändå tänka oftare på, vad du kan göra för din väninna.

— Å, jag önskar Wendorfs vore hemma. Då gick det mycket lättare att göra Grete mera tillgänglig. På det här sättet går det rakt på tok, mamma.

Modern fick telefonbud, och Ilse gick ut i trädgården och tänkte för sig själv, att det i alla fall var rätt tråkiga ferier hon hade, tack vare den sörjande väninnan, men då hon fick se Margot sitta i den lilla bersån med huvudet lutat i handen och svårmodig blick, fylldes Ilses hjärta av medlidande, och hon sprang fram till henne.

— Var inte så ledsen, käraste vän, du skall se, att allt ordnar sig bra för dig. Det är pappas mening att adoptera dig, och i så fall behöver du inte ta plats hos någon. Men för resten tycker jag det bara vore intressant att lära känna nya människor.

— Ilse, nu har jag fattat mitt beslut, sade Margot livligt, jag tänker bli konstnärinna.

— Å, sade Ilse förbluffad, vad då för konstnärinna?

— Om min röst räcker till, blir jag operasångerska, annars pianist, och när jag är fullt utbildad, kan jag vart år resa utomlands och ge konserter och bli firad och ärad. Naturligtvis skulle jag förtjäna mycket pengar, skaffa mig vackra kläder, dyrbara smycken och en elegant våning i en av Berlins finaste stadsdelar, ty min egentliga vistelseort blev naturligtvis här.

Hennes kinder blevo röda, och ögonen lyste, då hon utmålade sin framtid i så granna färger.

Ilse spärrade upp ögonen av häpnad.

— Tror du verkligen, att du skall komma så långt? Du spelar och sjunger inte på långt när så bra som Genia. Men där kommer pappa, och vi ska fråga honom vad han tror.

— Nej nej, ingen får veta något därom och förstöra mina härliga framtidsplaner.

— Å, du med dina hemligheter! ropade Ilse förar-

gad, sprang emot fadern och berättade på sitt livliga sätt vad hon nyss hört. Margot hörde buttert på — hon hade en bestämd förkänsla, att onkel, som hon kallade majoren, skulle slå hennes luftslott i spillror.

Majoren såg deltagande på den unga flickan.

— Det gör mig ont, kära Margarete, sade han vänligt, att jag måste inlägga mitt bestämda veto mot ditt förslag att bli sångerska. Din onkel har lämnat dig fritt val angående dina framtidsplaner, dock med bestämt förbud att uppträda på scenen.

— Varför det? frågade Margot häftigt. Det är den enda bana, som kan göra mig verkligt lycklig.

— Lita på att din morbror och din vän begriper den saken bättre än du själv, svarade majoren godmodigt. För övrigt tror jag knappt, att din röst räcker till; man har stora fordringar på en verklig sångerska och pianist. Därtill ger din morbror dig säkert tillåtelse, men därvidlag beror det på verklig talang. Jag skall tala med din lärare om saken.

Denne blev alltså tillfrågad, och svaret blev, att hans unga elev inte än visat prov på lysande begåvning, men att hon hade goda anlag och kanske med flit och uthållighet med tiden kunde nå sitt mål.

När Margot fick veta detta besked, flög för första gången ett glatt leende över hennes läppar, och hon avvaktade med en otålighet, som delades av Ilse, morbroderns brev.

Den gamle herrn svarade, att han inte hade något att invända mot detta förslag; hon måste emellertid öva sig flitigt, så fick man senare se hur det skulle gå.

Margot ägnade sig alltså ivrigt åt musiken, men hängav sig fortfarande åt enfaldiga drömmar om glans och ära. Ilse höll sig ofta för öronen då Margot dillade om sin lysande framtid. Hon ämnade inte ge sig någon ro, förrän det stod på hennes visitkort: »Margarete von Treskow, kunglig hovpianist.»

Ack ja, livet ägde dock sin tjusning för henne, och så småningom minskades sorgen över stackars mamma,

som lidit så mycket. Hennes tankar kretsade nästan uteslutande kring framtidsdrömmarna.

Emellertid voro ferierna slut, Wendorfs hade kommit hem och mottagits med jublande glädje av Ilse. Hon och modern hade gått över till doktorshemmet för att ta emot sina goda vänner, och nu satt Ilse inne hos systrarna och pladdrade ivrigt med dem, medan den ordningsälskande Käthe packade upp sina kläder, hjälpt av Leni, som dock oupphörligt stördes av Ilses pladder.

— Ack kära barn, ropade hon och såg sig med välbehag omkring, vilken lycka det är, att ni kommit tillbaka. Jag höll sannerligen på att bli melankolisk.

Systrarna skrattade.

— Det hade allt varit likt dig, Puck, sade Käthe, men Leni smekte väninnan och sade: — Stackars Ilse, jag har så ofta tänkt på dig och önskat att du varit hos oss. Dina ferier har varit så tråkiga i jämförelse med våra. Det var roligare än någonsin på Dabelsdorf, eller hur Käthe?

— Ja, kan du tänka dig Ilse, att morfar följt tant Melas exempel och bjudit till sig fattiga barn och kvinnor från Berlin.

— Å så förtjusande! ropade Ilse. Det måste jag skriva och tala om för tant Mela.

— Inbillar du dig, att Käthe inte gjort det för länge sedan? frågade Leni skälmaktigt.

— Vem kunde väl tänka, att vårt köksgeni skulle nedlåta sig till ett sådant svärmeri? Men mormor sa, att det hör backfischar till.

— Som om ni alla inte svärmade för tant Mela lika mycket som jag, sade Käthe. Fortsätt du Leni, i stället för att göra narr av mig.

— Vilka var där? frågade Ilse.

— Först tre bleka lärarinnor, som mormor och Genia gödde ordentligt, sedan tre flickor vid Lenis ålder, som kom bleka och undernärda, men vände hem igen med runda röda kinder. Och nu väntas tre sömnerskor, en av dem en ung änka med ett litet barn. Genia

är eld och lågor för dessa sommargäster och månar om dem, som om de hade hungertyfus, påstår Rolf. Näja, många gånger såg det inte bättre ut.

— Morfar är en förtjusande gammal herre, ropade Ilse förtjust, och i morgon dag skall jag skriva till honom och uttrycka min stora beundran och högaktning.

— Det var mormor som först kom på den tanken, och när hon anförtrodde den åt morfar sade han strax: Vi förstår varandra, nu som alltid, mor lilla. Jag har redan tänkt något ditåt; det är bara skamligt att vi fått idén av den lilla damen i Wernigerode. Vi kan utföra den utan uppoffringar, men hon har, trots sina svaga kroppskrafter, måst arbeta hårt för att möjliggöra den. Nu låter morfar ställa i ordning den ena flygeln, som står tom åt sina skyddslingar.

— Ack, om jag hade de älskade gamla här och fick kyssa och krama dem! ropade Ilse. Men nu vill jag veta hur ni tycker om er Anita?

— Hon är bedårande, försäkrade Leni.

— Sötare än Heinz kan hon i alla fall inte vara, förklarade Ilse mycket bestämt. Leni rodnade, ty egentligen tyckte hon det, och hon blev i tysthet mycket glad, då Käthe svarade:

— Anita är en helt annan typ; hon är mycket spädare än Heinz och ser ut som en liten älva. Genia har visst redan tillägnat henne ett tiotal dikter.

— Vet du Ilse, att så snart farbror och tant rest, skall Genia flytta till oss? sade Leni. Hon skall fortsätta sina musikstudier och först och främst ta sånglektioner. Morfar säger, att något måste göras för en så vacker röst. Genia är överlycklig och vi glädjer oss alla åt att få ha henne hos oss hela vintern.

— Efter påsken följer jag med henne till Dabelsdorf, fortsatte Käthe, där vi ska gå i hushållet under Sellings uppsikt.

— Det kommer nog inte att tjusa den svärmiska Genia, sade Ilse skrattande.

Men nu måste hon berätta om sig själv och Margot,

till dess fru von Roden ropade på sin dotter, att de måste gå hem.

— Jag ville helst stanna hos er hela kvällen, sade hon med en djup suck till väninnorna, men mamma säger, att det vore ovänligt mot Grete. Ni har ingen aning om hur jag måste öva mig i självförsakelse. Jag tror sannerligen att av oss fyra har jag största utsikten att bli lik tant Mela.

— Ja stackars Margot, suckade Leni, det gör mig gränslöst ont om henne. Jag förstår inte hur man kan uthärda att förlora sin mor.

I tamburen mötte Ilse de båda bröderna, och återseendet blev glatt.

— Så brun du blivit Rolf, du ser ju ut som en riktig zigenare! utbrast Ilse. Och du Werner, har väl varit ett plågoris för både grodor och insekter?

— Så svår har jag nog inte varit, svarade ynglingen skrottande. Det har gjort mig ont, att du haft så tråkiga ferier.

— Det har du rätt i, och det är en verklig välgärning, att ni kommit tillbaka.

— Hör på Puck, sade Rolf, tag inte ofta hennes nåd Margot med dig hit, för vad i all världen ska vi ta oss till med henne. Att skoja med henne vore ju inte passande. Trösta henne förstår vi oss inte på, och för resten finns det väl inget hemskare än en svärmodig backfisch.

— Du borde skämmas, Rolf, sade Werner, just nu behöver Margot vår vänskap. Ta henne ofta med dig till oss, vi ska göra vårt bästa att muntra upp henne.

— Du gamling, hur ska du bära dig åt med den saken? Tänker du uppvakta den unga damen med din insektssamling?

— Den skulle antagligen inte intressera henne, men vi får väl hitta på något annat, som kan skingra hennes sorgsna tankar.

Leni smög sig tätt intill brodern.

— Du är precis lik pappa, sade hon hjärtligt.

Men nu ropade man på nytt efter Ilse, och hon tog hastigt avsked.

Följande dag gick doktorinnan med sina döttrar över till sina vänner för att visa Margot sitt deltagande, vilket hon mottog med största vänlighet. Men när Leni ville omfamna henne, möttes hon av en så förvånad blick, att hon djupt rodnande drog sig tillbaka. Visst kände hon sig sårad, men tog strax Margot i försvar, då Käthe på hemvägen uttalade sin förargelse över Margots högfärd.

— Det var tanklöst gjort av mig, sade Leni; man tar då inte gärna emot omfamningar av vem som helst.

— Om vi bara hade ett »von» framför vårt namn, kan du vara lugn för att hon gärna tagit emot omfamningen av oss, svarade Käthe förargad. Nästa gång skall jag för min del, låtsas som om hon var luft.

— Nej men Käthe, att du kan säga så! sade Leni förebrående. Du vet väl, hur beklagansvärd hon är. Käthe ryckte på axlarna.

— Som man ropar i skogen, får man svar!

Leni suckade, hon och systemen voro så olika.

Emellertid fick Käthe inte ofta tillfälle att verkställa sitt beslut, ty Margot kom mycket sällan till hennes hem, och när flickorna besökte Ilse, försvann hon strax, urskuldande sig med sin överspelning. Hon tog denna verkligen på allvar, fast erkände i hemlighet, att den var oerhört tråkig och tröttsam. Hennes tankar fästes sällan på det allvarliga arbete som förelåg henne. Hon tänkte hellre på den lysande framtid, som väntade henne, då allt mödosamt arbete var överstån- det.

En dag satt hon i den vackra trädgårdsanläggningen strax intill villan och tänkte på hur bra Ilse hade det i jämförelse med henne. Och de där evinnerliga övningarna skulle fortsätta dag efter dag, år efter år. Hon hade aldrig tänkt sig, att konstnärshuset var så mödosamt.

Trädgårdsgrinden öppnades, och en liten svartklädd

gestalt visade sig på sandgången. När hon kom närmare, bevärdigade Margot henne med ett likgiltigt ögonkast. Det var ju Lotti Wilms, vad hade hon här att göra?

Lotti gick fram till henne med utsträckt hand.

— Det har gjort mig så ont om er, fröken Treskow, sade hon med klara tårar i sina blå ögon.

Margot mätte den lilla gestalten med en föraktfull blick utan att låtsas om den framräckta handen.

— Fröken *von* Treskow, om jag får be, sade hon med en knyck på nacken. Vad har du för ärende hit?

Lotti blev blossande röd.

— Jag skulle framföra en hälsning till Ilse från tant Mela, stammade hon.

— Fröken *von* Roden är på sitt rum, bed betjänten anmäla dig.

I detsamma kom Ilse muntert trallande ut från den stora hallen.

— Nej men Lotti, är du äntligen här! ropade hon glad. Jag har så längtat efter en hälsning från tant Mela. — Hon tog den lilla flickans båda händer i sina och dansade om med henne. — Lilla Lotti, så röda dina kinder blivit där uppe i bergen. Men kom nu och berättat allt om vår rara tant.

Hon stack sin arm under Lottis och drog henne med sig ner i trädgården, sedan hon på sin fråga: kommer du med, Grete? fått ett kort »nej» till svar.

— Jag skulle hälsa er, fröken *von* Roden, så hjärtligt från tant Mela, började Lotti förlägen.

Ilse tvärstannade.

— Vad går åt dig, Lotti? Har du glömt vad jag heter?

— Nej nej, svarade Lotti ivrigt, men det passar inte längre, att jag säger Ilse.

— Därför att både jag och du blivit en centimeter längre? Jag är fortfarande »Ilse» och »du» för dig, och därmed basta, som pappa brukar säga.

— Å Ilse, vad jag är glad, att du inte förändrat dig, sade Lotti glädjestrålände.

Ilse skrattade.

— Vad skulle kunna förändra mig under några veckor, du dumma Lotti? Berätta nu bara, jag dör av nyfikenhet att få höra något om tant Mela.

Muntert pladdrande gingo flickorna av och an på gångarna, och deras glada skratt hördes ända till Margot, som förargad rynkade på pannan. Ilse var verkligen bra underlig ibland, och egentligen passade de inte riktigt bra tillsammans. Om Ilse någonsin ägnade en tanke åt sin börd, skulle hon inte vara så god vän med den där ungen. Hon reste sig förtretad och gick upp på sitt rum.

Sedan Lotti berättat allt vad hon visste, drog Ilse henne med sig in.

— Du måste hälsa på mamma och övertyga dig om, att Heinz vuxit sedan du såg honom sist.

Fru von Roden tog vänligt emot henne; hon intresserade sig för den anspråkslösa, väluppfostrade flickan och hjälpte hennes familj på många sätt. Sedan Lotti lekt en stund med Heinz och Jussuf, tog hon avsked, och Ilse störtade in i Margots rum.

— Vad är det med dig, Margot?

— Jag begriper mig inte på dig, Ilse, svarade hon häftigt. Hur kan du förnedra dig så, att du promenerar arm i arm i trädgården med en sådan flickunge? Vad ska väl folk säga?

— Det skall jag strax tala om för dig, lilla Grete? Om folk får se oss, säger de så här: »vilka förtjusande och glada små vårblommor», för Lotti är avgjort en vacker flicka, och jag är ju helt enkelt oemotståndlig.

Hon satte sig på bordshörnet, dinglade med benen och såg med övermodigt leende ögon på den buttra väninnan.

— Det är bara som du inbillar dig, sade Margot

förargad. Du tror väl till slut, att du är bedårande med ditt plebejiska ansikte och sätt.

Ilse tog helt lugnt upp ett rödstrimmigt äpple ur fickan och bet en stadig bit ur det.

— Det smakar härligt, Grete, vill inte också du ha ett? Men en fruktkniv kan jag inte stå till tjänst med. Men vill du inte litet närmare utveckla vad du menar med »plebejiskt ansikte och sätt».

Margot var genast villig att säga sina åsikter. Hon förehöll väninnan livligt vilka fordringar hennes börd ställde på henne, och märkte i sin iver inte hur roligt Ilse hade åt henne. Då hon till sist tystnade, sade Ilse:

— Vet du vad Grete, du borde låta välja in dig i riksdagen för att kunna försvara adelns rättigheter, om den en gång löper fara att mista dem.

Margot såg stött ut.

— Du har då inte sinne för annat än dumheter, som den fänige Rolf sätter i dig. Om jag vore din mor skulle jag förbjuda dig det där umgänget. Du har ingen aning om vilka företrädesrättigheter din adliga börd skänker dig.

Ilse blev plötsligt allvarsam.

— Jo, för all del, det har jag fått fullkomligt klart för mig särskilt det sista året, och nu skall jag försöka tydligt säga mina tankar om den saken, och vad mamma har sagt mig om den. Jag har inte mig själv att tacka för min adliga börd, utan den är en gåva som medför ansvar, ty du vet väl, att ju mer man får, dess mer har man att svara för. Det var mycket bättre i medeltiden, då adelsmannen kallades riddare, med en sådans förpliktelser: gudfruktighet, rättvisa, godhet mot fattiga och faderlösa. Detta är det sanna adelsmärket, och något annat gäller inte inför Gud. Ja, det är min tanke om saken. Jag misstänker, att du i framtiden går ifrån mig Grete lilla, ty jag tror inte själv, att du tycker som jag. Hör bara, Heinz och Jussuf är ute i trädgården och leker med Rosettchen, det måste jag vara med om.

Hon störtade ut och i nästa ögonblick hörde Margot hennes muntra skratt.

— — —

Sommaren var slut, dagarna blevo kortare, nätterna kallare. Den svarta Fatme hade lämnat Charlottenburg med sin lilla son för att hinna hem innan vintern kom, och lilla Heinz lämnades i Babettes vård.

— I kväll kommer Genia, sade Leni glatt en dag, då hon lämnade skolan i sällskap med Ilse och Margot. Hon skall ta pianolektioner för din lärare, Margot, och professor S. blir hennes sånglärare. Tittar ni inte in till oss en stund i kväll?

— Det är klart, svarade Ilse.

Flickorna skildes åt olika håll.

— Låt oss gå in i ett konditori och äta en bakelse, föreslog Margot. Det var inte första gången hon övertalade väninnan till konditoribesök, men Ilse som hade upptäckt att hennes kassa, som var avsedd för tant Melas skyddslingar, led därav, ruskade energiskt på huvudet och svarade, att hennes kassa inte tillät henne sådant slöseri.

Margot stirrade förvånad på henne.

— Gör dig inte löjlig, Ilse. Jag begriper för resten inte vad du gör av dina pengar. Jag önskar, att jag hade lika mycket som du.

Ilse teg. Hon tyckte, att Margarete handskades litet slarvigt med de pengar hon fick av den gamle morbrodern.

Då trädde ett litet fattigt barn fram till dem och sträckte bedjande ut sina magra händer.

— Jag är så hungrig och mamma är så sjuk, sade hon saktia.

Margot gjorde en grimas och ville dra väninnan med sig.

— Låt henne inte röra vid dig, sade hon, hon ser förskräcklig ut.

— Ja, hon behöver barmhärtighet, svarade Ilse, siet sig lös och sprang tillbaka till den lilla flickan.

— Är du hungrig, stackars liten? Vad heter och var bor du? Flickan besvarade frågorna och tillade, att fadern var död och att hon hade två mindre syskon hemma. Efter kort betänkande tog Ilse den lilla vid handen och gick in med henne i en bagarbod. Strax därpå kommo de ut igen, och flickan bar strålände av glädje en så stor limpa, att Ilse skrattande ropade: Passa på Micka, att limpan inte springer från dig, den är nästan större än du själv. Hon gav den lilla en vänlig nick och sprang fatt Margot.

— Jag tyckte det lät, som om du inte hade några pengar, anmärkte denna vasst.

Ilse såg på henne med sitt soliga leende.

— Du miuns väl att vi ska »i kärlek tjäna varandra», och för resten kunde jag inte göra annat, för då hade de stora, hungriga ögonen förföljt mig i drömmen.

Margot ryckte på axlarna och teg. Det var så vanligt, att Ilse aldrig tog hänsyn till henne och hennes önskingar.

Då flickorna kommo hem, skyndade Ilse strax ut i trädgården där hon sett fadern, tog honom under armen, och så gingo de fram och tillbaka under ett livligt samtal som aldrig tycktes vilja taga slut. Margot som såg dem genom fönstret pressade hårt ihop läpparna. Hur avundsvärd var inte Ilse i allt, hur beklagansvärd hon själv. Hon gick med sin »elegiska min» ner till middagen, men spärrade upp ögonen av häpnad, då betjänten satte fram en tårta på bordet.

— Vad betyder denna överraskning, käre du? utbrast fru von Roden och såg förvånad på sin man.

— En liten älva i trädgården viskade till mig, att mina damer längtade efter sötsaker, och ridderlig som jag är, uppfyllde jag naturligtvis deras önskan, svarade majoren godlynt och nöp sin flicka i örat. Inte sant, Puck, vi båda förstår oss på älvornas språk?

— Ja visst pappa, svarade Ilse och nickade glatt till Margot, som kände sig generad. Många gånger var

Ilse verkligen snäll, och i grund och botten höll hon varmt av den livliga, varmhjärtade flickan.

— Mamma, vi får väl gå till Wendorfs i eftermiddag? frågade Ilse. Som du vet, väntar de hem Genia i dag?

— Jag tror nog att vi följer med våra döttrar, eller vad säger du? frågade majoren sin fru, som gillade förslaget.

— Jag tänker inte följa med er i kväll, Ilse, sade Margot, när de blevo ensamma.

— Hur så? Vill du inte träffa Genia?

— Jag anser, att enkel artighet fordrar, att de först besöker oss.

— Mycket riktigt, min korrekta Grete. Men då man första kvällen inte brukar gå på högtidliga visiter, och vi är tillräckligt goda vänner för att tillåta ett uppskov, så går vi i stället över till dem. Är inte den saken klar?

— Gå gärna, ni, bäst ni vill. Men jag stannar hemma, för jag vill visst inte räknas till Wendorfs förtroliga umgänge.

— Kommer nu åter adelshögfärden fram?

— Kalla det vad du vill, men jag vill i alla fall hålla mig så mycket som möjligt på avstånd från dem. När jag blir fullvuxen, passar detta umgänge inte för mig.

— Jaså, ropade Ilse, eldröd av ilska, döttrarna till mammans väninna, vilka jag betraktar som mina syst-rar skulle inte vara goda nog åt dig? Detta är alltså tacken för farbror Roberts välmening? Ja, titta på mig du, han har gått alldeles för långt i sin godhet. Du hade aldrig blivit min väninna, om inte farbror varit så angelägen, att vi fortfarande skulle umgås. Jag kunde knappt tåla dig, därför att du var så stel och tråkig. Farbror visste hur det stod till med din mamma, och han tvingade mig att vara mycket tillsammans med dig, för att du efter hennes död skulle få ditt hem hos oss. Så nu vet du det; jag hade aldrig sagt det, om inte ditt

dumma högmod mot Wendorfs retar mig, så att jag blir utom mig.

Därmed slogs dörren igen med en skräll, och Margot hörde hur Ilse rusade utför trappan.

Hon satt en stund orörlig och stirrade rakt framför sig. Var det möjligt? Det var alltså bara medlidande, som man vågade bjuda henne, Margarete von Treskow? Hon hade alltid inbillat sig, att det var en ära för dem, som hon skänkte sin vänskap, och nu greps hon av en våldsam vrede mot Ilse, hennes föräldrar och hela den Wendorfska familjen. Men djupt i sitt hjärta kände hon grämselse och ångslan.

Hon tänkte på sina forna, förnäma väninnor; allesammans hade dragit sig ifrån henne, då moderns sjukdom förvärrades, och nu brydde sig ingen av dem mer om henne. Och inga släktingar ägde hon mer än morbror Klaus och tant Klara. Hon stod alldeles ensam i världen, och hur hade det gått för henne, om hon inte haft Ilse och tillsvidare fått ett hem hos hennes föräldrar? Men allt gavs henne av medlidande! Vilken bitter upptäckt för henne, men också vilken nyttig läxa! Hur deltagande och hjärtligt hade inte familjen Wendorf gått henne till mötes, och hur hade hon lönat dem? Hon visste mycket väl att systrarna, särskilt Käthe, känt sig sårade av hennes högmod. Tänk, om hon stött dem alla ifrån sig och även på allvar förlorat Ilses vänskap! Tanken på att väninnan tvingats av doktor Wendorf att umgås med henne var djupt förödmjukande, och att Ilse aldrig hållit verkligt av henne var så smärtsam, att hon, med huvudet lutat mot armarna som hon lagt på bordet, brast ut i bitter gråt.

Då öppnades dörren sakta och Ilse kom in. När hon märkte att Margot grät, sprang hon fram och slog armarna om henne.

— Kära lilla Grete, var inte ond på mig! Jag har återigen varit riktigt elak, och jag kunde bita tungan av mig av harm över vad jag sagt.

Margot sköt tillbaka henne.

— Låt mig vara Ilse, jag måste sätta mig in i, att ni av medlidande tog hand om mig, och att det inte finns en människa i hela vida världen, som håller av mig.

Ilse slog med komisk fasa ihop händerna.

— Du ser sannerligen ut som det förkroppsligade svärmodet, Grete. Gör mig till viljes och visa ett annat ansikte; det känns som en mardröm, då jag ser på dig.

— Jag trodde, att du var min bästa vän, och så är sanningen den, att du inte härdar ut med mig.

— Det var i början det, men nu håller jag innerligt av dig, försvarade sig Ilse ivrigt.

— Är det verkligen sant?

— Ja, det måtte du väl begripa. Var nu åter glad, käraste tös, så kan du vara lugn för att jag på allvar vill vara din syster.

Margot tog nådigt emot en kyss, och smålog sorgmodigt.

— Är du snäll igen nu? frågade Ilse skälmaktigt. Vi kommer egentligen oförlätligt ofta i luven på varandra, och det beror på din adelshögfärd och mitt häftiga lynne. Vi måste verkligen båda kämpa mot dessa fel, och för att strax börja, lovar jag dig att vara mer saktmodig, och du förklarar andäktigt, att Wendorfs är förtjusande människor, väl värda att bli avhållna av en Margarete von Treskow, kunglig hovpianist.

Margot log smickrad; det var fullkomligt omöjligt att motstå Ilse.

— Du får ju alltid din vilja fram, sade hon suckande, och för din skull följer jag med er i kväll.

— Men inte med en så bedrövlig min, käraste, utan som en mycket älskvärd backfisch. För när du bara vill, Grete, kan du vara rent förtjusande.

— Verkligen?

— Ja visst. Rolf säger också, att du kan vara en tämligen dräglig flicka, och det är av en pojke en storartad komplimang.

Det tyckte nu inte Margot, men fred var emellertid

sluten för denna kväll, och Margot var så till den grad älskvärd hos Wendorfs, att ungdomen knappt kunde dölja sin häpnad. Käthe blev blossande röd, då Margot hjärtligt tryckte hennes hand och kallade henne »käraste Käthe». Hon kunde inte ta detta nya omslag med samma lugn som Genia.

— Vad betyder denna rosenröda sinnesstämning hos hennes nåd? frågade Rolf sakta, då han ett ögonblick fick tag i Ilse. Hennes älskvärdhet gör en sannerligen ängslig.

— Är du, som blivande löjtnant rädd för den? frågade Ilse gäckande.

Den utmaningen ville Rolf inte ignorera. Han började överbjuda Margot i glättighet, och snart härskade i ungdomsskaran, som åter var fulltaligt samlad, idel munterhet och solsken.

Genia återtog på nytt och med stor iver sina musik- och sånglektioner, och när Margot märkte medtävlerskans snabba framsteg, uppbjöd hon all sin energi för att inte bli på efterkälken.

Men hon insåg snart nog, att detta var fåfång möda. Genias pianospel och vackra röst bedårade alla åhörare. Margot greps av bitter avundsjuka, hon uppbjöd hela sin energi för att hålla jämna steg med medtävlerskan, och det hände att fru von Roden tvingade henne att gå från pianot, för att hon inte skulle överanstränga sig. Margot tänkte nu mindre på framtiden än den stora provuppvisningen i konservatoriet strax före påsk.

SJÄTTE KAPITLET.

Det var i mitten av mars, fyra veckor före påsk. Vintern hade varit ovanligt blid, i dag lyste solen så varm, som om den ville locka fram vårblommorna. Ilse gick i trädgården och granskade ivrigt alla rabatter, och plötsligt fick hon se de första snödropparna, som redan stucko upp sina fina vita huvuden.

Hon plockade dem försiktigt och rusade uppför trappan till Margots rum.

— Titta Grete, vad jag hittat; de första vårblommorna! De ska helt säkert bringa dig lycka. Hon stack blommorna i Margots skärp. Var nu inte så nervös, käraste, det gör precis detsamma om du spelar ett stycke bättre eller sämre än en annan, jag håller lika mycket av dig för det.

Margot suckade och såg missmodig ut.

— Du vet inte vad du säger, Ilse; för mig är denna dag avgörande för hela min framtid.

— Dumheter, den första uppvisningen är inte avgörande, utan den sista, då du slutat din kurs, eller hur, mamma?

Fru von Roden hade kommit in för att kasta en sista blick på den unga flickans toalett. Margot bar en vit, tunn klänning, och på grund av sorgen inga andra smycken än Ilses blommor. Fru von Roden betraktade med välbehag den smärta flickgestalten och sade ömt:

— Och nu, Gud vare med dig, mitt kära barn. Du har troget gjort din plikt och kan med lugnt samvete möta provet.

Margot tänkte i detta ögonblick på sin egen mor, som ett halvt år vilat i sin grav. Vad skulle väl hon ha sagt om sin dotters beslut? Skulle hon ha känt sig lycklig denna dag, som skulle bli första steget upp till rykte och berömmelse?

Hon rätade sig hastigt upp, svepte in sig i kappan och följde tanten ner till vagnen.

— Nå Puck, var håller du hus? ropade majoren. Har du åter förlagt dina handskar eller för ombytes skull hatten?

— Ingendera pappa, ropade Ilse och hoppade upp i vagnen, men jag måste först ge Heinz ett dussin kyssar. Hon kastade en blick på Margots bleka ansikte, gav fadern en nick och sade:

— Det är verkligen synd, att jag inte skall medverka i den här konserten, det vore väl en fröjd för dig, pappa, att uppträda offentligt med ett par så förtju-sande döttrar.

— Fröjden ska vi tala tyst om, svarade fadern le-ende. Jag fruktar, att min Puck skulle spela hela publiken ut ur salen.

— Det tror jag själv, pappa, sade Ilse skrattande.

De flesta av de unga konstnärerna och konstnärin-norna voro redan komna, då Margot trädde in i konsert-salen. Hon såg sig om efter ett vänligt ansikte och blev glad, då hon upptäckte Genia i livligt samtal med en ung man. Det var en herre som hette von Grabowski, f. d. elev i konservatoriet, nu en ung konstnär, som kommit för att medverka i konserten. Han skulle ackom-panjera Genias sång med sin violin, och Margot hade många gånger hört och beundrat hans spel.

Nu talade han, som sagt, ivrigt med Genia, vars bruna ögon drömmande gled oöfver salen, då hon lyss-nade till hans ord.

Margot häpnade öfver hur vacker Genia var. Hon hade alltid måst erkänna, att den unga flickan såg bra ut, men aldrig förr hade det fallit henne in att hon var en verklig skönhet. Ofrivilligt kom Margot att tänka på Heines dikt:

»Du bist wie eine Blume, so hold, so schön und rein!»

Nu fick hon se Margot, lämnade den unge mannen och skyndade fram till henne.

— Vad talade ni om så ivrigt? frågade Margot.

— Herr von Grabowski ville övertala mig att bli sångerska.

— Och det vill du naturligtvis? frågade Margot andlöst.

— Musiken fyller hela mitt hjärta, svarade Genia sakta, och det vore min högsta önskan att helt få hänge mig åt den, men — i så fall måste jag ju lämna morföräldrarna.

— Ja det förstås, men din framtid måste komma i första rummet.

— Säger du det? Herr von Grabowski sade detsamma i förmiddags till min morfar, då han var hos oss för att än en gång gå igenom en sång med mig. Som du vet, ackompanjerade han mig i går vid generalrepetitionen.

— Då kan jag alltså önska dig lycka på din konstnärsbana, sade Margot en smula bittert. Då kommer hela världen att hylla dig.

Genia svarade inte; hon tänkte på mormoderns kära ögon, som sågo så sorgset på henne, som om de redan skilts åt.

Nu gavs tecken till konsertens början. Margot grep darrande Genias hand.

— Å, om det vore över, jag är utom mig av rädsla — är inte du det, Genia?

— Det känns så stilla och högtidligt inom mig, som om jag vore i kyrkan, ljud svaret.

Detta begrep Margot inte alls, och när hennes första nummer kom, och hon gick fram till pianot, darrade hennes händer så häftigt, att hon trodde hon ej skulle få fram en ton.

Hon spelade sitt stycke felfritt, men själlöst, och varje musikkännare förstod att det var inövat med stor möda. Då hon reste sig upp, belönades hon med en kort applåd. Blek och darrande avlägsnade hon sig för att ge plats åt Genia, vars tur det nu var att uppträda.

Ja, detta var musik. Andlös lyssnade publiken, då Mendelssohns härliga Frölingslied jublande brusade ge-

nom den stora salen. Rodnande bugade sig den unga flickan, då en smattrande applåd bröt lös.

Herr von Grabowski trädde nu fram för att ackompanjera hennes sång, och själva Margot glömde för några ögonblick sin ångest, då hon lyssnade till den härliga, mjuka rösten. En djup tystnad följde, då den tystnat, men sedan brakade en bifallsstorm lös, vars make Margot aldrig hört. Hon ville med våld behärska sin ångslan, och då hennes glansnummer kom, göra sitt bästa.

Hon satte sig lugnare än förra gången ner vid pianot och var i stånd att hålla tankarna fästa på sitt spel, men fast hon visste, att hon aldrig spelat bättre än nu, fick hon bara en svag applåd, och hon tyckte att hon av blygsel kunnat sjunka genom jorden. Att något sådant kunde hända henne? Hon gömde sig bakom draperierna i en mörk fönsternisch. Hennes hjärta fylldes av djup bitterhet, då hon insåg, att hon misslyckats. Till och med barnen fingo livligare applåder än hon. Hon glömde fullkomligt, att man av en ung flicka, som ville bli konstnär, fordrar mer än ett felfritt men själlöst spel. I stället beklagade hon djupt sitt öde att städse bli orättvist behandlad, misskänd och tillbakasatt.

Nu närmade sig hennes lärare och en av hans kollegor hennes gömställe, och hon smög sig djupare in i draperiets veck för att inte bli sedd. De båda herrarna stannade strax utanför fönsternischen och fortsatte sitt samtal.

— Lilla Wendorf har en härlig röst, sade den äldre av de två. Det är skada, att hon inte får bli operasångerska, ty då hade hon blivit världsberömd inom några år. Men säg mig, min vän, vill lilla Treskow verkligen bli pianist? I jämförelse med den andra är hon ju en nolla.

Margot ryckte till, men hon höll andan för att inte gå miste om ett enda ord av det svar, på vilket hennes ve eller väl hängde.

— Det gör mig uppriktigt ont om den lilla, som ansträngt sig till det yttersta, fast jag redan för länge sedan uppgivit hoppet om att hon skulle kunna bli något att tala om. Hon kan bli en duktig, samvetsgrann lärarinna, men aldrig i livet en konstnärinna.

Herrarna fortsatte sin väg, men Margot stod orörlig kvar. Hon hörde ej längre återstoden av konserten, allt överröstades av orden »aldrig en konstnärinna».

En applåd, som aldrig ville ta slut, väckte henne ur hennes domning, den gällde Genia, den avundsvärda! Hon härdade ej längre ut. Obemärkt smög hon sig ur salen ut i garderoben, där hon rysande satte på sig kappan, och skrev några rader på ett visitkort, som hon gav en vaktmästare med tillsägelse att lämna det till major von Roden, varpå hon gick till fots den korta vägen hem. Det var henne omöjligt att nu återse Genia och de andra. Hon längtade efter ensamheten uppe på sitt rum.

Hon kastade av sig hatt och kappa, sjönk ner på en stol och brast i våldsamt gråt. Nu voro alla de härliga drömmarna om ära, rykte och rikedom för alltid förbi, ingenting återstod henne mer än en stackars utplågad spellärarynnas lott. Var detta straffet för att hon så föraktfullt sett ner på tant Mela? Den stolta Margot kände sig i detta ögonblick mer förödmjukad än någonsin.

Då öppnades dörren, och Ilse kom inrusande.

— Sitter du där Grete! Gud vare lov. Du har skrämt upp oss alldeles förfärligt, då du försvann så spårlöst. Alla, till och med professorn, sökte vi efter dig, ända tills en vaktmästare kom med din biljett. Men var då inte så över dig given, Grete. Jag tyckte du spelade väldigt bra, och din lärare sa till pappa, att han var mycket nöjd med de stora framsteg du gjort. Vad kan du mer begära?

— Vad nytta har jag av det. Han har sagt, att jag aldrig kan bli konstnärinna.

— Ja, det sa han också till pappa, men vet du vad

Grete, mamma tycker förskräckligt synd om dig, men hon är ändå glad, att konstnårsbanan gick om intet, därför att den medför så stora faror. Men här kommer mamma, som kan säga dig allt detta mycket bättre än jag.

Fru von Roden tog den unga flickan i sina armar.

— Tag det inte så hårt, käraste barn, sade hon ömt. Med Guds hjälp skall du övervinna denna missräkning, och så småningom lära dig inse, att den var till ditt bästa.

— Ack, tant Helene, jag kan aldrig övervinna det, snyftade Margot, det var ju det enda, jag hade verklig lust till.

Fru von Roden tvang den upprörda flickan att sätta sig bredvid henne i soffan.

— Du har gjort dig ett alldeles falskt begrepp om konstnårsbanan, käraste barn, därför att du tänkt dig att en berömd konstnärinnas bana bara är en dans på rosor och aldrig tänkt på dess skuggor och många törnen. Ryktbarhet kan aldrig vinnas utan otrolig flit, uthållighet och stark självbehärskning. Det är ett svårt yrke, som du, även om du skulle ha fått den erforderliga begåvningen, enligt vår mening, inte passar för.

— Nej det är så sant, Grete, inföll Ilse ivrigt, och tänk bara på de evinnerliga övningarna; jag är själaglad över att de åtminstone kommer att upphöra.

— Vi har redan gjort upp en framtidsplan för dig, fortsatte fru von Roden, och hoppas, att du och din gamle morbror gillar den. Din lärare har sagt oss, att du kan bli en duglig lärarinna, som han alltid kan varmt rekommendera, men ingen virtuos. Nu ha vi kommit överens om, att du och Ilse skola tillsammans få ta en del privatlektioner.

— Tillsammans mamma? utbrast Ilse förvånad.

— Ja min vän. Tror du att man vid femton år inte behöver vidare undervisning? Ni ska båda ta spel- och sånglektioner, vidare lektioner i olika språk samt teck-

ning. Jag tror att mina flickor ska bli fullt sysselsatta under ett år.

— Då blir jag ju alldeles förskräckligt bildad, suckade Ilse.

— Inte mer än nödvändigt, min unge. Och vad säger vår Margot?

— Och sedan, tant Helene? frågade Margot ivrigt. Vad ska jag sedan ta mig till?

— Sedan hoppas din lärare, att du, såvitt det är möjligt, övertar några pianolektioner på konservatoriet, och när du blir litet äldre, skall vi nog skaffa dig plats på allvar hos någon familj, där du kan undervisa i musik.

— Finns det sådana platser, tant.

— Ja, inom förnäma familjer är det mycket vanligt, att skaffa sig en ung dam, som kan undervisa deras halvvuxna barn i musik och språk. Jag tror inte alls, det bleve svårt att skaffa dig en dylik anställning.

Margot såg fundersam ut. Det var egentligen ett ganska trevligt förslag. Hon skulle stanna inom sin egen krets, som naturligtvis skulle behandla henne som jämlike, och få föra ett angenämt liv, utan att behöva anstränga sig alltför mycket.

— Grubbla nu inte för mycket på framtiden, som än ligger i fjärran. Det första året stannar du i alla händelser hos oss, fortsatte fru von Roden. Men nu önskar jag, att mina flickor vill avkoppla alla andra tankar och rikta dem endast på den snart förestående konfirmationen. Provspelingen tog era sinnen och tankar alltför mycket i anspråk. Vill du inte lova mig, Margot lilla, att tillsvidare lämna alla tankar på framtiden utan lita på att Gud skall hjälpa och beskydda dig?

Margots ögon stodo fulla av tårar, då hon kysste sin fostermor och med låg röst svarade:

— Innerligt tack, tant Helene för all din godhet mot mig; jag har inte alls gjort mig förtjänt av den.

I doktor Wendorfs hem rådde ingalunda den fest-

stämning, som man med rätta kunnat vänta sig efter den stormande hyllning, som med rätta kommit Genia till del. Morfar satt i vardagsrummet och rökte våldsam, vilket var ett säkert tecken på att han var djupt upprörd. Mormor satt bredvid honom, och hennes blida ansikte uttryckte oro och bekymmer. Doktorinnan såg allvarsam ut, och doktorn gick med långa steg fram och tillbaka i rummet.

— För min del anser jag, att vi inte har rätt att förneka Genia en levnadsbana, för vilken hon är liksom klippt och skuren, sade doktorn. Det märks ju tydligt, att hon med hela sin själ går upp i musiken.

— Struntprat, ropade morfar barskt, flickungen har ju varit själaglad hela vintern, och det har inte felats henne ett dugg. Jag var en gammal stolle, som lät henne resa hit; för oss därhemma, var hennes sång tillräckligt vacker utan vidare undervisning, men kvinnfolken ger sig aldrig ro, förrän de fått sin vilja fram. Högre utbildning — ja, här ser vi följden.

Den gamle herrn stötte ut väldiga rökmoln ur sin pipa, och mormor lade lugnande sin hand på hans.

— Käre du, när det gäller barnets väl, måste vi gamla finna oss däri.

Morfar såg förargad ut.

— Jag måste be dig, mor, att inte säga saker, som du inte själv tror på — eller anser du det verkligen för en lycka, om vi låter den unga, söta flickan uppträda på scenen? Och har du lust att följa henne som duenna eller vill du, att jag ska äta mig den rollen?

— Det behöver ju inte precis bli scenen, sade doktorn. Genia kan ju bli konsertsångerska. Jag tror, att hennes röst passar bäst för kyrkokonserter, och mot dem kan du själv inte ha något att invända.

Morfar brummade några otydliga ord, och doktorinnan sade:

— Skall vi inte överlämna valet åt Genia? Vi vet ju inte ens, om hon vill bli sångerska.

— Det är klart att hon vill, sade morfadern bittert.

Det har sannerligen gjorts så mycket väsen av henne de sista dagarna, att det inte är underligt, om man förvridit huvudet på henne.

Dektorn gick och hämtade Genia. Allas ögon riktades med spänning mot henne, men själv såg hon lika lugn och glad ut som vanligt.

Hon såg leende från den ena till den andra, gick sedan bort till morfadern och böjde sig över honom.

— Du bolmar och röker så förskräckligt, morfar; är du ond?

Den gamle herrn svarade barskt:

— Säg nu med ens rent ut, att du vill bli sångerska.

— Är det därför du morfar är förargad, och lilla mormor bekymrad? frågade Genia skälmaktigt. Jag har ingen tanke på att lämna er.

— Barn, du får inte uppoffra dig för vår skull, svarade mormodern både glad och rädd. Om du tror, att det gör dig lycklig att bli sångerska, så vill vi inte av självisk kärlek lägga hinder i vägen för dig.

— Jag tackar Gud för sångens gåva, men jag längtar inte att komma ut i världen, eller efter glans och rykte. Jag är tacksam för det kära, vackra hem jag fått, och önskar intet högre än att få stanna hemma och bli er lilla näktergal.

— Gud signe dig för dessa ord, käraste barn, sade mormor med tårar i ögonen. Du anar inte hur lycklig du gör oss alla.

— Gud vare tack! ropade morfar ur hjärtats djup. Flickungen är den förnuftigaste av oss alla. Kom hit, lilla näktergal, och ge gamle morfar en kyss och skänk oss sedan en riktigt vacker sång, så att vi narraktiga människor, som förstört hela dagen för oss med hjärnsnöken, åter kan komma i jämvikt.

Ett ögonblick därefter klingade Mendelssohns härliga aria: »Sei stille dem Herrn» genom rummet, och fyllde allas hjärtan med djup, högtidlig ro.

Palmsöndagen var inne.

Det var tidigt på morgonen, och en lätt dimma vi-

lade över landskapet, men solen skingrade den långsamt, och dess första strålar dallrade över trädens ännu kala grenar.

I major von Rodens gästrum satt en gammal dam vid fönstret och iakttog med glädje det vackra sceneriet där ute. Det var tant Mela, som kommit för att fira sin älsklings stora högtidsdag.

Ilses varmaste önskan var att få bjuda henne, och föräldrarna gävo med glädje tillstånd därtill, ty de voro uppriktigt tacksamma för det goda inflytande hon haft på deras flicka. De bifogade några så hjärtligt välkomnande ord i Ilses brev, att tant Mela inte såg sig någon annan råd än att packa sin lilla koffert och bege sig till huvudstaden, där hon mottogs på det hjärtligaste.

Mormor hade efter konserten stannat kvar hos sina barn, morfar hade kommit tillbaka i går, och morbror Rolf och tant Inez med lilla Anita hade också infunnit sig för att övervara Rolfs komfirmation. Denne hade under vintern ofta förklarat, att det egentligen var oförlätligt, att den som på sommaren fyllde sjutton år först nu blev konfirmerad, men i grund och botten fann han det rätt och riktigt, att Ilse drev sin vilja igenom att få mottaga välsignelsen på samma gång, som sin barnoms muntra lekkamrat.

I villa Roden var allt ännu tyst och stilla, och den gamla damen kunde ostörd hänge sig åt sina tankar.

Då knackade det skyggt på dörren, och på hennes vänliga »stig in», trädde Margot in och närmade sig dröjande och försagd den gamla, som vänligt räckte henne handen.

— Margot, kära barn, hur kommer det sig, att ni söker upp mig?

— Jag måste be er om förlåtelse, började hon starkt rodnande. Jag vet, att jag ofta sårat er, inte bara genom mitt upprärande och ord utan också i mina tankar. Jag inbillade mig, att jag stod högt över er, men

nu har jag lärt mig förstå, att jag står djupt under er. Jag ber er ödmjukt om förlåtelse.

— Alltsammans är redan glömt och förlåtet, kära Margot. Den gamla tanten var nog ofta så tråkig och ledsam, att det inte lyckades henne att vinna ert unga hjärta.

Margot såg bedjande på henne.

— Får också jag säga tant Mela, som Ilse? Ingen har kommit till min högtidsdag — jag vore så lycklig, om jag fick tro...

Gråten kvävde hennes röst, och den gamla damen slöt henne rörd i sina armar.

— Att den gamla tanten kommit också för din skull? Ja visst är det så. Jag har tänkt lika mycket, ja mer på dig än på vår Ilse, därför att du ofta bedrövat mig. Gud signe dig käraste, och hjälpe dig att fortsätta på den väg du nu slagit in på.

— Vill du hålla av mig en liten smula, tant Mela?

Den gamla fröken lät handen glida över Margots glänsande, ljusa hår.

— Om du kunde ana, barn, hur underbart din åsyn rört och glatt mitt gamla hjärta. Jag tackar Gud, att du vill hålla av den gamla tanten.

— Tant Mela, jag förtjänar inte alls din godhet, viskade Margot, och tant Mela slöt henne i sina armar och kysste henne ömt.

Efter upprepade knackningar steg Ilse in i rummet. Hennes rosiga ansikte bar spår efter nyss fällda tårar, och rösten darrade lätt, då hon sade:

— Jag har bett pappa och mamma om förlåtelse för alla mina fel, och nu måste jag tacka dig, älskade tant Mela, för allt vad du gjort för mig.

Tant Mela omfamnade tyst sin älskling. Plötsligt föll Ilses blick på Margot och hon utbrast häpen:

— Du Grete, vad gör du här?

— Jag har bett tant Mela om förlåtelse, ljöd det lågmälda svaret.

— O Grete, håller också du nu av henne? Margot

växlade en innerlig blick med den gamla, och Ilse omfamnade jublande sin väninna.

— Å så glad jag är, Grete; det var just detta, som fattades i min lycka.

— Gud välsigne er, kära barn, sade tant Mela kärleksfullt, och må han hjälpa er att hålla de löften ni skall avlägga i dag.

Några timmar därefter knäböjde de unga kring altarrunden för att mottaga välsignelsen: gossarna först, och bland dem Rolf.

Ett ovanligt allvar låg över hans friska unga ansikte, och då han mottog sitt bibelord: »Var trogen in- till döden, skall jag giva dig livets krona», lovade han sig själv, att detta skulle bli hans valspråk för livet; trogen sin Gud, sitt fosterland, sin ära och sin uppgift i livet.

Nu kommo flickorna, och sida vid sida knäböjde de två väninnorna, som ödet sammanfört. Margot dar- rade lätt då hon fick sitt tänkespråk: »Den som ej tar sitt kors på sig och följer mig, är mig icke värd».

Ja, hon ville i ödmjukhet bära sitt kors och med förtröstan på Guds faderskärlek vandra de vägar som han i sin vishet utstakat åt henne.

»Tjäna varandra i kärlek», detta för Ilse så kära ord, fick hon med sig på vägen. Ett heligt allvar fyllde hennes unga hjärta, men också en stor glädje. O, hon ville älska Gud över allting och sin nästa som sig själv. Hon hade redan erfårit att kärleken har en underbar makt, och att den största lyckan ligger däri, att tjäna var- andra i kärlek.

B. WAHLSTRÖMS UNGDOMSBÖCKER

KARTONNERADE MED FRAMSIDAN I FÄRGTRYCK

4. <i>Bland guldgrävare och indianer</i> av G. A. Henty 1.50	37. <i>Yrhättan som förlovad</i> av E. v. Rohden. Flickbok 1.50
6. <i>Ljudlösa steg</i> av E. S. Ellis 1.50	38. <i>Vargjägarna</i> av J. O. Curwood 2.—
7. <i>Silverormen</i> av Axel Kerfve 1.50	39-40. <i>Tre amiraler</i> av W. H. G. Kingston 3.—
10. <i>Spöket på floden</i> av E. S. Ellis 1.50	41. <i>Havets herre</i> av Strang... 2.—
12. <i>Sam Engrens äventyr i Mexiko</i> av Axel Kerfve ... 1.50	42. <i>Skattsökarna</i> av J. O. Curwood 2.—
13. <i>Jetro Juggens</i> av E. S. Ellis 1.50	43. <i>Sjörövaren</i> av Marryat ... 2.—
17. <i>Björnjägarrens son</i> av Karl May..... 1.50	44. <i>Öknens ande</i> av Karl May 2.—
19. <i>Nybyggarna i Kentucky</i> av E. S. Ellis 1.50	45. <i>Myteriet på Grosvenor</i> av Clark Russell 2.—
20. <i>Winnetous testamente</i> av Karl May 1.50	46. <i>Ej som andra flickor</i> av Carey. Flickbok 2.—
24. <i>Blockadbrytaren</i> av Axel Kerfve 1.50	47. <i>Vid indiangeränsen</i> av G. A. Henty 2.—
25. <i>Hjortfot</i> av E. S. Ellis ... 1.50	48. <i>Överfallet på nybygget</i> av Olov Thomas 2.—
26. <i>Lilla prinsessan</i> av F. H. Burnett. Flickbok 1.50	49-50. <i>En präktig flicka</i> av L. M. Alcott. Flickbok 2.75
27. <i>Järnhjärta</i> av E. S. Ellis 1.75	51. <i>Den förste svensken</i> av Radscha 1.75
28. <i>En yrhätta</i> av Emmy von Rohden. Flickbok 1.50	52. <i>S:t Markus-Lejonet</i> av G. A. Henty 1.75
29-30. <i>Tre kommandörer</i> av W. H. G. Kingston 3.—	53. <i>Indianer och vita</i> av E. S. Ellis 1.75
31. <i>Hjortfot på Prärien</i> av E. S. Ellis 1.50	54. <i>Martin Forster</i> av Friedrich J. Pajeken 1.75
32. <i>Smugglarna</i> av A. Kerfve 1.75	55-56. <i>Pieter Maritz</i> av Niemann 2.75
33. <i>Kaparens guld</i> av Wilkins 1.75	57. <i>Barnen på Böljenäs</i> av K. Wenström. Flickbok ... 1.75
34. <i>Hjortfot i Klippiga Bergen</i> av E. S. Ellis 1.50	58. <i>Prinsessan på ärten</i> av Anna Bjerke. Flickbok 1.75
35. <i>Regnbågsön</i> av L. Tracy 1.75	59. <i>Blockhuset vid Hocking River</i> av E. S. Ellis 1.50
36. <i>Lilla hennes nåd</i> av E. Jepson. Flickbok 1.50	

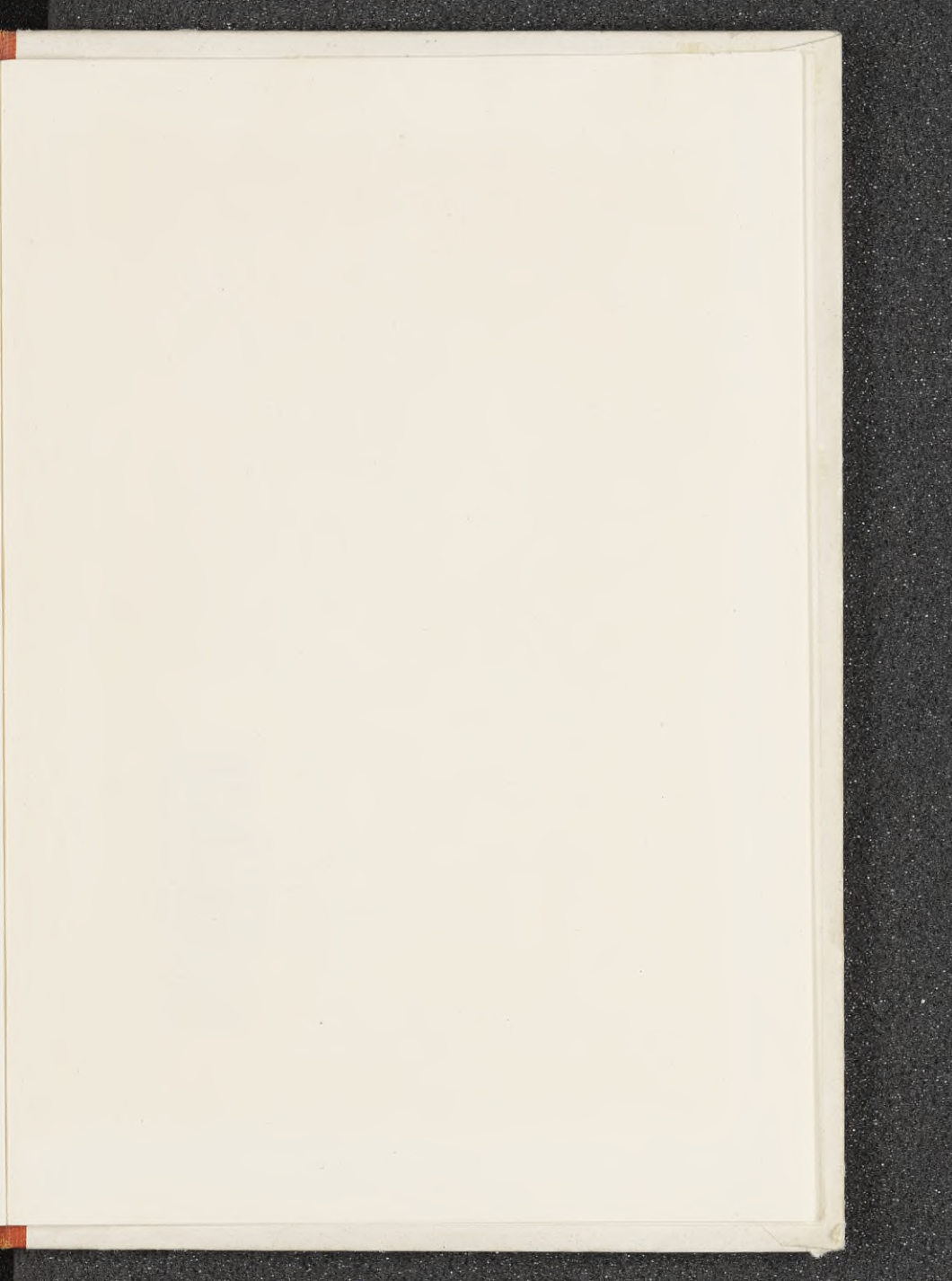
FORTSÄTTNING PÅ OMSTÅENDE SIDA.

B. WAHLSTRÖMS UNGDOMSBÖCKER

KARTONNERADE MED FRAMSIDAN I FÄRGTRYCK

60.	<i>Guldsökarna i Texas</i> av Gunnar Örnulf 1.50	81.	<i>Kolonisterna vid Ohio-floden</i> av E. S. Ellis 1.50
61.	<i>Indianhövdingen</i> av E. S. Ellis 1.50	82.	<i>Sam Engren på nya äventyr i Mexiko</i> av Axel Kerfve 1.50
62.	<i>Gabu, grottmänniskan</i> av Radscha 1.50	83-84.	<i>Korallön av Ballantyne</i> ... 2.50
63.	<i>Rödskjorta</i> av E. S. Ellis 1.50	85.	<i>Den gyllene staden</i> av Gustaf Bolinder 1.50
64.	<i>Med rödskind på krigssträt</i> av Chas. R. Kenyon 1.50	86.	<i>Myteriet på Capella</i> av Radscha 1.50
65.	<i>Sven Vågmans äventyr</i> av Gunnar Örnulf 1.50	87.	<i>Vikingablod</i> av Ax. Kerfve 1.50
66.	<i>Lilla kusinen</i> av Ethel Turner. Flickbok 1.50	88.	<i>Sten Hane</i> av Nils Hydén 1.50
67-68.	<i>Värnlös</i> av Malot. Flickbok 2.50	89.	<i>På strövtåg med Hjortfot</i> av E. S. Ellis 1.50
69.	<i>Med luftskepp till Nordpolen</i> av Roy Rockwood ... 1.50	90.	<i>Cowboy-Kitty</i> av Anne Lykke. Flickbok 1.50
70.	<i>Klämmiga pojkar</i> av E. Lieberath 1.50	91.	<i>Stora syster</i> av Anna Baadsgaard. Flickbok 1.50
71.	<i>Julle, Långstroppen o. vi</i> av Ebbe Lieberath 1.50	92.	<i>Moster Saras skyddsling</i> av Kathrine Lie. Flickb. 1.50
72-73.	<i>Det sjunkna guldskeppet</i> av Hanns von Zobeltitz 2.50	93.	<i>Åtta kusiner</i> av Louisa M. Alcott. Flickbok 1.50
74.	<i>Trollsländan som backfisch</i> av Clément. Flickbok 1.50	94.	<i>Ett hjärta av guld</i> av Anna Baadsgaard. Flickbok 1.50
75.	<i>Nelly o. hennes vänner</i> av v. Vietinghoff. Flickbok 1.50	95.	<i>Rosor i blom</i> av Louisa M. Alcott. Flickbok 1.50
76.	<i>Bessie och hennes bröder</i> av Habberton. Flickb. 1.50	96.	<i>Cowboyprinsessan</i> av Anne Lykke Flickbok 1.50
77.	<i>En modern flicka</i> av A. Baadsgaard. Flickbok 1.50	97.	<i>Flickförbundet Silverkorset</i> av B. Clément. Flickbok 1.50
78.	<i>Tre flickor på äventyr</i> av Anne Lykke. Flickbok... 1.50	98.	<i>Yngsta syster</i> av Ingeborg Vollquartz. Flickbok 1.50
79.	<i>Trollsländan som förlovad</i> av B. Clément. Flickb. 1.50	99-100.	<i>Incasindianernas skatt</i> av G. A. Henty 2.—
80.	<i>På äventyrliga stigar</i> av Gustaf Bolinder 1.50		

FORTSÄTTNING PÅ PÄRMENS BAKSIDA

THE HISTORY OF THE

REIGN OF

CHARLES THE FIRST

BY

JOHN BURNET

OF

SCOTLAND

IN

SEVEN VOLUMES

THE SECOND

VOLUME

OF

THE

REIGN

OF

CHARLES THE FIRST

BY

JOHN BURNET

GÖTEBORGS UNIVERSITETS BIBLIOTEK

1001930980

B. WAHLSTRÖMS UNGDOMSBÖCKER

KARTONNERADE MED FRAMSIDAN I FÄRGTRYCK

101. Tappa kamrater av <i>G. Bolinder</i> 1.50	132. Det stora äventyret av <i>Kurt Lange</i> 1.50
102. Piraterna på Gula floden av <i>Axel Kerfve</i> 1.50	133. Flygande Pilen av <i>Edward S. Ellis</i> 1.50
103. Mänlandet av <i>Niels Meyn</i> 1.50	134. Meg och hennes syskon av <i>Ethel Turner</i> , Flickbok 1.50
104. I rödskinnens våld av <i>E. S. Ellis</i> 1.50	135. Katy i hemmet av <i>Susan Coolidge</i> , Flickbok 1.50
105. I valet och kvalet av <i>Anna Baadsgaard</i> , Flickbok ... 1.50	136. Lilla fröken Dorit av <i>Kathrine Lie</i> , Flickbok..... 1.50
106. Lilla guvernanten av <i>K. Lie</i> , Flickbok 1.50	137. Gunnels sommarsaga av <i>Kerstin Wenström</i> , Flickbok 1.50
107. Sju syskon av <i>E. S. Turner</i> , Flickbok 1.50	138. Trädgårdsmästarens barn av <i>A. Baadsgaard</i> , Flickbok 1.50
108. Grevinnan Wally av <i>B. Clément</i> , Flickbok 1.50	139. Fem vänner på äventyr av <i>Ester Bolinder</i> , Flickbok 1.50
109-110. Unga kvinnor av <i>Louisa M. Alcott</i> , Flickbok 2.50	140. Fröken detektiv av <i>Anne Lykke</i> , Flickbok..... 1.50
111. Guldfågeln av <i>Ingeborg Vollquartz</i> , Flickbok..... 1.50	141. Bland tibetaner och äventyrare av <i>Kurt Lange</i> 1.50
112. Hjortfot i vildmarken av <i>Edward S. Ellis</i> 1.50	142. Guldflodens väktare av <i>Gustaf Bolinder</i> 1.50
113. I den gula drakens klor av <i>Axel Kerfve</i> 1.50	143. I svartfotindianernas spår av <i>Edward S. Ellis</i> ... 1.50
114-115. En lejon till sjöss av <i>G. Leijonköld Oxenstierna</i> 2.50	144. Atlantis skattkammare av <i>Niels Meyn</i> 1.50
116. Den vite indianhövdingen av <i>Gustaf Bolinder</i> ... 1.50	145. I Rif-piraternas våld av <i>Axel Kerfve</i> 1.50
117. Pärlöns hemlighet av <i>Radscha</i> 1.50	146-147. Skatten i Silversjön av <i>Karl May</i> 2.50
118. I kabylernas våld av <i>Kurt Lange</i> 1.50	148. Katy i skolan av <i>Susan Coolidge</i> , Flickbok..... 1.50
119. Ett klöverblad på äventyr av <i>Ester Bolinder</i> , Flickb. 1.50	149. Familjens yngsta av <i>Anna Baadsgaard</i> , Flickbok..... 1.50
120-121. Våra vänner från i fjol av <i>Louisa M. Alcott</i> , Flickb. 2.50	150. På egen hand av <i>Kathrine Lie</i> , Flickbok 1.50
122. Ensam i världen av <i>Inga Bergfält</i> , Flickbok 1.50	151. Vildkatten av <i>Berta Clément</i> , Flickbok 1.50
123. Familjen på "Villervalan" av <i>Ethel S. Turner</i> , Flickbok 1.50	152. Flickorna på Solhaga av <i>Alva Kronald</i> , Flickbok..... 1.50
124-125. Rosenkedjan av <i>Bertha Clément</i> , Flickbok 2.50	153. Det nya hemmet av <i>Ethel Turner</i> , Flickbok..... 1.50
126. Brita ifrån Skeppargränden av <i>Anna Baadsgaard</i> , Flickbok 1.50	154. "Lillgäsen" av <i>Anne Lykke</i> , Flickbok 1.50
127. Bergsindianernas skattkammare av <i>G. Bolinder</i> 1.50	155. "Be' ityska av <i>Gustaf Lindwall</i> 1.50
128. Den gula drakens hämnd av <i>Axel Kerfve</i> 1.50	156. Slavjägarnas hövding av <i>Gustaf Bolinder</i> 1.50
129. Fyrtornet vid världens ände av <i>Jules Verne</i> 1.50	157-158. Bland kapare i Spanska sjön av <i>Erik Borg</i> 2.50
130-131. Den svarte fribytaren av <i>G. Leijonköld Oxenstierna</i> 2.50	159. Kärnpojkar av <i>Axel Kerfve</i> 1.50
	160. Spejaren av <i>Olov Thomas</i> 1.50
	161. Den försvunna staden av <i>Niels Meyn</i> 1.50
	162. I rödskinnens spår av <i>Edward S. Ellis</i> 1.50